

Lovforslag nr. L 221. Fremsat den 10 april 1997 af justitsministeren (Frank Jensen)

Forslag

til

Lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen

§ 1. Aftale af 19. december 1996 om Danmarks tiltrædelse af Konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (Schengen-konventionen) kan ratificeres på Danmarks vegne.

Stk. 2. Endvidere kan samarbejdsaftale af 19. december 1996 mellem Schengen-medlemslandene og Norge og Island om afskaffelse af personkontrollen ved de fælles grænser ratificeres på Danmarks vegne.

§ 2. Bestemmelserne i konventionens afsnit IV (Schengen-informationssystemet) gælder her i landet.

Stk. 2. Rigspolitichefen er den centrale myndighed efter konventionens artikel 108, stk. 1.

Stk. 3. Registertilsynet er tilsynsmyndighed efter konventionens artikel 114 og 128.

§ 3. Polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v., der udfører opgaver i Danmark efter konventionens artikel 40 og 41,

har ret til at bære tjenestevåben efter konventionens regler.

Stk. 2. Bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed og kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv finder også anvendelse, når forholdet er begået mod eller af polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v. under udførelse af opgaver i Danmark efter konventionens artikel 40 og 41.

Stk. 3. Forvolder polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v. under udførelse af opgaver i Danmark efter konventionens artikel 40 og 41 skader, som efter dansk ret medfører erstatningspligt, udbetales erstatning af justitsministeren.

§ 4. Lovens § 1 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for lovens øvrige bestemmelser.

§ 5. Loven gælder ikke for Grønland og Færøerne, men kan for så vidt angår § 2 ved kongelig anordning sættes i kraft også for disse landsdele.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1.	Lovforslagets formål og baggrund	4695
2.	Lovforslagets opbygning og systematik	4696
3.	Schengen-konventionens indhold	4696
3.1.	Oversigt	4696
3.2.	Politi og sikkerhed (konventionens afsnit III)	4696
3.3.	Schengens informationssystem (konventionens afsnit IV)	4700
3.4.	Transport og fri bevægelighed (konventionens afsnit V)	4703
3.5.	Beskyttelse af personoplysninger (konventionens afsnit VI)	4703
3.6.	Schengen-Eksekutivkomitéen (konventionens afsnit VII)	4704
3.7.	Konventionens afsluttende bestemmelser (konventionens afsnit VIII)	4704
4.	Den danske tiltrædelseaftale og samarbejdsaftalen vedrørende Norge og Island	4704
4.1.	Den danske tiltrædelseaftale	4704
4.2.	Samarbejdsaftalen vedrørende Norge og Island	4705
5.	Forholdet til grundloven og EU-retten	4705
5.1.	Forholdet til grundloven	4705
5.2.	Forholdet til EU-retten	4707
6.	Økonomiske og administrative konsekvenser m.v.	4707

1. Lovforslagets formål og baggrund

Lovforslagets formål er at skabe grundlag for Danmarks tiltrædelse af det mellemstatslige Schengen-samarbejde.

Baggrunden for dette samarbejde er Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser. Aftalen er indgået mellem Frankrig, Tyskland, Holland, Luxembourg og Belgien.

Schengen-aftalen indeholder en generel målsætning om gradvist at etablere fri bevægelighed over medlemslandenes fælles grænser (de indre grænser). Aftalen fastlægger en række mere konkrete forpligtelser for de pågældende lande til at lempe deres kontrolforanstaltninger, både for personer og varer. Endvidere indeholder aftalen en række generelle bestemmelser, hvorefter medlemslandene skal styrke

deres samarbejde om bekæmpelse af international kriminalitet og illegal indvandring.

De nævnte lande underskrev den 19. juni 1990 en konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen (Schengen-konventionen). Konventionen, der er optaget som bilag til lovforslaget, er senere tiltrådt af Italien, Spanien, Portugal, Grækenland og Østrig. Alle ti EU-lande syd for Danmark har således tiltrådt konventionen. Italien, Grækenland og Østrig er dog endnu ikke indtrådt i det praktiske samarbejde.

Schengen-samarbejdet har to overordnede formål.

Det ene formål er at etablere fri personbevægelighed over de indre grænser. Reglerne om det indre marked, der blev vedtaget i 1986 af medlemmerne af De Europæiske Fællesskaber (nu Den Europæiske Union), har bl.a. samme formål. Det har imidlertid efterfølgende vist sig, at der ikke blandt alle EU-lande har kunnet opnås enighed om den nærmere gen-

nemførelse heraf. Der er heller ikke udsigt til, at en sådan enighed umiddelbart vil kunne opnås.

Schengen-samarbejdet er derfor et alternativ i bestræbelserne på at gennemføre den frie personbevægelighed i Europa.

Schengen-samarbejdets andet overordnede formål er en styrkelse af indsatsen mod international kriminalitet og illegal indvandring. Denne indsats skal bl.a. udgøre en modvægt til den frie personbevægelighed, således at bortfaldet af personkontrol ved de indre grænser ikke kan misbruges af personer, som f.eks. måtte være eftersøgt eller udvist i anledning af begået kriminalitet.

Det udvidede samarbejde om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet skal også ses i lyset af de senere års generelle udvikling i det internationale samfund, bl.a. i de central- og østeuropæiske lande. Med denne udvikling er verden, og ikke mindst Europa, blevet mindre, også for de kriminelle. Der er derfor behov for et tæt internationalt samarbejde om bl.a. udveksling af oplysninger og erfaringer til brug for de enkelte landes bekæmpelse af kriminaliteten.

2. Lovforslagets opbygning og systematik

Danmark kan inden for rammerne af den gældende lovgivning opfylde langt hovedparten af de pligter, som en tiltrædelse af Schengen-konventionen indebærer. Der ses i den forbindelse bort fra bestemmelserne i konventionens afsnit II om ophævelse af kontrollen ved de indre grænser m.v. Opfyldelsen af disse bestemmelser er ikke omfattet af dette lovforslag, men af det forslag til lov om ændring af udlændingeloven, som indenrigsministeren samtidig har fremsat.

En række af konventionens bestemmelser svarer således til bestemmelser, som på andet retsgrundlag gælder for Danmark. F.eks. svarer en række af bestemmelserne i konventionens afsnit III om politi og sikkerhed til, hvad der gælder efter konventioner, som Danmark allerede har tiltrådt. Andre bestemmelser i konventionen svarer til gældende EU-retlige regler. Det gælder bestemmelserne om skydevåben m.v. i konventionens afsnit III, kapitel 7, og bestemmelserne om transport og varebevægelser i konventionens afsnit V.

Også på andre punkter er dansk lovgivning indrettet således, at det umiddelbart er muligt at opfylde de pligter, som en tiltrædelse af konventionen indebærer. Som et eksempel kan nævnes, at dansk politi i tilfælde, hvor tysk politi efter konventionens artikel 41 måtte foretage forfølgning på dansk territorium af en tysk statsborger, på tysk politis anmodning skal pågribe den forfulgte og fastslå den pågældendes

identitet eller anholde vedkommende, jf. artikel 41, stk. 1. Det er der allerede i dag hjemmel til i udleveringslovens § 19, jf. § 13.

På denne baggrund indeholder lovforslaget ikke nogen almindelig bestemmelse om, at Schengen-konventionen »gælder her i landet«. Lovforslagets § 1, stk. 1, indebærer blot, at regeringen på Danmarks vegne kan tiltræde Schengen-konventionen.

Lovforslagets §§ 2 og 3 indeholder enkelte bestemmelser, der angår opfyldelsen af konventionen. §§ 4 og 5 vedrører lovens ikrafttræden og forholdet til Grønland og Færøerne.

3. Schengen-konventionens indhold

3.1. Oversigt

Konventionens afsnit I og II indeholder navnlig en række bestemmelser om ophævelse af grænsekontrollen m.v.

Afsnit III indeholder regler om politi og sikkerhed. Der er bestemmelser om politisamarbejde, gensidig retshjælp i straffesager, straffedommes internationale retskraft, udlevering af lovovertrædere, overførelse af fuldbyrdelseskompetence i straffesager, bekæmpelse af narkotikakriminalitet, samt om skydevåben og ammunition.

Afsnit IV indeholder bestemmelser om Schengen-informationssystemet (SIS).

Afsnit V indeholder bestemmelser om transport og varebevægelser over de indre grænser.

Afsnit VI indeholder bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, som videregives efter konventionen.

Afsnit VII indeholder bestemmelser om Schengen-Eksekutivkomitéen, og afsnit VIII indeholder konventionens afsluttende bestemmelser.

I det følgende beskrives konventionens afsnit III-VIII i hovedtræk og forholdet til dansk lovgivning. Om konventionens afsnit I og II henvises der til det ovenfor nævnte forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

3.2. Politi og sikkerhed (konventionens afsnit III)

3.2.1. Kapitel 1 (artikel 39-47) indeholder bestemmelser om *samarbejde mellem medlemslandenes politimyndigheder*. Efter disse bestemmelser skal medlemslandenes politimyndigheder – inden for rammerne af deres lovgivning – yde hinanden bistand med henblik på forebyggelse og opklaring af strafbare handlinger, jf. artikel 39, stk. 1. Bestemmelserne forpligter ikke medlemslandene til at iværksætte tvangsforanstaltninger.

Artikel 40 og 41 indeholder bestemmelser om, at et medlemslands politimyndigheder under visse om-

stændigheder må overskride grænsen til et andet medlemsland med det formål at observere og forfølge lovovertrædere.

Efter artikel 40, stk. 1, kan politiet i et medlemsland under visse nærmere betingelser fortsætte en *observation* af en mistænkt lovovertræder på et andet medlemslands territorium, når det andet medlemsland har givet tilladelse til det. Det andet medlemsland kan til enhver tid vælge at overtage observationen.

I særligt hastende tilfælde, hvor det ikke er muligt at anmode det andet medlemsland om tilladelse, kan et medlemslands polititjenestemænd efter artikel 40, stk. 2, uden tilladelse fortsætte en observation på et andet medlemslands territorium. Det kan dog kun ske i tilfælde af alvorlige forbrydelser som nævnt i artikel 40, stk. 7, herunder f.eks. manddrab, bortførelse, gidseltagning og ulovlig handel med narkotika. Den pågældende stats myndigheder skal, allerede mens observationen finder sted, underrettes om, at grænsen vil blive passeret, og kan til enhver tid kræve, at observationen standses.

Efter artikel 41, stk. 1, kan et medlemslands politimyndigheder, der på eget territorium har optaget *forfølgelse* af en person, som er antruffet på forskergering i færd med at begå eller medvirke til en strafbar handling, fortsætte forfølgelsen på et andet medlemslands territorium («hot pursuit»). Det gælder dog kun i tilfælde af visse nærmere angivne forbrydelser, jf. artikel 41, stk. 4, og det gælder kun, når der ikke inden grænsepassagen er tid til at underrette det andet medlemslands myndigheder, eller når disse myndigheder ikke kan nå frem i tide til at overtage forfølgelsen.

En tilsvarende ret til fortsat forfølgelse gælder, når den forfulgte er undvejet fra varetægtsarrest eller fængsel.

Forfølgelse må kun ske over landgrænser, jf. artikel 41, stk. 5, litra b. Det betyder, at artikel 41 for Danmark kun er relevant i forhold til Tyskland og – om nogle år – Sverige.

De forfølgende polititjenestemænd skal senest ved passagen af grænsen tage kontakt til myndighederne i det medlemsland, på hvis territorium forfølgelsen fortsættes. Forfølgelsen skal indstilles, så snart det pågældende medlemsland kræver det, men dette medlemslands kompetente myndigheder skal på anmodning af de forfølgende polititjenestemænd pågribe den forfulgte og fastslå hans identitet eller anholde vedkommende.

Efter artikel 41, stk. 9, skal medlemslandene afgive en erklæring, hvori de på grundlag af artikel 41, stk. 2, 3 og 4, fastlægger betingelserne for, hvorledes de medlemslande, som det pågældende land har fæl-

les grænse med, kan udøve deres ret til forfølgelse m.v. Danmark agter at afgive en erklæring, hvorefter tysk politi kun må foretage forfølgelse i anledning af de meget alvorlige forbrydelser, der er nævnt i artikel 41, stk. 4, litra a (manddrab, voldtægt, ulovlig handel med narkotika m.v.). Endvidere bestemmes det i erklæringen, at tysk politi kun må foretage forfølgelse indtil 25 km fra den dansk-tyske grænse, og at tysk politi ikke efter konventionen må standse personer på dansk territorium.

Der vil således ikke blive tale om, at tyske polititjenestemænd, bortset fra eventuelle tilfælde af nødværge, kan anvende magt i Danmark.

Der gælder en række fælles bestemmelser for udførelsen af de nævnte opgaver, jf. artikel 40, stk. 3, og 41, stk. 5. De pågældende polititjenestemænd skal f.eks. overholde lovgivningen i det medlemsland, på hvis område de observerer eller forfølger, og de skal efterkomme påbud fra de lokale myndigheder. De skal være let genkendelige, når de foretager forfølgelse. De har ikke adgang til private boliger m.v. De kan medføre deres tjenestevåben på det andet medlemslands territorium, men må kun anvende dem i tilfælde af nødværge.

Retten til at medbringe tjenestevåben efter artikel 40, stk. 3, litra d (observation) gælder i modsætning til artikel 41, stk. 5 litra e (forfølgelse) ikke, hvis det medlemsland, hvor observationen foregår, udtrykkeligt modsætter sig det.

Det må antages, at der i de fleste tilfælde, hvor det kan komme på tale at fortsætte en observation på dansk område, forinden vil blive indhentet tilladelse fra dansk politi efter artikel 40, stk. 1. Det bør i den forbindelse være op til politiet efter en konkret vurdering at tage stilling til, om der er grundlag for at modsætte sig, at tjenestevåben medbringes.

I hastende tilfælde som omtalt i artikel 40, stk. 2, hvor det ikke er muligt for de pågældende fremmede polititjenestemænd at anmode om tilladelse til fortsat observation, er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for at modsætte sig, at der medbringes tjenestevåben, hvis observationen fortsættes over *landgrænser*, dvs. den dansk-tyske grænse og om nogle år Øresundsforbindelsen. I sådanne tilfælde vil det normalt være meget vanskeligt at træffe foranstaltninger for at skaffe sig af med tjenestevåbenene.

Er der derimod tale om, at observationen fortsættes ind på dansk område med *skib eller fly*, bør udgangspunktet efter Justitsministeriets opfattelse være, at der ikke kan medbringes tjenestevåben. Det hænger sammen med, at det i sådanne tilfælde normalt må antages at være muligt på betryggende måde at deponere tjenestevåbnet. Der kan dog foreligge

særlige omstændigheder, hvor dette udgangspunkt må fraviges. Det gælder f.eks., hvor det ikke måtte være muligt at deponere våbnet på betryggende måde, eller hvor den, der observeres, selv må antages at være bevæbnet.

Danmark vil i forbindelse med ratifikationen af tiltrædelsesaftalen afgive en erklæring i overensstemmelse med det anførte over for de øvrige medlemslande.

Om de forfatningsretlige overvejelser, som bestemmelserne i artikel 40 og 41 giver anledning til, henvises til pkt. 5.1 nedenfor.

Efter artikel 42 skal fremmede polititjenestemænd, der udfører opgaver efter artikel 40 og 41, sidestilles med det pågældende medlemslands egne polititjenestemænd for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås mod eller af dem.

Efter artikel 43 er det medlemsland, hvis polititjenestemænd efter artikel 40 og 41 udfører opgaver på et andet medlemslands territorium, erstatningsansvarlig efter det andet medlemslands lovgivning for den skade, som i den anledning måtte blive forvoldt. Erstatning udbetales af myndighederne i det medlemsland, hvor den erstatningspådragende handling er foretaget. Dette medlemsland kan herefter gøre regreskrav gældende over for det andet medlemsland.

3.2.2. Kapitel 2 (artikel 48-53) indeholder bestemmelser om *gensidig retshjælp i straffesager*.

Bestemmelserne har navnlig til formål at supplere og lette anvendelsen af den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (Lovtidende 1963 C, side 95 ff.), som Danmark har tiltrådt. Danmark har endvidere tiltrådt en tillægsprotokol af 17. marts 1978 (Lovtidende 1986 C, side 169 ff.).

Schengen-konventionen indebærer en pligt for medlemslandene til at yde retshjælp på nogle områder, der ikke er omfattet af retshjælpskonventionen eller tillægsprotokollen, jf. artikel 49. Det gælder f.eks. sager om erstatning for uberettiget retsforfølgning eller domfældelse og sager om benådning. Der er tale om områder, hvor Danmark allerede i dag kan yde retshjælp.

Konventionen indeholder i artikel 51 en bestemmelse om retsanmodninger vedrørende ransagning og beslaglæggelse. Bestemmelsen svarer for Danmarks vedkommende i det væsentlige til retshjælpskonventionens artikel 5 og må antages på samme måde at kunne opfyldes i medfør af retsplejelovens almindelige bestemmelser eller en analogi heraf, jf. herved for så vidt angår beslaglæggelse Ugeskrift for Retsvæsen 1972, side 600 H og 1988, side 203 V. Den

samme retsopfattelse er lagt til grund i forarbejderne til lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fyldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven, jf. Folketingstidende 1995-96, Tillæg A, side 2235.

3.2.3. Kapitel 3 (artikel 54-58) indeholder bestemmelser om *straffedommes internationale retskraft* (forbud mod at straffe en person for den samme forbrydelse to gange).

Bestemmelserne svarer til konvention af 25. maj 1987 mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning (Lovtidende 1991 C, side 177 ff.), som Danmark har tiltrådt. Der er også i Europarådet vedtaget en konvention om bl.a. det samme spørgsmål, jf. europæisk konvention om straffedommes internationale retsvirkninger. Konventionen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 519 af 23. december 1970 om ændring af borgerlig straffelov og lov nr. 522 af samme dato om fuldbyrdelse af straffedomme. Konventionen er optaget som bilag til den sidstnævnte lov.

Hovedprincippet i bestemmelserne er, at den, over for hvem der er afsagt en endelig straffedom i et medlemsland, ikke på ny kan retsforfølges for de samme handlinger i et andet medlemsland, jf. nærmere artikel 54.

Efter artikel 55 kan et medlemsland ved ratifikation af konventionen erklære, at det i visse nærmere angivne tilfælde ikke er bundet af hovedreglen i artikel 54, f.eks. hvor forbrydelsen helt eller delvis er begået på dets område eller udgør en krænkelse af det pågældende medlemslands sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser.

Danmark vil i forbindelse med ratifikationen afgive en sådan erklæring. Retsstillingen for Danmark vil herefter være den samme, som gælder efter den ovennævnte konvention af 25. maj 1987. Dansk ret er i overensstemmelse hermed, jf. straffelovens § 10 a.

Forbudet mod at straffe den samme person to gange for den samme forbrydelse kan – ligesom de ovenfor nævnte konventioner – ikke antages at være til hinder for, at der efterfølgende sker rettighedsfrakendelse m.v. i et andet land i anledning af den pågældende forbrydelse. Der er derfor ikke behov for at ændre bestemmelsen herom i straffelovens § 11.

3.2.4. Kapitel 4 (artikel 59-66) indeholder bestemmelser om *udlevering af lovovertrædere* mellem medlemslandene.

Bestemmelserne udgør et supplement til bl.a. den europæiske udleveringskonvention af 13. september 1957 (Lovtidende 1963 C, side 219 ff.), som Danmark har tiltrådt.

Siden indgåelsen af Schengen-konventionen i 1990 er der vedtaget to udleveringskonventioner mellem EUs medlemslande. Det drejer sig om en konvention om forenklet udleveringsprocedure, som er indgået i marts 1995 og efterfølgende gennemført i dansk ret ved lov nr. 291 af 24. april 1996. Det drejer sig endvidere om en konvention om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-udleveringskonventionen). Denne konvention har Danmark undertegnet i september 1996, men endnu ikke tiltrådt. Der er den 3. april 1997 fremsat lovforslag herom, jf. lovforslag L 215 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere.

Artikel 62, stk. 1, i Schengen-konventionen bestemmer, at det for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt forældelsesfristen for den pågældende forbrydelse er afbrudt, alene er lovgivningen i det medlemsland, som begærer udlevering, der gælder. For dansk rets vedkommende bestemmer udleveringslovens § 9, at der ikke kan ske udlevering, hvis strafansvaret m.v. ville være forældet efter dansk ret.

EU-udleveringskonventionen indeholder i artikel 8 en bestemmelse, der regulerer det samme spørgsmål som artikel 62, stk. 1. Det må antages, at EU-konventionen ved sin ikrafttræden fortrænger artikel 62, stk. 1, jf. Schengen-konventionens artikel 142.

I perioden indtil EU-konventionens ikrafttræden kan Danmark opfylde artikel 62, stk. 1, i kraft af bestemmelserne i det nævnte lovforslag L 215 om ændring af udleveringsloven. Det fremgår således af bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 3, at den ovenfor nævnte bestemmelse i udleveringslovens § 9 ikke finder anvendelse ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union. Denne bestemmelse gælder efter ikrafttrædelsesbestemmelsen i forslaget § 2 for sager, hvor der er fremsat begæring om udlevering efter den 1. juli 1997.

I forhold til de nordiske lande gælder lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige. Efter denne lov kan udlevering ske, selv om et eventuelt strafansvar er forældet her i landet. Det hænger sammen med, at der som udgangspunkt ikke gælder et krav om dobbelt strafbarhed ved udlevering til et andet nordisk land.

Efter artikel 63 er medlemslandene i overensstemmelse med bl.a. udleveringskonventionen af 1957 forpligtet til at udlevere personer, der retsforfølges for overtrædelse af bl.a. afgiftslovgivningen, eller som eftersøges med henblik på fuldbyrdelse af straf

m.v., der er idømt for en sådan lovovertrædelse. Sådan udlevering kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, allerede ske efter den gældende udleveringslov.

Efter artikel 66, stk. 1, kan et medlemsland give tilladelse til udlevering efter en forenklet procedure, såfremt den, der begæres udleveret, giver samtykke til det. Ved udlevering efter denne bestemmelse kan den person, der begæres udleveret, og som udtrykkeligt erklærer at give afkald på den beskyttelse, der tilkommer vedkommende efter det såkaldte specialitetsprincip, ikke tilbagekalde erklæringen, jf. artikel 66, stk. 2. Det nævnte specialitetsprincip indebærer, at en person ikke kan blive draget til ansvar i det land, hvortil udlevering sker, eller blive videreudleveret til tredjeland, for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for.

Artikel 66 er ikke en pligtbestemmelse for medlemslandene. Udlevering fra Danmark til et EU-medlemsland efter en forenklet procedure vil også efter tiltrædelsen af Schengen-konventionen ske efter de gældende regler herom i udleveringslovens kapitel 3 a, der er fastsat til gennemførelse af den ovennævnte EU-konvention om forenklet udleveringsprocedure. Efter disse regler kan en erklæring, hvorefter der gives afkald på specialitetsprincippet, tilbagekalde.

Spørgsmålet om udlevering til de nordiske lande er reguleret i den ovenfor nævnte lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

Danmark vil således ikke anvende den ordning, som bestemmelsen i artikel 66 giver mulighed for.

3.2.5. Kapitel 5 (artikel 67-69) indeholder bestemmelser om *fuldbyrdelseskompetence i straffesager*.

Bestemmelserne udgør efter artikel 67 et supplement til Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte (Lovtidende 1987 C, side 95 ff.), som Danmark har tiltrådt. Konventionen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 323 af 4. juni 1986 om international fuldbyrdelse af straf m.v.

Schengen-konventionens artikel 68, stk. 1, indebærer bl.a., at et medlemsland i tilfælde, hvor en person på dette lands territorium er idømt frihedsstraf m.v., men derefter er flygtet til sit hjemland, kan anmode hjemlandet om at overtage fuldbyrdelsen af straffen. Indtil de fornødne dokumenter er fremlagt m.v., kan det medlemsland, der modtager en begæring om at overtage straffuldbyrdelsen, efter artikel 68, stk. 2, på begæring tage den domfældte i forvaring eller træffe andre foranstaltninger til at sikre, at den pågældende forbliver i landet.

Overførelse af kompetencen til straffuldbyrdelse kræver ikke den pågældendes samtykke, jf. artikel 69.

Bestemmelsen i artikel 68 indebærer ikke en retlig pligt for medlemslandene til at overtage straffuldbyrdelsen. Danmark kan dog overtage straffuldbyrdelsen i medfør af den ovennævnte lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.

3.2.6. Kapitel 6 (artikel 70-76) indeholder bestemmelser om *bekæmpelse af narkotikakriminalitet*.

Det fremgår af artikel 70, at medlemslandene skal nedsætte en stående arbejdsgruppe, som bl.a. skal drøfte fælles problemer i forbindelse med bekæmpelse af narkotikakriminalitet. Denne arbejdsgruppe er nedsat. Danmark har hidtil været repræsenteret i arbejdsgruppen af rigspolitichefen.

Herudover indeholder kapitlet i det væsentlige alene bestemmelser, som forpligter medlemslandene til at træffe nærmere foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af narkotikakriminalitet. Medlemslandene skal bl.a. forebygge og bekæmpe ulovlig handel med narkotika, ligesom de forpligtes til at træffe foranstaltninger, der gør det muligt at beslaglægge og konfiskere udbyttet fra ulovlig handel med narkotika m.v.

Efter artikel 73, stk. 1, forpligter medlemslandene sig til i overensstemmelse med deres forfatning og retsorden at træffe foranstaltninger, der gør det muligt at gennemføre kontrollerede leverancer i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, dvs. ordninger, hvorefter politiet f.eks. observerer en narkotikasmugling med henblik på at afsløre, hvem der skal modtage stofferne.

Efter artikel 73, stk. 2 og 3, træffes beslutninger om anvendelse af kontrollerede leverancer i hvert enkelt tilfælde på grundlag af en forudgående tilladelse fra hvert enkelt af de berørte medlemslande. Hvert enkelt medlemsland bevarer styringen af og kontrollen med operationer, der gennemføres på dets område, og er bemyndiget til at gribe ind.

Artikel 73 vedrører ikke agentvirksomhed efter retsplejelovens regler.

Kapitlets bestemmelser kan i øvrigt opfyldes inden for rammerne af den gældende lovgivning. Det vil være nødvendigt at foretage en ændring af Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 688 af 24. august 1993 om privates indførsel af lægemidler. Ændringen vil indebære, at det ved rejser mellem Schengenlandene er tilladt at medbringe bestemte stoffer til egen lægelig brug for en periode på op til 30 dage, og ikke som i dag for en periode på op til 14 dage.

3.2.7. Kapitel 7 (artikel 77-91) indeholder bestemmelser om *skydevåben og ammunition*.

Disse bestemmelser er uden selvstændig betydning, efter at der inden for EU er fastsat tilsvarende regler herom, jf. Rådets direktiv af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben (91/477).

Direktivet har kunnet opfyldes inden for rammerne af den gældende våbenlov (lovbekendtgørelse nr. 735 af 11. august 1994). Justitsministeriet har til opfyldelse af direktivet udstedt bekendtgørelse nr. 972 af 9. december 1992 om erhvervelse, besiddelse og transport af skydevåben for personer bosiddende i et EF-land.

Regeringen har orienteret Europa-Kommissionen om, at direktivet er gennemført i dansk ret.

3.3. *Schengen-informationssystemet (konventionens afsnit IV)*

3.3.1. Konventionens afsnit IV (artikel 92-119) indeholder bestemmelser om Schengen-informationssystemet.

Schengen-informationssystemet (SIS) er et fælles edb-baseret informationssystem, som skal sikre en hurtig og sikker udveksling af oplysninger mellem medlemslandene. Formålet med SIS er at bevare den offentlige orden og sikkerhed og at sikre anvendelsen af konventionens bestemmelser om persontrafik på medlemsstaternes område, jf. artikel 93.

Et andet eksempel på edb-baseret udveksling af oplysninger med henblik på kriminalitetsbekæmpelse m.v. er konventionen af 26. juli 1995 om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol-konventionen). Der henvises herom nærmere til lovforslag L 179 af 27. februar 1997 om gennemførelse af Europol-konventionen.

Europol-konventionens bestemmelser om informationssystem og databaser har et andet sigte end Schengen-konventionens bestemmelser om SIS. Europols registre har karakter af et efterforskningsregister, mens SIS kan betegnes som en form for eftersøgningsregister. Endvidere finder Europol-konventionen kun anvendelse på international organiseret kriminalitet. Europol-konventionen gælder således kun, når der er konkrete indicier for, at der foreligger en kriminel struktur eller organisation, hvis aktiviteter berører mindst to medlemsstater på en måde, der på grund af de strafbare handlingers omfang, betydning og følger gør en fælles aktion fra medlemsstaternes side påkrævet.

3.3.2. Kapitel 1 (artikel 92) regulerer spørgsmålet om oprettelse af SIS.

Det bestemmes heri, at SIS består af en national del i hvert medlemsland og en central teknisk støttefunktion, som er beliggende i Strasbourg.

Den datafil, der findes i et medlemslands nationale del af SIS, afstemmes i kraft af den tekniske støttefunktion med datafilerne i de øvrige medlemslands nationale del.

På denne måde sikres det, at alle nationale dele af SIS indeholder de samme oplysninger.

3.3.3. Kapitel 2 (artikel 93-101) indeholder bestemmelser om drift og udnyttelse af SIS.

Efter artikel 94 indeholder SIS alene de oplysninger, der meddeles af de enkelte medlemslande, og som er nødvendige for at opfylde de formål, der er nævnt i artikel 95-100.

Oplysningerne i SIS opdeles efter artikel 94, stk. 2, i to kategorier. Der er dels tale om indberettede personer, dels om indberettede genstande som nævnt i artikel 100 og motorkøretøjer som nævnt i artikel 99.

Om personer må der efter artikel 94, stk. 3, i SIS højest optages oplysninger om efternavn og fornavn med henvisning til et eventuelt særskilt registreret kaldenavn, særlige fysiske kendetegn af objektiv og blivende karakter, første bogstav i andet fornavn, fødselsdato og fødested, køn, nationalitet, om vedkommende er bevæbnet, om vedkommende er voldelig, indberetningsgrund og eventuelle forholdsregler, der skal iagttages.

Andre personoplysninger må ikke optages i SIS, som derfor kun indeholder entydige og kortfattede personoplysninger, herunder navnlig oplysninger, der kan danne grundlag for en sikker identifikation af vedkommende. Oplysninger om f.eks. politiske, religiøse eller seksuelle forhold må ikke optages i informationssystemet.

Det vil ofte være nødvendigt samtidig med indberetningen til SIS at videregive supplerende oplysninger ad anden vej. Efter artikel 95, stk. 2, om indberetning med henblik på udlevering skal det medlemsland, der foretager indberetningen i SIS, således samtidig sende en række væsentlige supplerende oplysninger ad den hurtigst mulige vej. Denne videregivelse af oplysninger sker ikke via SIS, men via f.eks. telefon eller telefax.

Reglerne i SIS indebærer som udgangspunkt ikke en pligt for medlemslandene til at efterkomme begæringer og anmodninger fra andre medlemslande.

Det er således i artikel 94, stk. 4, udtrykkeligt bestemt, at et medlemsland for så vidt angår indberetninger efter artikel 95, 97 og 99 i sin nationale del af

SIS kan få indsat en påtegning om, at man ikke vil iværksætte de ønskede forholdsregler. Det gælder, hvis den foranstaltning, der anmodes om, ikke er forenelig med den nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller væsentlige nationale hensyn. Hvis det medlemsland, der har foretaget indberetningen, ikke trækker indberetningen tilbage, består den fortsat for de øvrige medlemslande.

De nærmere bestemmelser om indberetning er fastsat i artikel 95-100. Det drejer sig om indberetning af personer, der ønskes udleveret (artikel 95), af uønskede udlændinge, der nægtes indrejse (artikel 96), af forsvundne personer eller personer, der af hensyn til deres egen sikkerhed m.v. midlertidigt bør tages i varetægt (artikel 97), af vidner eller andre personer, der er indstævnet for en domstol, eller som skal have forkyndt en strafferetlig dom eller tilsigelse til afsoning af frihedsstraf (artikel 98), af personer og genstande med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol (artikel 99) og af genstande, der eftersøges med henblik på beslaglæggelse eller som bevismidler i en straffesag (artikel 100).

Bestemmelserne i artikel 95 og 97-100 indebærer efter deres ordlyd og formål ikke pligt for medlemslandene til at foretage indberetning til SIS. Det indberettende medlemsland skal derimod efter artikel 94, stk. 1, 2. pkt., undersøge, om et tilfælde er så vigtigt, at indberetning bør optages. Det skal således vurderes, om der foreligger et så alvorligt tilfælde, at det er berettiget at gøre brug af SIS.

Om artikel 96 (indberetning af uønskede udlændinge) henvises til det samtidigt fremsatte forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

Spørgsmålet om, hvilke myndigheder der har adgang til at søge i SIS, er reguleret i artikel 101. Adgangen til at søge tilkommer efter artikel 101, stk. 1, myndigheder med ansvar for grænsekontrol og myndigheder med ansvar for anden politi- og toldkontrol inde i landet m.v. For så vidt angår oplysninger, der er optaget i SIS efter artikel 96 (uønskede udlændinge), tilkommer retten til søgning endvidere myndigheder med ansvar for behandling af visumansøgninger og myndigheder med ansvar for udstedelse af opholdstilladelser og administration af udlændingelovgivningen, jf. artikel 101, stk. 2.

Brugere af SIS må kun søge i oplysninger, der er nødvendige til varetagelsen af deres opgaver, jf. artikel 101, stk. 3.

3.3.4. Kapitel 3 (artikel 102-118) indeholder bestemmelser om beskyttelse og sikring af personoplysninger i SIS.

I artikel 108, stk. 1, bestemmes det, at hvert medlemsland udpeger en central myndighed, som er an-

svarlig for den nationale del af SIS. Det er kun denne myndighed, der må foretage indberetninger i SIS, jf. artikel 108, stk. 2. På denne måde sikres det, at indberetning til SIS varetages af et centralt organ med særlig sagkundskab på området. Den centrale myndighed er efter bestemmelsens stk. 3 også ansvarlig for, at den nationale del af SIS fungerer korrekt.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 2, at rigspolitichefen udpeges som den centrale myndighed.

Enhver person kan efter artikel 110 få rettet oplysninger om sig selv, som er ukorrekte, eller få slettet oplysninger om sig selv, som er ulovligt indberettet. Spørgsmål herom kan efter artikel 111, stk. 1, indbringes for de kompetente domstole på hvert enkelt medlemslands område. En dom skal efter bestemmelsens stk. 2 respekteres af de øvrige medlemslande.

En persons ret til at få oplysninger om sig selv (egen acces) er reguleret i artikel 109. Det fremgår heraf, at dette spørgsmål som udgangspunkt er undergivet lovgivningen i hvert enkelt medlemsland. Det vil for Danmarks vedkommende sige § 13 i lov om offentlige myndigheders registre. Hvis den nationale lovgivning tillader egen acces, afgør den nationale tilsynsmyndighed, der er nævnt i artikel 114, om oplysningerne skal videregives, og i givet fald på hvilken måde.

Et medlemsland må ikke videregive oplysninger, som det har modtaget fra et andet medlemsland, uden at dette medlemsland forinden har haft lejlighed til at udtale sig. Der kan i øvrigt efter artikel 109, stk. 2, ikke gives egen acces, hvis det kan skade gennemførelsen af den lovlige foranstaltning, der følger af indberetningen, eller hvis det er nødvendigt for at beskytte tredjemands rettigheder m.v. Oplysninger må aldrig videregives i en periode, hvor der som følge af en indberetning foretages diskret overvågning (jf. artikel 99).

Efter artikel 112, stk. 1, bevares personoplysninger, der er optaget i SIS, kun så længe, det er nødvendigt for at opfylde de formål, af hensyn til hvilke oplysningerne er indberettet. Senest tre år efter optagelsen skal det medlemsland, der har foretaget indberetningen, undersøge, om det er nødvendigt at bevare oplysningerne. For så vidt angår oplysninger om personer og motorkøretøjer, der er indberettet med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol (artikel 99), er fristen et år.

Det enkelte medlemsland kan efter artikel 112, stk. 2, selv fastsætte kortere frister end de angivne. Justitsministeriet vil i forbindelse med indtrædelsen i det praktiske Schengen-samarbejde drøfte dette spørgsmål nærmere med Registertilsynet.

Efter artikel 113, stk. 2, opbevares oplysninger, der er slettet i de nationale databaser, i yderligere et år i den tekniske støttefunktion. Der må kun gøres brug af disse oplysninger til kontrol af, om de er korrekte, og om de er lovligt indberettet. Efter fristens udløb tilintetgøres oplysningerne.

Efter artikel 114, stk. 1, skal hvert medlemsland udpege en tilsynsmyndighed, som i overensstemmelse med national lovgivning fører uafhængigt tilsyn med databasen i den nationale del af SIS. Tilsynsmyndigheden kontrollerer, at behandlingen og anvendelsen af oplysninger, der er optaget i SIS, ikke krænker de berørte personers rettigheder. Enhver person kan efter bestemmelsens stk. 2 anmode tilsynsmyndigheden om at kontrollere oplysninger i SIS vedrørende den pågældende selv og om at kontrollere, hvilken brug der er gjort af disse oplysninger.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 3, at Registertilsynet udpeges som tilsynsmyndighed.

Efter artikel 115 oprettes der tillige en fælles tilsynsmyndighed.

Tilsynsmyndigheden, der består af to repræsentanter for hver af de nationale tilsynsmyndigheder, har til opgave at føre tilsyn med den tekniske støttefunktion. Tilsynsmyndigheden har endvidere bl.a. til opgave at undersøge de anvendelses- eller fortolkningsproblemer, der måtte opstå under anvendelsen af SIS.

Efter artikel 118 er medlemslandene forpligtet til at træffe en række nærmere angivne sikkerhedsforanstaltninger, bl.a. med henblik på at forhindre, at uautoriserede personer får adgang til at anvende de pågældende databaser m.v.

3.3.5. Spørgsmålet om *fordeling af omkostningerne* i forbindelse med SIS er reguleret i kapitel 5 (artikel 119).

Det fremgår af artikel 119, stk. 1, at omkostningerne i forbindelse med etablering og brug af den tekniske støttefunktion m.v. afholdes af medlemslandene i fællesskab.

Efter artikel 119, stk. 2, afholder hvert medlemsland selv omkostningerne i forbindelse med etablering og brug af den nationale del af SIS.

3.3.6. Om *den danske del af SIS* bemærkes følgende:

Spørgsmålet om, hvornår den danske del af SIS kan tilsluttes den tekniske støttefunktion, er ikke endeligt afklaret. Den nuværende tekniske støttefunktion er kun udviklet til at omfatte ca. 10 lande. Det er derfor ikke på nuværende tidspunkt muligt at slutte de fem nordiske lande til informationssystemet.

På den baggrund er der i en række Schengen-arbejdsgrupper etableret et udredningsarbejde med henblik på at klarlægge de tekniske spørgsmål i forbindelse med de nordiske landes tilslutning til SIS. Det har været overvejet enten at foretage en udvidelse af det nuværende informationssystem eller at etablere et helt nyt system. Udredningsarbejdet er endnu ikke afsluttet.

Efter artikel 101, stk. 4, skal medlemslandene til Eksekutivkomiteén indsende en fortegnelse over de myndigheder, der i det pågældende land skal kunne søge i SIS. Som situationen er i dag, vil der for Danmarks vedkommende blive tale om politiet, Udlændingestyrelsen og de danske repræsentationer i udlandet, der af Udenrigsministeriet er bemyndiget til at udstede visum. Udlændingestyrelsen og repræsentationerne skal dog alene have adgang til oplysninger om uønskede udlændinge, der begæres afvist ved grænsen, jf. artikel 101, stk. 2, sammenholdt med artikel 96.

Det anførte indebærer ikke, at alt politimæssigt personale vil få mulighed for at søge i SIS. Der vil således til SIS – som til politiets registre i øvrigt – blive knyttet personlige koder for anvendelse af systemet. Der vil derfor alene være adgang til SIS for personer, som har behov for det i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver.

Det følger af artikel 104, stk. 1 og 2, at de enkelte medlemslandes dele af SIS – for så vidt konventionen ikke fastsætter særlige bestemmelser – er underlagt national lovgivning. Den danske del af SIS vil således være omfattet af lov om offentlige myndigheders registre (lovbekendtgørelse nr. 654 af 20. september 1991).

3.4. Transport og fri bevægelighed (konventionens afsnit V)

Konventionens afsnit V (artikel 120-125) indeholder bestemmelser om transport og varebevægelser over de indre grænser samt om en række spørgsmål, der knytter sig hertil, herunder om transport af farligt gods.

Bestemmelserne er uden selvstændig betydning, efter at der inden for EU er fastsat regler om etablering af fri varebevægelighed i det indre marked.

Efter EF-traktatens artikel 7 A indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for bl.a. varer og personer. Oprettelse af det indre marked indebærer således fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for bl.a. varer og personer, jf. EF-traktatens artikel 3, litra c. Gennemførelsen af det indre marked finder sted dels ved anvendelse af EF-traktatens regler om forbud mod visse former for hindringer for bl.a. varernes og

personernes frie bevægelighed, jf. navnlig EF-traktatens artikel 30, 34, 36, 48 og 52, dels ved indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger gennem vedtagelse af sekundære retsakter (direktiver og forordninger), jf. navnlig EF-traktatens artikel 100, 100 A og 100 B.

3.5. Beskyttelse af personoplysninger (konventionens afsnit VI)

Konventionens afsnit VI (artikel 126-130) indeholder bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, der videregives i medfør af konventionen.

Bestemmelserne stiller krav til medlemslandenes registerlovgivning. Det fremgår f.eks. af artikel 126, stk. 1, at medlemslandene for så vidt angår elektronisk behandling af personoplysninger, der er videregivet efter konventionens bestemmelser, skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der mindst lever op til principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske ved elektronisk behandling af personoplysninger. Efter bestemmelsens stk. 2 må der ikke videregives oplysninger efter konventionen til et medlemsland, før dette land opfylder de nævnte krav.

Efter artikel 129 skal medlemslandene for så vidt angår videregivelse af oplysninger efter konventionens afsnit III, kapitel 1 (politisarbejde), sikre et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der lever op til principperne i anbefaling R(87)15 af 17. september 1987 fra Europarådets Ministerudvalg om politiets brug af personoplysninger.

Den danske registerlovgivning indebærer allerede i dag et beskyttelsesniveau, der lever op til de anførte principper:

De nævnte bestemmelser i Schengen-konventionen beskytter også på anden måde oplysninger, som udveksles mellem medlemslandene. I artikel 126, stk. 3, litra a, er det f.eks. bestemt, at et medlemsland, der modtager oplysninger fra et andet medlemsland, som udgangspunkt kun må benytte oplysningerne til de formål, til hvilke det i konventionen er fastsat, at sådanne oplysninger kan videregives. Efter bestemmelsens litra c skal det medlemsland, som videregiver oplysninger, påse, at de er korrekte. Hvis det konstaterer, at oplysningerne er ukorrekte, eller at de ikke burde være videregivet, skal det straks underrette det modtagende medlemsland herom. Dette medlemsland skal herefter rette eller tilintetgøre oplysningerne eller anføre, at de er ukorrekte eller ikke burde være videregivet.

Bestemmelserne indebærer også begrænsninger i, til hvilke myndigheder medlemslandene må videre-

give oplysninger, der er modtaget fra et andet medlemsland. I artikel 129, litra b, er det f.eks. bestemt, at oplysninger, som er modtaget fra et andet medlemsland efter artikel 46, kun må videregives til myndigheder inden for politiet. De må dog videregives til andre myndigheder med samtykke fra det medlemsland, der har videregivet oplysningerne.

Det fremgår af artikel 128, at videregivelse af personoplysninger efter konventionen ikke må påbegyndes, før de medlemslande, der er berørt af videregivelsen, har udpeget en national tilsynsmyndighed til at føre kontrol med bl.a. overholdelsen af artikel 126 og 127.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 3, at Register-tilsynet fører denne kontrol.

3.6. Schengen-Eksekutivkomitéen (afsnit VII)

Konventionens afsnit VII (artikel 131-133) indeholder bestemmelser om Schengen-Eksekutivkomitéen.

Eksekutivkomitéens overordnede opgave er at sikre en korrekt anvendelse af konventionen, jf. artikel 131, stk. 2. Herudover har komitéen en række særlige beføjelser, der fremgår direkte af de enkelte konventionsbestemmelser. Efter artikel 3, stk. 1, kan den f.eks. vedtage nærmere bestemmelser om passage af de ydre grænser m.v.

De bestemmelser m.v., som Eksekutivkomitéen vedtager, skal gennemføres af medlemslandene. Bestemmelserne skaber derimod ikke umiddelbart anvendelige rettigheder eller pligter for borgerne i medlemslandene.

Hvert medlemsland har én plads i Eksekutivkomitéen. Landene repræsenteres af en minister med ansvar for gennemførelsen af Schengen-konventionen, jf. artikel 132, stk. 1. Komitéen træffer afgørelser ved enstemmighed, jf. artikel 132, stk. 2.

3.7. Konventionens afsluttende bestemmelser (afsnit VIII)

Konventionens afsnit VIII (artikel 134-142) indeholder de afsluttende bestemmelser.

Artikel 134 og 142 regulerer forholdet mellem Schengen-konventionen og retsregler, der vedtages i Den Europæiske Union. Disse bestemmelser er nærmere omtalt nedenfor under pkt. 5.2.

Artikel 136 indeholder nærmere bestemmelser om medlemslandenes adgang til at optage forhandlinger m.v. med tredjelande på grænsekontrolområdet. Artikel 137 bestemmer, at der - bortset fra artikel 60 om udlevering - ikke kan tages forbehold over for konventionen fra medlemslandenes side.

Artikel 140 bestemmer, at alle medlemmer af De Europæiske Fællesskaber (nu Den Europæiske Union) kan tiltræde konventionen. Konventionen kan derimod ikke tiltrædes af lande uden for unionen. Grundlaget for Norges og Islands deltagelse i Schengen-samarbejdet er derfor en særlig samarbejdsaftale, jf. nedenfor under pkt. 4.2.

Artikel 141, stk. 2, bestemmer, at ændringer af Schengen-konventionen skal vedtages med enstemmighed blandt medlemslandene.

4. Den danske tiltrædelsesaftale og samarbejdsaftalen vedrørende Norge og Island

4.1. Den danske tiltrædelsesaftale

Regeringen har den 19. december 1996 undertegnet en aftale om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen.

Ved aftalens artikel 1 tiltræder Danmark Schengen-konventionen. Artikel 2-4 fastlægger, hvilke myndigheder i Danmark der udøver de funktioner, som ved konventionens artikel 40, 41 og 65 er henlagt til medlemslandenes kompetente myndigheder.

Efter artikel 5, stk. 1, gælder tiltrædelsesaftalen ikke for Færøerne og Grønland. I betragtning af, at Færøerne og Grønland anvender bestemmelserne i den rejseordning, der er fastlagt inden for rammerne af den nordiske pasunion, er det imidlertid i artikel 5, stk. 2, bestemt, at der ikke udføres kontrol ved grænserne af personer, som rejser mellem på den ene side Færøerne eller Grønland og på den anden side Schengen-medlemslandene samt Norge og Island.

Der henvises herom nærmere til det forslag til lov om ændring af udlændingeloven, som samtidig er fremsat.

Tiltrædelsesaftalens artikel 7 regulerer spørgsmålet om aftalens ikrafttræden. Bestemmelsen skal læses i lyset af en samtidigt afgivet fælleserklæring, der er optaget i aftalens slutakt. Heraf fremgår det, at aftalen i forhold til de nuværende medlemslande træder i kraft, når forudsætningerne for gennemførelse af konventionen er opfyldt i alle disse lande, og når kontrollen på de ydre grænser er blevet effektiv, samt når Eksekutivkomitéen har konstateret, at de regler, den finder nødvendige for gennemførelse af effektive kontrol- og overvågningsforanstaltninger ved de ydre grænser på Færøerne og i Grønland samt de nødvendige kompenserende foranstaltninger, herunder benyttelse af Schengens informationssystem, er trådt i kraft og blevet effektive.

I forhold til hvert af de øvrige lande træder tiltrædelsesaftalen i kraft, når forudsætningerne for gennemførelsen af konventionen er opfyldt i hvert af

F. t. l. vedr. tiltrædelse af Schengen-konventionen

disse lande, og når kontrollen af de ydre grænser er blevet effektiv.

Der er enighed blandt de nordiske lande og de nuværende Schengen-medlemslande om, at de nordiske lande bør tiltræde det praktiske Schengen-samarbejde samtidig. Om Islands og Norges tiltrædelse af samarbejdet henvises i den forbindelse til pkt. 4.2 nedenfor.

For Danmarks vedkommende vil der skulle træffes en række foranstaltninger, før det praktiske samarbejde kan påbegyndes. Der skal bl.a. ske ændringer af de fysiske indretninger ved en række afgang- og ankomsteder ved de ydre grænser. Det gælder navnlig for Københavns Lufthavn i Kastrup. Hertil kommer, at der skal findes en løsning på spørgsmålet om udvidelse af Schengens informationssystem, jf. ovenfor pkt. 3.3.6.

Det er på den baggrund vanskeligt at sige præcist, hvornår Danmark vil kunne indtræde i samarbejdet, men det må antages tidligst at kunne ske i løbet af 1999.

Til tiltrædelsesaftalen er der knyttet nogle yderligere dokumenter, herunder en tiltrædelsesprotokol. Protokollen indebærer, at Danmark samtidig tiltræder den oprindelige Schengen-aftale fra 1985. En tilsvarende fremgangsmåde er fulgt af de øvrige lande, der siden 1990 har tiltrådt Schengen-konventionen.

4.2. Samarbejdsaftalen vedrørende Norge og Island

Regeringen har den 19. december 1996 endvidere undertegnet en samarbejdsaftale mellem på den ene side Schengen-medlemslandene (herunder Danmark, Sverige og Finland) og på den anden side Norge og Island.

Baggrunden for, at det er nødvendigt at indgå en samarbejdsaftale med Norge og Island, er, at det kun er medlemmer af Den Europæiske Union, som kan tiltræde Schengen-konventionen, jf. konventionens artikel 140, stk. 1, og ovenfor pkt. 3.7.

Samarbejdsaftalen bestemmer i artikel 1, at Schengen-konventionen m.v. også finder anvendelse på Norge og Island, medmindre andet er bestemt i aftalen. Det fremgår i den forbindelse af artikel 6, at bl.a. konventionens afsnit V om transport og varebevægelser ikke er omfattet af aftalen.

I øvrigt deltager Norge og Island fuldt ud i det praktiske samarbejde. Det er i artikel 2 bl.a. bestemt, at Norge og Island deltager i alle møder i Eksekutivkomitéen og i den fælles tilsynsmyndighed vedrørende Schengens informationssystem. Norge og Island kan give udtryk for deres synspunkter og særlige interesser, men deltager ikke i afstemninger.

Efter artikel 3 beslutter Norge og Island på uafhængigt grundlag, om de skal acceptere en række

nærmere angivne retsakter m.v. Det gælder bl.a. bestemmelser i fællesskabsretten, som vil gøre bestemmelser i Schengen-konventionen ugyldige, jf. konventionens artikel 134, og bestemmelser, som er vedtaget af medlemsstaterne i Den Europæiske Union, og som erstatter bestemmelser i Schengen-konventionen, jf. artikel 142. Det gælder også ændringer i selve Schengen-konventionen. Bestemmelsen omfatter kun retsakter m.v., som træder i kraft efter undertegnelsen af samarbejdsaftalen.

Efter artikel 9, stk. 3, sættes samarbejdsaftalen i kraft mellem de lande, hvor Schengen-konventionen er sat i kraft, og Island og Norge, når forudsætningerne for anvendelse af Schengen-konventionen er opfyldt i alle disse lande, og når kontrollen ved de ydre grænser er blevet effektiv.

Efter artikel 10, stk. 1, i samarbejdsaftalen kan parterne i tilfælde af alvorlig uenighed opsigse aftalen. Efter bestemmelsens stk. 2 gælder det endvidere, at såfremt Norge eller Island ikke accepterer de retsakter, der er nævnt i artikel 3, stk. 1, skal dette anses for en opsigelse af aftalen.

5. Forholdet til grundloven og EU-retten

5.1. Forholdet til grundloven

5.1.1. På baggrund af bestemmelserne i Schengen-konventionens artikel 40 og 41 har Justitsministeriet overvejet, om konventionen kan tiltrædes inden for rammerne af grundloven

Efter de nævnte bestemmelser i konventionen, der er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 3.2.1, kan et medlemslands politimyndigheder under visse betingelser foretage observation og forfølgelse m.v. på et andet medlemslands territorium. Der vil ikke være tale om, at disse myndigheder kan foretage nogen form for fysisk magtanvendelse. Magtanvendelse på dansk territorium vil, bortset fra eventuelle tilfælde af nødværge, skulle foretages af dansk politi.

Efter grundlovens § 20, stk. 1, kan beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til visse mellemfolkelige myndigheder. Der skal i givet fald følges en særlig procedure, jf. § 20, stk. 2.

Overladelser af beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder, kan efter grundloven ikke ske til et andet lands nationale myndigheder.

Det har været nødvendigt at overveje, om ordningen efter konventionens artikel 40 og 41 indebærer overladelser til andre medlemslandes politimyndigheder af beføjelser i grundlovens § 20s forstand. Er dette tilfældet, vil Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen som følge af det anførte kræve en grundlovsændring.

Kerneområdet for grundlovens § 20 er den virksomhed, der består i at udstede retsakter med umiddelbar gyldighed i Danmark. Såvel forarbejderne til bestemmelsen som udtalelserne i den forfatningsretlige litteratur taler for, at det især er denne form for myndighedsudøvelse, grundlovens § 20 tager sigte på. De tilfælde, hvor bestemmelsen hidtil har været anvendt, er da også navnlig karakteriseret ved, at der er tillagt mellemfolkelige myndigheder (EU og Den Europæiske Patentmyndighed) sådanne beføjelser.

De kompetencer, som ved Schengen-konventionen tillægges andre landes politi, har ikke denne karakter, og der er – da der alene er tale om observations- og forfølgelsesvirksomhed – heller ikke på anden måde tale om den umiddelbare normering af borgernes forhold, som er karakteristisk for ordninger omfattet af grundlovens § 20.

Det kan også anføres, at retten til forfølgelse efter artikel 41 ikke kan udøves på hele det danske territorium, men kun i et område af 25 km fra den danske grænse. For så vidt angår observation efter artikel 40 gælder, at de danske myndigheder når som helst kan forlange observationen indstillet, jf. artikel 40, stk. 1, og stk. 2, litra b.

Ordningen indebærer ikke, at dansk politi afskæres fra at udøve de pågældende beføjelser, men alene at der etableres en parallel kompetence for andre medlemslandes politi. Der kan endvidere peges på, at der vil være tale om beføjelser i forhold til lovovertrædelser, som har tilknytning til udlandet.

At ordningen ikke indebærer overladelse af beføjelser i grundlovens forstand, kan endelig støttes på det forhold, at den tidligere grundlov ikke var til hinder for tiltrædelse af tilsvarende ordninger. Dette synspunkt kan nærmere angives således:

Grundlovens § 20 blev indsat i grundloven i 1953 med det formål, at Danmark skulle kunne tiltræde visse internationale overenskomster, som grundloven indtil da var til hinder for, jf. Forfatningskommissionens Betænkning (1953), side 31. Bestemmelsen havde til formål at *udvide* Danmarks muligheder for at deltage i det internationale samarbejde, og der er ikke grundlag for at antage, at bestemmelsen på noget punkt skulle have til formål at *begrænse* Danmarks muligheder i denne henseende i forhold til, hvad der gjaldt før 1953.

Grundlovens § 20 kan herefter ikke omfatte ordninger, som grundloven ikke før 1953 antoges at udelukke Danmark fra at deltage i. Bestemmelsen må generelt forstås med det forbehold, der følger af praksis før 1953.

Danmark har før 1953 tiltrådt overenskomster, hvorved fremmede stater er tillagt beføjelser til myndighedsudøvelse på dansk territorium. Som eksemp-

ler kan nævnes en toldoverenskomst af 28. oktober 1935 med Sverige (Lovtidende 1936 C, side 1 f.) og en overenskomst af 27. april 1951 med USA om forsvaret af Grønland (Lovtidende 1951 C, side 314 ff.). De nævnte overenskomster må antages at være tiltrådt ud fra den forudsætning, at grundloven ikke var til hinder herfor.

At grundlovens § 20 ikke har medført begrænsninger i Danmarks mulighed for at tiltræde sådanne overenskomster, har vist sig i den forfatningsretlige praksis efter 1953. Et eksempel er lov nr. 143 af 29. april 1955 om gennemførelse af overenskomsten om retsstillingen for NATO-styrker og af protokol om NATOs militære hovedkvarter. Efter denne lovs § 2 kan overenskomstdeltagernes militære myndigheder udøve kriminel og disciplinær jurisdiktion på dansk territorium.

Endvidere kan nævnes lov nr. 227 af 3. juni 1967 om fælles grænseekspedition. Efter denne lovs § 2 kan fremmede staters grænsefunktionærer i det omfang, der er afsluttet overenskomst herom, på et afgrænset område af dansk territorium udføre grænseekspedition, herunder foretage beslaglæggelse og anholdelse.

På den anførte baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen ikke indebærer, at der til andre medlemslandes politimyndigheder overlades beføjelser, som efter grundlovens § 20 kun kan overlades til mellemfolkelige myndigheder. Justitsministeriet finder derfor ikke, at grundloven er til hinder for, at Danmark tiltræder konventionen.

5.1.2. Det tilføjes, at Justitsministeriet tidligere – i et notat af 4. december 1996 – har redegjort for det nævnte spørgsmål. Notatet er sendt til Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg.

Justitsministeriet er efterfølgende blevet opmærksom på, at en bemærkning på side 14 i notatet kan forstås således, at der både for observation efter artikel 40 og forfølgelse efter artikel 41 vil gælde en begrænsning på 25 km fra den dansk-tyske grænse.

På denne baggrund finder Justitsministeriet for en ordens skyld at burde præcisere, at 25 km-reglen kun gælder for forfølgelse efter artikel 41 og ikke for observation efter artikel 40. Dette fremgår også af det nævnte notat, side 4, af Justitsministeriets redegørelse af 19. november 1996 til Folketinget om Danmarks medlemskab af Schengen-samarbejdet, side 8, og af Justitsministeriets notat af 21. november 1996 til Folketinget om de enkelte bestemmelser i Schengenkonventionen m.v., side 64.

5.1.3. Schengen-samarbejdet har i øvrigt karakter af et mellemstatsligt samarbejde. Der tillægges ikke de kompetente mellemfolkelige myndigheder, herunder Eksekutivkomitéen, beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, jf. grundlovens § 20. Eksekutivkomitéen kan f.eks. ikke udstede retsregler med umiddelbar gyldighed i Danmark, jf. ovenfor under pkt. 3.6.

5.1.4. Sammenfattende er det Justitsministeriets opfattelse, at Schengen-konventionen kan tiltrædes efter den almindelige bestemmelse i grundlovens § 19.

5.2. Forholdet til EU-retten

Schengen-samarbejdet er ikke en del af samarbejdet i Den Europæiske Union, jf. ovenfor pkt. 1.1. Da samarbejdet oprindeligt er etableret mellem medlemmer af De Europæiske Fællesskaber (nu Den Europæiske Union), har det dog været naturligt at optage bestemmelser i konventionen om dens forhold til fællesskabsretten m.v.

I artikel 134 er det bestemt, at konventionen kun finder anvendelse i det omfang, dens bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten. Med udtrykket »fællesskabsretten« sigtes der til det samarbejde, der i dag foregår inden for rammerne af søjle 1 i Den Europæiske Union.

Artiklen 142 vedrører forholdet mellem Schengenkonventionen og konventioner, der indgås mellem medlemmerne af De Europæiske Fællesskaber (nu Den Europæiske Union) med henblik på virkeliggørelse af et område uden indre grænser. Der kan i den forbindelse henvises til bestemmelserne i afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union om medlemslandenes samarbejde om retlige og indre anliggender (unionens 3. søjle).

Indgås sådanne konventioner, bliver Schengenmedlemslandene efter artikel 142, stk. 1, 1. pkt., enige om, på hvilke betingelser Schengenkonventionens bestemmelser kan erstattes eller ændres i forhold til de tilsvarende regler i de indgåede konventioner.

I tilfælde af modstrid mellem Schengenkonventionen og de nævnte EU-konventioner skal Schengenkonventionens bestemmelser efter artikel 142, stk. 1, 3. pkt., under alle omstændigheder tilpasses.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

Danmarks deltagelse i Schengen-samarbejdet vil være forbundet med en række økonomiske konsekvenser i form af løbende udgifter og umiddelbare etableringsudgifter.

Udgifterne til administration og drift af Schengensekretariatet finansieres i det væsentlige gennem bidrag fra medlemslandene i overensstemmelse med en nærmere fastlagt fordelingsnøgle. Justitsministeriet og Indenrigsministeriet betaler allerede på nuværende tidspunkt et sådant årligt bidrag til drift af sekretariatet.

Schengen-samarbejdet vil herudover medføre en række administrations- og personalemæssige merudgifter hos de danske myndigheder, der berøres af Schengen-samarbejdet, ligesom der løbende vil være merudgifter til rejse- og mødeaktivitet m.v.

Endvidere vil der i forbindelse med den endelige forberedelse af Danmarks indtræden i Schengen-samarbejdet skulle afholdes en række særlige udgifter.

Som led i det politimæssige samarbejde i Schengen-regi skal der således afholdes udgifter til henholdsvis den danske etablering af Schengens edb-baserede informationssystem (SIS) og til den fælles drift af den tekniske støttefunktion.

Ligeledes vil der være udgifter forbundet med den fysiske indretning af en række afgang- og ankomsteder ved de såkaldte ydre grænser. Det gælder navnlig for Københavns Lufthavn i Kastrup, hvor der ved den igangværende ombygning skal tages hensyn til de kontrolmæssige betingelser for indretning m.v., der er fastsat inden for Schengen-samarbejdet. Udgifterne vil skulle betales af det selskab m.v., der stiller rejsefaciliteterne til rådighed.

Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at fremkomme med nærmere skøn over de samlede økonomiske konsekvenser af lovforslaget, herunder skøn over de enkelte elementer i lovforslaget. Det må dog antages, at der vil blive tale om betydelige merudgifter i hvert af de kommende år.

Merudgifter i forbindelse med lovforslaget vil blive inddraget i forhandlingerne om de årlige bevilningslove.

Der er ingen erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser forbundet med lovforslaget.

For så vidt angår øvrige økonomiske og administrative virkninger af Danmarks deltagelse i Schengen-samarbejdet henvises til det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

Lovforslaget er samtidig med fremsættelsen for Folketinget sendt til høring hos præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten og retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, rigsadvokaten, rigspolitichefen, politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Dansk Politiforbund, Dansk Kriminalpolitifor-

ening, Registertilsynet, Advokatrådet, Det Danske Center for Menneskerettigheder og Nævnet for Etnisk Ligestilling.

vens kapitel 3 om registerforskrifter m.v. vil gælde for rigspolitechefens SIS-register.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen indebærer, at Folketinget efter grundlovens § 19, stk. 1, giver samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne kan ratificere den danske tiltrædelsesaftale med tilhørende tiltrædelsesprotokol. Der gives endvidere samtykke til ratifikation af samarbejdsaftalen vedrørende Norge og Island.

De nævnte aftaler m.v. er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det forventes, at regeringen i givet fald kan foretage ratifikationen i løbet af sommeren 1997.

Til § 2

Til stk. 1

Bestemmelsen vedrører Schengen-informationssystemet (SIS). Reglerne herom i konventionens afsnit IV er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 3.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt er ikke til hinder for, at der videregives fortrolige oplysninger til udenlandske myndigheder som led i det internationale samarbejde. Under hensyn til den mere systematiske og formaliserede videregivelse af sådanne oplysninger, som en tiltrædelse af Schengen-konventionen vil indebære, er det imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes et klart retsgrundlag for Danmarks deltagelse i denne del af samarbejdet.

På den baggrund foreslås det, at bestemmelserne om SIS i konventionens afsnit IV gælder her i landet. Bestemmelserne vil herved få status som dansk lov.

Rigspolitechefen (jf. bemærkningerne nedenfor til stk. 2) vil kunne foretage indberetninger i SIS i overensstemmelse med konventionens bestemmelser. Rigspolitechefen skal i den forbindelse overveje, om det pågældende tilfælde er så vigtigt, at der bør ske indberetning, jf. konventionens artikel 94, stk. 1, 2. pkt.

Endvidere vil de kompetente danske myndigheder kunne søge i SIS, jf. konventionens artikel 101 og ovenfor under pkt. 3.3.6 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Den danske del af SIS vil være omfattet af lov om offentlige myndigheders registre, jf. konventionens artikel 104. Det betyder bl.a., at bestemmelserne i lo-

Til stk. 2

Efter konventionens artikel 108, stk. 1, skal hvert medlemsland udpege en central myndighed, der er ansvarlig for den nationale del af Schengen-informationssystemet. Efter bestemmelsens stk. 2 foretages indberetninger til SIS via denne myndighed, og efter stk. 3 er den centrale myndighed bl.a. ansvarlig for, at den nationale del af informationssystemet fungerer korrekt.

Det foreslås, at rigspolitechefen udpeges som den centrale myndighed. Rigspolitechefen har allerede i dag en koordinerende funktion vedrørende kontakten til udenlandske politimyndigheder, ligesom rigspolitechefen er det danske kontaktorgan til Interpol. Rigspolitechefen er også foreslået som national enhed efter Europol-konventionens artikel 4, jf. § 2, stk. 1, i lovforslag L 179 af 27. februar 1997 om gennemførelse af Europol-konventionen.

Som nævnt foretages indberetninger til SIS af den centrale myndighed (rigspolitechefen). Det vil dog typisk være andre myndigheder, bl.a. de enkelte politikredse, der har behov for, at der indberettes oplysninger i SIS. Det vil derfor ofte være nødvendigt for disse myndigheder at videregive fortrolige oplysninger til rigspolitechefen med henblik på indberetning.

Konventionen indeholder ikke udtrykkelige bestemmelser om denne videregivelse, men forudsætter, at den centrale myndighed kan få de oplysninger, der skal indberettes i SIS. Det må antages, at den fornødne videregivelse af oplysninger kan ske inden for rammerne af forvaltningslovens § 28 og § 21 i lov om offentlige myndigheders registre.

På denne baggrund er der ikke i lovforslaget medtaget særlige bestemmelser om dette spørgsmål.

Til stk. 3

Efter artikel 114 i konventionen skal hvert medlemsland udpege en tilsynsmyndighed, som i overensstemmelse med national lovgivning fører uafhængigt tilsyn med databasen i den nationale del af SIS. Bestemmelsen er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 3.3.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås, at Registertilsynet udpeges som tilsynsmyndighed. Registertilsynet har den fornødne sagkundskab med hensyn til registerføring, og tilsynet er efter registerloven uafhængigt i forhold til andre forvaltningsmyndigheder, herunder rigspolitechefen. Registertilsynet er også foreslået som natio-

nal kontrolinstans efter Europol-konventionens artikel 23, jf. § 3 i det ovenfor nævnte lovforslag L 179 om gennemførelse af Europol-konventionen.

Efter konventionens artikel 128 må videregivelse af personoplysninger efter konventionen fra et medlemsland til et andet medlemsland ikke påbegyndes, før medlemslandene har udpeget en national tilsynsmyndighed til at føre uafhængigt tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i artikel 126 og 127. Disse bestemmelser, der drejer sig om beskyttelse af personoplysninger, er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 3.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås, at Registertilsynet også udøver dette tilsyn. Tilsynet omfatter ikke kun videregivelse af edb-registrerede oplysninger, men også videregivelse af f.eks. ikke-registrerede, manuelle oplysninger.

Med henblik på at udføre sin kontrolvirksomhed vil Registertilsynet have adgang til de oplysninger, som rigspolitichefen har indlæst i SIS. Registertilsynet vil endvidere have adgang til rigspolitichefens og andre myndigheders sagsakter og kontorer.

Til § 3

Til stk. 1

Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, litra d, og 41, stk. 5, litra e, indebærer, at polititjenestemænd fra et Schengen-medlemsland, som efter de nævnte bestemmelser udfører opgaver vedrørende overvågning og forfølgning på et andet medlemslands territorium, kan medføre deres tjenestevåben. Våbnene må kun benyttes i tilfælde af nødværge.

På den baggrund foreslås det, at polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v., der udfører opgaver i Danmark efter konventionens artikel 40 og 41, har ret til at bære tjenestevåben efter konventionens regler. Udtrykket »Schengen-medlemsland m.v.« indebærer – ligesom i stk. 2 og 3 – at også Norge og Island er omfattet af bestemmelsen. Da forfølgelse efter artikel 41 kun kan ske over landgrænser, er det dog kun artikel 40, der kan være relevant i forhold til disse lande.

Adgangen til at medbringe tjenestevåben under fortsat observation gælder efter konventionens artikel 40, stk. 3, litra d, ikke, hvis det pågældende medlemsland udtrykkeligt modsætter sig det. Danmark vil i forbindelse med ratifikationen af tiltrædelsesaftalen afgive en erklæring efter denne bestemmelse over for de øvrige medlemslande m.v., jf. nærmere pkt. 3.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Retten til efter den foreslåede bestemmelse at medbringe tjenestevåben skal forstås i overensstemmelse med denne erklæring.

Udtrykket »polititjenestemænd« skal forstås i overensstemmelse med bl.a. konventionens artikel 40, stk. 4, og 41, stk. 7. Det indebærer f.eks. for Tysklands vedkommende, at også visse toldembedsmænd er omfattet. Det samme gælder for de foreslåede bestemmelser i stk. 2 og 3.

Tjenestevåben vil som nævnt alene kunne anvendes i tilfælde af nødværge. Bl.a. som følge af, at andre medlemslandes polititjenestemænd ikke efter konventionen vil kunne standse borgere eller i øvrigt udøve fysisk magt i Danmark, må det antages, at sådanne nødværgesituationer kun yderst sjældent vil kunne opstå.

Til stk. 2

Efter konventionens artikel 42 skal polititjenestemænd, der efter bestemmelserne i artikel 40 og 41 udfører opgaver på et andet medlemslands territorium, sidestilles med dette medlemslands egne polititjenestemænd, for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås af eller imod dem.

Det er almindeligt antaget, at bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16 om henholdsvis forbrydelser mod den offentlige myndighed og forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv ikke omfatter udenlandske myndigheder, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat.

På den baggrund foreslås det, at de nævnte bestemmelser i straffeloven også gælder, når forholdet er begået mod eller af polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v. under udførelse af opgaver efter konventionens artikel 40 og 41. Det indebærer f.eks., at vold eller trussel om vold mod en fremmed polititjenestemand, der udfører observationsvirksomhed m.v. efter konventionens artikel 40 og 41, vil kunne straffes efter straffelovens § 119, stk. 1. På samme måde vil en fremmed polititjenestemand, der uberettiget videregiver fortrolige oplysninger om, hvad han har erfaret under udførelse af opgaver efter de nævnte bestemmelser i konventionen, kunne straffes for overtrædelse af straffelovens § 152 ff.

Den foreslåede bestemmelse omfatter efter sin ordlyd alle bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16. Det er dog selvsagt en forudsætning, at den enkelte bestemmelse efter sit eget indhold kan finde anvendelse. F.eks. vil straffelovens § 148 om den, som har domsmyndighed eller anden anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold, ikke kunne anvendes på andre medlemslandes polititjenestemænd. Det skyldes, at Schengen-konventionen ikke hjemler de nævnte polititjenestemænd sådanne beføjelser her i landet.

Til stk. 3

Efter konventionens artikel 43, stk. 1, er et medlemsland, hvis polititjenestemænd udfører opgaver efter artikel 40 og 41 på et andet medlemslands territorium, erstatningsansvarligt efter den lovgivning m.v., der gælder i det sidstnævnte medlemsland. Efter artikel 43, stk. 2, er det myndighederne i det medlemsland, hvor skaden sker, som umiddelbart udbetaler erstatningen over for skadelidte. Dette medlemsland kan herefter efter bestemmelsens stk. 3 gøre regreskrav gældende over for det andet medlemsland.

Da der er tale om en rettighed for borgerne over for den danske stat, finder Justitsministeriet det rigtigst, at der optages en udtrykkelig bestemmelse herom i loven. Af de grunde, der er anført ovenfor i bemærkningerne til stk. 1, må det dog antages, at bestemmelsen vil få meget begrænset praktisk betydning.

Efter den foreslåede bestemmelse udbetales erstatning af justitsministeren. I overensstemmelse med almindelig praksis på området, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 20. juni 1988, vil anmodninger om erstatning normalt blive behandlet af den pågældende politimester eller af rigspolitichefen med mulighed for at få spørgsmålet indbragt for Justitsministeriet.

Til § 4

Det foreslås, at bestemmelsen i lovens § 1, hvorefter regeringen bemyndiges til at ratificere tiltrædelsesaftalen m.v. på Danmarks vegne, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Som nærmere omtalt under pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger må det antages, at Danmark tidligst vil kunne indtræde i det praktiske Schengen-samarbejde i løbet af 1999. Det foreslås derfor, at justitsministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for lovens øvrige bestemmelser.

Disse bestemmelser vil blive sat i kraft samtidig med, at Danmark indtræder i det praktiske Schengen-samarbejde.

Til § 5

I artikel 5, stk. 1, i den danske tiltrædelsesaftale er det bestemt, at Grønland og Færøerne ikke er omfattet af Schengen-samarbejdet. Efter bestemmelsens stk. 2 udføres der dog ikke grænsekontrol af personer, som rejser mellem Grønland og Færøerne på den ene side og Schengen-medlemslandene samt Norge og Island på den anden side. Der henvises til pkt. 4.1 ovenfor i lovforslagets almindelige bemærkninger.

På den baggrund fastsættes det, at loven ikke gælder for Grønland og Færøerne. Om grænsekontrolsspørgsmålet henvises til det samtidigt fremsatte forslag til ændring af udlændingeloven.

Af fælleserklæringen om tiltrædelsesaftalens ikrafttræden (omtalt ovenfor under pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger) fremgår det imidlertid, at der kan blive tale om at lade Schengens informationssystem (SIS) finde anvendelse også på Færøerne og i Grønland.

På den baggrund foreslås det, at bestemmelsen i lovforslagets § 2 vedrørende SIS ved kongelig anordning kan sættes i kraft også for Grønland og Færøerne. Lovforslaget er som følge heraf samtidig med fremsættelsen for Folketinget sendt til høring hos de grønlandske og færøske hjemmestyremyndigheder.

KONVENTION

Bilag 1

OM GENNEMFØRELSE AF SCHENGEN-AFTALEN AF 14. JUNI 1985 MELLEM REGERINGERNE FOR STATERNE I DEN ØKONOMISKE UNION BENELUX, FORBUNDSREPUBLIKKEN TYSKLAND OG DEN FRANSEKE REPUBLIK OM GRADVIS OPHÆVELSE AF KONTROLLEN VED DE FÆLLES GRÆNSER

Kongeriget Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Den Franske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene, i det følgende benævnt de kontraherende parter,

som henviser til Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser,

som har vedtaget at virkeliggøre målet i denne aftale om at afskaffe kontrollen med persontrafik ved de fælles grænser og at lette transport og varebevægelser,

som tager i betragtning, at traktaten om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, som suppleret ved den europæiske fælles akt, fastsætter, at det indre marked indebærer et område uden indre grænser,

som tager i betragtning, at det mål, som de kontraherende parter forfølger, er sammenfaldende med ovennævnte målsætning, for så vidt andet ikke fastsættes i foranstaltninger, der træffes i medfør af traktatens bestemmelser,

som tager i betragtning, at det for at virkeliggøre dette mål er nødvendigt at træffe en række egnede foranstaltninger og etablere et snævert samarbejde mellem de kontraherende parter,

er blevet enige om følgende:

AFSNIT I

Definitioner

Artikel 1

I denne konvention forstås ved:

Indre grænser: de kontraherende parters fælles landgrænser samt deres lufthavne for så vidt angår interne flyvninger og søhavne for så vidt angår færgeruter, der udelukkende går til eller fra havne på de kontraherende parters område uden at anløbe havne uden for dette område

Ydre grænser: de kontraherende parters land- og søgrænser samt luft- og søhavne, for så vidt de ikke er indre grænser

Intern flyvning: en flyvning, der udelukkende er påbegyndt i eller går til de kontraherende parters område uden mellemlanding på et tredjeland's område

Tredjeland: en stat, som ikke er kontraherende part

Udlænding: en person, der ikke er statsborger i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater

Udlænding, der er indberettet som uønsket: en udlænding, der efter artikel 96 er indberettet til Schengen-informationssystemet som uønsket

Grænseovergangssted: et af de kompetente myndigheder godkendt overgangssted for passage af de ydre grænser

Grænsekontrol: en kontrol ved grænserne, der uagtet andre kontrolgrunde udelukkende foretages på grund af den planlagte grænsepassage

Transportvirksomhed: en fysisk eller juridisk person, der i erhvervmæssigt øjemed udfører personbefordring ad luft-, sø- eller landvejen

Opholdstilladelse: en tilladelse af enhver art, der er udstedt af en kontraherende part, og som giver ret til ophold på denne parts område. Midlertidig tilladelse til ophold på en kontraherende parts område med henblik på behandling af en asylansøgning eller en ansøgning om opholdstilladelse er ikke omfattet

Asylansøgning: en anmodning afgivet skriftligt, mundtligt eller på anden vis af en udlænding ved en kontraherende parts ydre grænse eller på denne parts område med henblik på at blive anerkendt som flygtning efter Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, samt at få opholdstilladelse som flygtning

Asylansøger: en udlænding, der i medfør af denne konvention har indgivet en asylansøgning, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse

Behandling af en asylansøgning: alle undersøgelses- og beslutningsprocedurer i forbindelse med en asylansøgning samt alle foranstaltninger truffet i tilknytning til de endelige afgørelser, med undtagelse af fastsættelsen af, hvilken kontraherende part der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen i medfør af denne konvention

AFSNIT II

Ophævelse af kontrollen ved de indre grænser og persontrafik

Kapitel 1

Passage af de indre grænser

Artikel 2

1. De indre grænser kan alle steder passeres uden personkontrol.

2. Når den offentlige orden eller den nationale sikkerhed kræver det, kan en kontraherende part dog efter samråd med de øvrige kontraherende parter træffe beslutning om, at der i et begrænset tidsrum iværksættes en national grænsekontrol, der er tilpasset forholdene, ved de indre grænser. Hvis det af hensyn til den offentlige orden eller den nationale sikkerhed er påkrævet at handle omgående, træffer

den pågældende kontraherende part de nødvendige foranstaltninger og underretter snarest muligt de øvrige kontraherende parter herom.

3. Ophævelsen af personkontrollen ved de indre grænser berører hverken anvendelsen af artikel 22 eller de kompetente myndigheders udøvelse af deres politimæssige beføjelser efter national lovgivning på hele den kontraherende parts område, eller den lovbestemte pligt til at være i besiddelse af, medføre og forevise tilladelser og dokumenter.

4. Varekontrol gennemføres i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i denne konvention.

Kapitel 2

Passage af de ydre grænser

Artikel 3

1. Passage af de ydre grænser kan principielt kun ske ved grænseovergangsstederne og inden for åbningstiden. Nærmere bestemmelser herom såvel som undtagelser og regler for mindre grænsetrafik samt regler for særlige former for skibstrafik som f.eks. lystsejlad og kystfiskeri vedtages af Eksekutivkomitéen.

2. De kontraherende parter forpligter sig til at indføre sanktioner mod uautoriseret passage af de ydre grænser uden for grænseovergangsstederne og uden for åbningstiden.

Artikel 4

1. Fra 1993 sikrer de kontraherende parter, at passagerer, der ankommer med fly fra et tredjeland, underkastes personkontrol og kontrol af håndbagage ved indrejsen i den lufthavn, hvortil flyet ankommer fra det pågældende tredjeland, inden de påbegynder en intern flyvning. Passagerer fra interne flyvninger underkastes personkontrol og kontrol af håndbagagen ved udrejsen i den lufthavn, hvorfra flyet afgår til et tredjeland, inden de flyver videre til det pågældende tredjeland.

2. De kontraherende parter træffer de nød-

vendige foranstaltninger til, at kontrollen gennemføres i overensstemmelse med stk. 1.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 berører ikke kontrollen med indskrevet bagage; denne kontrol foretages enten i den endelige ankomst-lufthavn eller i den oprindelige afgangslufthavn.

4. Uanset definitionen på indre grænser betragtes lufthavne indtil det tidspunkt, der er fastsat i stk. 1, som ydre grænser for så vidt angår interne flyvninger.

Artikel 5

1. En udlænding kan få tilladelse til at indrejse i og opholde sig på de kontraherende parters område i indtil tre måneder, hvis den pågældende opfylder følgende betingelser:

- a) den pågældende skal være i besiddelse af et eller flere gyldige grænsepassagedokumenter, der fastlægges af Eksekutivkomitéen
- b) den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt visum, hvis dette kræves
- c) den pågældende skal om nødvendigt forelægge dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder og have de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold og til hjemrejsen til hjemlandet eller til gennemrejsen til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller være i stand til på lovlig vis at erhverve sig disse midler.
- d) den pågældende må ikke være indberettet som uønsket
- e) den pågældende må ikke udgøre en trussel for en af de kontraherende parters offentlige orden, nationale sikkerhed eller internationale forbindelser

2. En udlænding, der ikke opfylder alle betingelserne, skal nægtes indrejse i de kontraherende parters område, medmindre en kontraherende part finder det nødvendigt at fravige dette princip af humanitære hensyn, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser. I så fald begrænses indrejsetilladelsen til den pågældende kontrahe-

rende parts område, og denne skal underrette de øvrige kontraherende parter herom.

Disse regler berører ikke anvendelsen af de særlige bestemmelser i asylretten eller bestemmelserne i artikel 18.

3. En udlænding, der er i besiddelse af en opholdstilladelse eller et returvisum udstedt af en af de kontraherende parter eller om nødvendigt begge dokumenter, skal have tilladelse til gennemrejse, medmindre den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge af den kontraherende part, ved hvis ydre grænser den pågældende ønsker at indrejse.

Artikel 6

1. Grænsetrafikken ved de ydre grænser kontrolleres af de kompetente myndigheder. Kontrollen gennemføres for de kontraherende parters område efter ensartede principper inden for rammerne af den nationale kompetence og den nationale lovgivning og under hensyn til samtlige kontraherende parters interesser.

2. De ensartede principper, jf. stk. 1, er følgende:

- a) Personkontrollen omfatter ikke alene en kontrol af rejsedokumenter og andre betingelser for indrejse, ophold, arbejde og udrejse, men også eftersøgning og forebyggelse af trusler mod den nationale sikkerhed og den offentlige orden i de kontraherende stater. Kontrollen omfatter også motorkøretøjer og genstande, som personer, der passerer grænsen, er i besiddelse af. Den gennemføres af den enkelte kontraherende part i overensstemmelse med denne parts lovgivning, herunder lovgivningens bestemmelser om undersøgelser.
- b) Alle rejsende skal mindst underkastes en kontrol, der gør det muligt at fastslå deres identitet på grundlag af forelagt eller forevist rejselegitimation.
- c) Udlændinge skal ved indrejsen underkastes en indgående kontrol efter litra a).
- d) Ved udrejsen foretages den kontrol, der i alle kontraherende parters interesse er på-

krævet ifølge udlændingelovgivningen og med henblik på eftersøgning og forebyggelse af trusler mod de kontraherende parters nationale sikkerhed og offentlige orden. Alle udlændinge skal underkastes denne kontrol.

- e) Hvis en sådan kontrol ikke kan gennemføres som følge af særlige omstændigheder, bør der foretages en prioritering. I denne forbindelse er indrejsekontrol principielt vigtigere end udrejsekontrol.

3. De kompetente myndigheder overvåger de ydre grænser med mobile enheder på strækningerne mellem grænseovergangsstederne, ligesom de overvåger grænseovergangsstederne uden for den normale åbningstid. Denne overvågning gennemføres for ikke at tilskynde nogen til at unddrage sig kontrol ved grænseovergangsstederne. Nærmere bestemmelser for denne overvågning kan om nødvendigt fastsættes af Eksekutivkomitéen.

4. De kontraherende parter forpligter sig til at indsætte tilstrækkeligt og kvalificeret personale til at gennemføre denne kontrol og overvågning af de ydre grænser.

5. Kontrollen ved de ydre grænser skal have et ensartet omfang.

Artikel 7

De kontraherende parter yder hinanden gensidig bistand og sikrer et snævert og permanent samarbejde med henblik på en effektiv gennemførelse af kontrol og overvågning. De udveksler navnlig alle relevante og væsentlige oplysninger, dog ikke oplysninger om navngivne enkeltpersoner, medmindre andet er fastsat i denne konvention, ligesom de i videst muligt omfang giver ensartede instrukser til de myndigheder, der udøver kontrol, og fremmer en ensartet uddannelse samt efter- og videreuddannelse af de personer, der udøver kontrol. Dette samarbejde kan tage form af udveksling af forbindelsesofficerer.

Artikel 8

Eksekutivkomitéen træffer de nødvendige beslutninger om de praktiske gennemførelsesbestemmelser for kontrollen og overvågningen ved grænserne.

Kapitel 3

Visum

Afdeling 1

Visum til kortvarige ophold

Artikel 9

1. De kontraherende parter forpligter sig til at føre en fælles politik med hensyn til persontrafik og navnlig visumregler. Med henblik herpå yder de hinanden gensidig bistand. De kontraherende parter forpligter sig til efter fælles aftale at fortsætte harmoniseringen af deres visumpolitik.

2. Fælles visumregler, der på tidspunktet for undertegnelsen af denne konvention eller på et senere tidspunkt efter fælles aftale gælder i alle kontraherende stater for tredjelandsstatsborgere, kan kun ændres efter fælles aftale mellem samtlige kontraherende parter. En kontraherende part kan undtagelsesvis fravige de fælles visumregler over for et tredjeland, når tungtvæjende hensyn til national politik kræver en hurtig afgørelse. Den pågældende part skal da forinden konsultere de øvrige kontraherende parter og i sin afgørelse tage hensyn til deres interesser og konsekvenserne af afgørelsen.

Artikel 10

1. Der indføres et ensartet visum gældende for alle kontraherende parters område. Dette visum kan udstedes til et ophold af højst tre måneders varighed, jf. dog artikel 11 for så vidt angår gyldighedsperioden.

2. Indtil et sådant visum indføres, anerkender de kontraherende parter de respektive nationale visa, for så vidt de er udstedt på grundlag af de fælles betingelser og kriterier, der gælder ifølge de relevante bestemmelser i dette kapitel.

3. Uanset stk. 1 og 2 forbeholder hver kontraherende part sig ret til at begrænse et visums territoriale gyldighed efter fælles retningslinjer fastlagt i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i dette kapitel.

Artikel 11

1. Visummet efter artikel 10 kan udstedes som:

- a) et visum, der er gyldigt for en eller flere indrejser, idet dog hverken varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold må overstige tre måneder pr. halvår regnet fra den første indrejsedato
- b) et transitvisum, der giver indehaveren ret til at rejse en, to eller undtagelsesvis flere gange gennem de kontraherende parters område til et tredjeland område, idet transittiden dog ikke må overstige fem dage.

2. Bestemmelserne i stk. 1 er ikke til hinder for, at en kontraherende part i løbet af det pågældende halvår om nødvendigt udsteder et nyt visum, der kun har gyldighed på vedkommende lands område.

Artikel 12

1. Det ensartede visum efter artikel 10, stk. 1, udstedes af de kontraherende parters diplomatiske eller konsulære repræsentationer og eventuelt af de myndigheder, der er udpeget hertil, jf. artikel 17.

2. I princippet er det den kontraherende stat, der er rejsens egentlige bestemmelsessted, der er kompetent til at udstede dette visum. Hvis det ikke er muligt at fastlægge dette bestemmelsessted, er det i princippet de diplomatiske eller konsulære repræsentationer for den kontraherende part, på hvis område første indrejse finder sted, der udsteder visum.

3. Eksekutivkomitéen fastsætter gennemførelsesbestemmelserne herfor, herunder især kriterierne for fastlæggelse af rejsens egentlige bestemmelsessted.

Artikel 13

1. Rejsedokumenter, hvis gyldighedsperiode er udløbet, må ikke påtegnes visum.

2. Rejsedokumentet skal have længere gyldighedsperiode end visummet, således at der tages hensyn til, hvor længe visummet kan anvendes. Udlændingen skal have tid til at rejse tilbage til sit hjemland eller indrejse i et tredjeland.

Artikel 14

1. Rejsedokumenter, der ikke anerkendes som gyldige af nogen af de kontraherende parter, må ikke påtegnes visum. Hvis rejsedokumentet kun anerkendes som gyldigt af en eller flere af de kontraherende parter, begrænses visummet til denne eller disse kontraherende stater.

2. Hvis rejsedokumentet ikke anerkendes som gyldigt af en eller flere af de kontraherende parter, kan visummet udstedes i form af en indrejsetilladelse.

Artikel 15

Visa efter artikel 10 må i princippet kun udstedes, hvis den pågældende udlænding opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e).

Artikel 16

Finder en kontraherende part det af en af de grunde, der er nævnt i artikel 5, stk. 2, nødvendigt at fravige princippet efter artikel 15 og udstede visum til en udlænding, der ikke opfylder alle indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, begrænses gyldigheden af dette visum til vedkommende kontraherende parts område, og denne skal underrette de øvrige kontraherende parter herom.

Artikel 17

1. Eksekutivkomitéen vedtager fælles regler for behandling af visumansøgninger, påser, at de anvendes korrekt og tilpasser dem til nye situationer og forhold.

2. Eksekutivkomitéen fastlægger desuden, i hvilke tilfælde visum kun må udstedes efter høring af de centrale myndigheder i den kontraherende stat, der har behandlet visuman søgningsen, samt eventuelt de øvrige kontraherende parters centrale myndigheder.

3. Eksekutivkomitéen træffer endvidere de nødvendige afgørelser om:

- a) hvilke rejsedokumenter der kan forsynes med visum
- b) hvilke instanser der har kompetence til at udstede visa
- c) på hvilke betingelser visum kan udstedes ved grænsen
- d) hvilken form, hvilket indhold og hvilken gyldighedsperiode disse visa skal have, og hvilket udstedelsesgebyr der skal opkræves
- e) på hvilke betingelser visa efter litra c) og d) kan forlænges eller nægtes under hensyn til samtlige kontraherende parters interesser
- f) på hvilke nærmere betingelser visa kan begrænses territorielt
- g) efter hvilke retningslinjer den fælles liste over uønskede udlændinge, der skal nægtes indrejse, skal opstilles, jf. dog artikel 96.

Afdeling 2

Visum til længerevarende ophold

Artikel 18

Visa til ophold af mere end tre måneders varighed er nationale visa, som den enkelte kontraherende part udsteder ifølge sin egen lovgivning. Et sådant visum giver indehaveren ret til at rejse gennem de øvrige kontraherende parters område til den visumudstedende kontraherende parts område, medmindre den pågældende ikke opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), d) og e), eller er opført på den nationale liste over uønskede personer i den kontraherende stat, hvis område den pågældende ønsker at rejse gennem.

Kapitel 4

Betingelser for udlændinges indrejse og ophold

Artikel 19

1. En udlænding, der er indehaver af et ensartet visum, og som er indrejst lovligt i en af de kontraherende parters område, kan frit færdes på alle kontraherende parters område inden for dette visums gyldighedsperiode, for så vidt den pågældende opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e).

2. Indtil det ensartede visum indføres, kan en udlænding, der er indehaver af et visum udstedt af en af de kontraherende parter, og som er indrejst lovligt i en af disse parters område, frit færdes på alle kontraherende parters område inden for dette visums gyldighedsperiode, dog højst i tre måneder regnet fra datoen for første indrejse, for så vidt den pågældende opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e).

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på visa, hvis gyldighed er begrænset territorielt efter bestemmelserne i dette afsnits kapitel 3.

4. Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse med forbehold af bestemmelserne i artikel 22.

Artikel 20

1. En udlænding, der ikke er visumpligtig, kan frit færdes på de kontraherende parters område i højst tre måneder i løbet af en seks måneders periode regnet fra datoen for første indrejse, for så vidt den pågældende opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c), d) og e).

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at den enkelte kontraherende part under ekstraordinære omstændigheder eller i medfør af en bilateral aftale, der er indgået inden denne konventions ikrafttræden, kan forlænge en udlændings ret til at opholde sig på denne parts område ud over tre måneder.

3. Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse med forbehold af bestemmelserne i artikel 22.

Artikel 21

1. En udlænding, der er indehaver af en gyldig opholdstilladelse udstedt af en af de kontraherende parter samt et gyldigt rejsedokument, kan frit færdes på de øvrige kontraherende parters område i højst tre måneder, for så vidt de opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c) og e), og ikke er opført på den pågældende kontraherende parts nationale liste over uønskede personer.

2. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på en udlænding, der er indehaver af en foreløbig opholdstilladelse udstedt af en af de kontraherende parter og et rejsedokument udstedt af denne kontraherende part.

3. De kontraherende parter meddeler Eksekutivkomitéen en liste over de dokumenter, de udsteder som henholdsvis opholdstilladelse eller foreløbig opholdstilladelse og som rejsedokument efter denne artikel.

4. Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse med forbehold af bestemmelserne i artikel 22.

Artikel 22

1. En udlænding, der er indrejst lovligt i en af de kontraherende parters område, har på hver enkelt kontraherende parts betingelser pligt til at melde sig til den kontraherende parts kompetente myndigheder, i hvis område den pågældende indrejser. Hver enkelt kontraherende part kan vælge, om udlændinge skal melde sig ved indreisen eller inde i landet senest tre arbejdsdage efter indreisen i den pågældende kontraherende parts område.

2. En udlænding, der har bopæl på en af de kontraherende parters område, og som rejser til en anden kontraherende parts område, har meldepligt efter stk. 1.

3. Undtagelser fra stk. 1 og 2 vedtages af hver enkelt kontraherende part og meddeles til Eksekutivkomitéen.

Artikel 23

1. En udlænding, som ikke eller ikke længe opfylder de betingelser for tilladelse til kortvarigt ophold, der gælder på en af de kontraherende parters område, skal i princippet straks forlade de kontraherende parters område.

2. En udlænding, der er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller en gyldig foreløbig opholdstilladelse udstedt af en anden kontraherende part, skal straks begive sig til denne kontraherende parts område.

3. Hvis den pågældende udlænding ikke udrejser frivilligt, eller hvis det må formodes, at udrejse ikke vil finde sted, eller det af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden er påkrævet, at udlændingen udrejser straks, udsendes udlændingen fra den kontraherende parts område, hvor den pågældende er pågrebet, på betingelserne i vedkommende stats lovgivning. Hvis den pågældende ikke kan udsendes efter denne lovgivning, kan den berørte kontraherende part give den pågældende tilladelse til at opholde sig på denne parts område.

4. Den pågældende udlænding kan udsendes enten til sit hjemland eller til enhver anden stat, hvor den pågældende kan indrejse, navnlig i medfør af de relevante bestemmelser i tilbagetagelsesaftaler, som de kontraherende parter har indgået.

5. Stk. 4 berører ikke de nationale asylretlige bestemmelser, Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, eller bestemmelserne i denne artikels stk. 2 eller denne konventions artikel 33, stk. 1.

Artikel 24

Med forbehold af de nærmere kriterier og praktiske vilkår, der fastsættes af Eksekutivkomitéen, udligner de kontraherende parter indbyrdes uligevægten i de udgifter, som udsendelsespligten efter artikel 23 måtte medføre, når udsendelsen ikke kan ske for den pågældende udlændings regning.

Kapitel 5

Opholdstilladelser og indberetninger med henblik på nægtelse af adgang

Artikel 25

1. Når en kontraherende part påtænker at udstede opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket, konsulterer den først den indberettende kontraherende part, og tager hensyn til denne parts interesser; der vil kun kunne udstedes opholdstilladelse af tungtvejende grunde, navnlig af humanitær karakter eller som følge af internationale forpligtelser.

Hvis opholdstilladelsen udstedes, sletter den indberettende kontraherende part indberetningen af den pågældende, men kan dog opføre vedkommende på sin nationale liste over uønskede personer.

2. Hvis det viser sig, at en udlænding, som er indehaver af en gyldig opholdstilladelse udstedt af en af de kontraherende parter, er indberettet som uønsket, konsulterer den indberettende kontraherende part og den part, der har udstedt opholdstilladelsen, hinanden for at fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Hvis opholdstilladelsen inddrages, sletter den indberettende kontraherende part indberetningen, men kan dog opføre den pågældende på sin nationale liste over uønskede personer.

Kapitel 6

Ledsageforanstaltninger

Artikel 26

1. Med forbehold af de forpligtelser, der følger af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, forpligter de kontraherende parter sig til at optage følgende regler i deres nationale lovgivning:

- a) Hvis en udlænding nægtes indrejse til en af de kontraherende parters område, har den transportvirksomhed, der har befordret den pågældende til den ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen pligt til straks at tage sig af den pågældende. På grænsekontrolmyndighedernes anmodning skal virksomheden bringe den pågældende tilbage til det tredjeland, hvorfra befordringen er sket, til det tredjeland, der udstedte det anvendte rejседokument, eller til ethvert andet tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse.
- b) Transportvirksomheden har pligt til at træffe alle nødvendige forholdsregler for at sikre sig, at udlændinge, der befordres ad luft- eller søvejen, er i besiddelse af de rejседokumenter, der kræves for indrejse i de kontraherende parters område.

2. Med forbehold af de forpligtelser, der følger af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, forpligter de kontraherende parter sig til under overholdelse af deres forfatning at indføre sanktioner over for transportvirksomheden, der ad luft- eller søvejen befordrer udlændinge, som ikke er i besiddelse af de krævede rejседokumenter, fra et tredjeland til deres område.

3. Stk. 1, litra b), og stk. 2 finder anvendelse på transportvirksomheder, der varetager international kollektiv bustransport, dog bortset fra grænsetrafik.

Artikel 27

1. De kontraherende parter forpligter sig til at indføre passende sanktioner over for alle, der i berigelsesøjemed hjælper eller søger at hjælpe en udlænding med at indrejse i eller opholde sig på en kontraherende parts område i strid med denne parts lovgivning om udlændinges indrejse og ophold.

2. Hvis en kontraherende part får kendskab til handlinger efter stk. 1, der er i strid med en anden kontraherende parts lovgivning, underretter den denne part.

3. En kontraherende part, der på grund af en overtrædelse af dens lovgivning anmoder en anden kontraherende part om at retsforfølge handlinger efter stk. 1, skal i en officiel anmeldelse eller erklæring fra de kompetente myndigheder begrunde, hvilke retsforanstaltninger der er overtrådt.

Kapitel 7

Ansvar for behandling af asylansøgninger

Artikel 28

De kontraherende parter bekræfter på ny deres forpligtelser efter Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, uden nogen som helst geografisk begrænsning i disse teksters anvendelsesområde, og deres tilsagn om at samarbejde med tjenestegrenene under De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge med henblik på anvendelsen af disse instrumenter.

Artikel 29

1. De kontraherende parter forpligter sig til at behandle enhver asylansøgning, der indgives af en udlænding på en af de kontraherende parters område.

2. Denne forpligtelse medfører ikke, at en kontraherende part under alle omstændigheder skal tillade asylansøgeren at indrejse i eller opholde sig på denne parts område.

En kontraherende part har fortsat ret til efter sin nationale lovgivning og i overensstemmelse med internationale forpligtelser at afvise eller udsende en asylansøger til et tredjeland.

3. Uanset hvilken kontraherende part en udlænding har indgivet sin asylansøgning til, er kun én kontraherende part ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Den ansvarlige bestemmes efter kriterierne i artikel 30.

4. Uanset bestemmelserne i stk. 3 har en kontraherende part fortsat ret til ud fra særlige hensyn navnlig til national lovgivning at behandle en asylansøgning, selv om ansvaret efter denne konvention påhviler en anden kontraherende part.

Artikel 30

1. Følgende kriterier lægges til grund for fastlæggelsen af, hvilken kontraherende part der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning:

- a) Hvis en kontraherende part har udstedt visum af enhver art eller en opholdstilladelse til en asylansøger, er denne part også ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Hvis visummet er udstedt efter tilladelse fra en anden kontraherende part, er det den part, der har givet tilladelsen, der er ansvarlig.
- b) Hvis flere kontraherende parter har udstedt et visum af enhver art eller en opholdstilladelse til en asylansøger, er det den kontraherende part, der har udstedt det visum eller den opholdstilladelse, som senest udløber, der er ansvarlig.
- c) Så længe en asylansøger ikke har forladt de kontraherende parters område, består ansvaret efter litra a) og b) fortsat, selv om visummets eller opholdstilladelsens gyldighedsperiode er udløbet. Har en asylansøger forladt de kontraherende parters område efter udstedelsen af visum eller opholdstilladelse, lægges disse dokumenter til grund for fastlæggelsen af ansvaret efter litra a) og b), medmindre de i mellemtiden er udløbet i medfør af national lovgivning.

d) Hvis en asylansøger ikke er visumpligtig i de kontraherende stater, er det den kontraherende part, over hvis ydre grænse en asylansøger er indrejst i de kontraherende parter område, der er ansvarlig.

Så længe de kontraherende parter visumpolitik ikke er fuldstændig harmoniseret, er det den kontraherende part, over hvis ydre grænse en asylansøger, som kun er visumpligtig i visse kontraherende stater, er indrejst i de kontraherende parter område uden visum, der er ansvarlig, jf. dog bestemmelserne i litra a), b) og c).

Hvis asylansøgningen er indgivet til en kontraherende part, der har udstedt transitvisum til en asylansøger – uanset om den pågældende har passeret paskontrollen – og hvis dette transitvisum er udstedt, efter at transitlandet hos de konsulære eller diplomatiske repræsentationer for den kontraherende stat, der er bestemmelseslandet, har sikret sig, at den pågældende asylansøger opfylder indrejsebetingelserne i bestemmelseslandet, er det den kontraherende part, der er bestemmelseslandet, der er ansvarlig.

e) Hvis asylansøgeren er indrejst i de kontraherende parter område uden at være i besiddelse af et eller flere af de dokumenter, der som fastlagt af Eksekutivkomitéen kræves for at passere grænsen, er det den kontraherende part, over hvis ydre grænse asylansøgeren er indrejst i de kontraherende parter område, der er ansvarlig.

f) Hvis en udlænding, hvis asylansøgning allerede er til behandling hos en af de kontraherende parter, indgiver en ny ansøgning, er det den kontraherende part, som har den første ansøgning under behandling, der er ansvarlig.

g) Hvis en udlænding, der tidligere har indgivet en asylansøgning, hvorom en af de kontraherende parter har truffet endelig afgørelse, indgiver en ny ansøgning, er det den kontraherende part, der behandlede den tidligere ansøgning, der er ansvarlig, hvis ansøgeren ikke har forladt de kontraherende parter område.

2. Hvis en kontraherende part har påtaget

sig at behandle en asylansøgning efter artikel 29, stk. 4, fritages den kontraherende part, som er ansvarlig efter denne artikels stk. 1, for sine forpligtelser.

3. Hvis det ikke kan afgøres på grundlag af kriterierne i stk. 1 og 2, hvilken kontraherende part der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, er det den part, som asylansøgningen er indgivet til, der er ansvarlig.

Artikel 31

1. De kontraherende parter bestræber sig på hurtigst muligt at fastlægge, hvilken af parterne der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

2. Hvis en asylansøgning indgives til en kontraherende part, som ikke er ansvarlig efter artikel 30, af en udlænding, der opholder sig på vedkommende parts område, kan denne anmode den kontraherende part, som er ansvarlig, om at overtage asylansøgeren med henblik på behandling af den pågældendes asylansøgning.

3. Den ansvarlige kontraherende part har pligt til at overtage asylansøgeren, jf. stk. 2, hvis anmodningen herom er fremsat inden seks måneder efter, at asylansøgningen er indgivet. Fremsættes anmodningen ikke inden for denne frist, er det den kontraherende part, som asylansøgningen er indgivet til, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 32

Asylansøgningen behandles i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den ansvarlige kontraherende stat.

Artikel 33

1. Når en asylansøger opholder sig ulovligt på en anden kontraherende parts område under asylproceduren, har den ansvarlige kontraherende part pligt til at tilbagetage den pågældende.

Bilag til f. t. l. vedr. tiltrædelse af Schengen-konventionen

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når den anden kontraherende part har udstedt en opholdstilladelse til asylansøgeren, der er gyldig i et år eller derover. I så fald overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til den anden kontraherende part.

Artikel 34

1. Den ansvarlige kontraherende part har pligt til at tilbagetage en udlænding, der har fået endeligt afslag på sin asylansøgning, og som er indrejst i en anden kontraherende parts område uden at have tilladelse til at opholde sig dér.

2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse, når den ansvarlige kontraherende part har udsendt udlændingen uden for de kontraherende parters område.

Artikel 35

1. En kontraherende part, der har anerkendt en udlænding som flygtning og givet den pågældende opholdstilladelse, skal, hvis de berørte parter samtykker heri, behandle en asylansøgning fra et familiemedlem.

2. Som familiemedlem, jf. stk. 1, betragtes flygtningens ægtefælle eller ugifte barn under atten år eller, hvis flygtningen selv er et ugift barn under atten år, den pågældendes forældre.

Artikel 36

En kontraherende part, der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, kan af humanitære hensyn, herunder navnlig hensyn til familiemæssige eller kulturelle forhold, anmode en anden kontraherende part om at tage ansvaret, hvis asylansøgeren selv ønsker det. Den anmodede kontraherende part afgør selv, om den kan imødekomme anmodningen.

Artikel 37

1. De kontraherende parters kompetente myndigheder underretter hurtigst muligt hinanden om:

- a) nye regler eller foranstaltninger, der vedtages i forbindelse med asylret eller behandling af asylansøgere, senest når de træder i kraft
- b) statistiske oplysninger om den månedlige tilgang af asylansøgere med angivelse af de vigtigste seneste opholdslande og om afgørelserne på asylansøgninger, når sådanne oplysninger foreligger
- c) tilgang af nye grupper asylansøgere eller væsentlig forøgelse af bestemte grupper og de foreliggende oplysninger herom
- d) grundlæggende afgørelser inden for asylretten.

2. De kontraherende parter sikrer desuden et snævert samarbejde med hensyn til indsamling af oplysninger om forholdene i asylansøgerens seneste opholdslande med det formål at nå frem til en fælles vurdering.

3. Oplyser en kontraherende part, at de meddelte oplysninger behandles fortroligt, skal de øvrige kontraherende parter respektere det.

Artikel 38

1. En kontraherende part meddeler enhver anden kontraherende part, der anmoder herom, de oplysninger, den er i besiddelse af om en asylansøger, og som er nødvendige for:

- at fastlægge, hvilken kontraherende part der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.
- at behandle asylansøgningen
- at gennemføre forpligtelserne efter dette kapitel.

2. Disse oplysninger må kun vedrøre
- a) asylansøgerens og eventuelt dennes familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, (eventuelt tidligere navn), kaldenavn(e), fødselsdato og fødested, nuværende og tidligere nationalitet)
 - b) identitetspapirer og rejselegitimation (referencenummer, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)

- c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå asylansøgerens identitet
- d) opholdssteder og rejseruter
- e) opholdstilladelser eller visa udstedt af en kontraherende part
- f) sted for indgivelse af asylansøgningen
- g) dato for eventuel indgivelse af en tidligere asylansøgning, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og indholdet af den trufne afgørelse.

3. En kontraherende part kan desuden anmode en anden kontraherende part om at meddele de grunde, som asylansøgeren har fremført for sin ansøgning og i givet fald grundene til denne parts afgørelse. Den anmodede kontraherende part tager stilling til, om den kan efterkomme den forelagte anmodning. Under alle omstændigheder er asylansøgerens samtykke en betingelse for udlevering af oplysningerne.

4. Denne udveksling af oplysninger sker på foranledning af en kontraherende part og må kun formidles af de myndigheder, som hver enkelt kontraherende part har udpeget og meddelt Eksekutivkomitéen.

5. Oplysningerne må kun anvendes til de i stk. 1 anførte formål. De må kun meddeles de retlige og andre myndigheder, der har til opgave

- at fastlægge, hvilken kontraherende part der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning
- at behandle asylansøgningen
- at gennemføre forpligtelserne efter dette kapitel.

6. Den kontraherende part, der videregiver oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte.

Viser det sig, at den pågældende kontraherende part har meddelt ukorrekte oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været videregivet, underrettes de modtagende kontraherende parter straks herom. Disse skal rette eller tilintetgøre oplysningerne.

7. En asylansøger har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de oplysninger, der er blevet udvekslet om den pågældende, så længe de står til rådighed.

Konstaterer den pågældende, at disse oplysninger er ukorrekte, eller at de ikke burde have været videregivet, har vedkommende ret til at kræve, at de rettes eller tilintetgøres. Denne ret udøves på betingelserne i stk. 6.

8. Hver enkelt kontraherende part registrerer videregivelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

9. Fremsendte oplysninger bevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til formålet med deres udveksling. Den berørte kontraherende part undersøger på et passende tidspunkt, om det er nødvendigt at bevare dem.

10. Videregivne oplysninger skal i hvert fald nyde mindst den samme beskyttelse, som den modtagende kontraherende part giver oplysninger af lignende art.

11. Hvis oplysningerne ikke behandles elektronisk, men på anden måde, skal hver enkelt kontraherende part træffe passende foranstaltninger for at sikre overholdelsen af denne artikel ved effektiv kontrol. Råder en kontraherende part over en kontrolinstans som nævnt i stk. 12, kan den pålægge denne instans at udføre kontrollen.

12. Hvis en eller flere kontraherende parter ønsker at datamatisere nogle eller alle de i stk. 2 og 3 nævnte oplysninger, må dette kun ske, hvis de berørte kontraherende parter har vedtaget en lovgivning om sådan databehandling til gennemførelse af principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, og hvis de har overdraget til en passende national instans at føre uafhængig kontrol med behandlingen og udnyttelsen af de oplysninger, der er videregivet i overensstemmelse med denne konvention.

AFSNIT III*Politi og sikkerhed***Kapitel 1***Politisamarbejde**Artikel 39*

1. De kontraherende parter forpligter sig til at sikre, at deres politi under overholdelse af den nationale lovgivning og politiets kompetence yder hinanden bistand med henblik på forebyggelse og opklaring af strafbare handlinger, forudsat at det efter national lovgivning ikke er forbeholdt de retlige myndigheder at fremsætte eller efterkomme anmodningen, og at anmodningen kan efterkommes, uden at den anmodede kontraherende part skal iværksætte tvangsforanstaltninger. Hvis de politimyndigheder, anmodningen er rettet til, ikke er kompetente til at efterkomme den, videregiver de den til de kompetente myndigheder.

2. Skriftlige oplysninger, der videregives af den anmodede kontraherende part i medfør af stk. 1, må kun anvendes af den begærende kontraherende part som bevismidler i en straffesag med samtykke fra den anmodede kontraherende parts kompetente retlige myndigheder.

3. Anmodninger om bistand efter stk. 1 og svar herpå kan fremsendes via de centrale instanser, som af de kontraherende parter har fået pålagt at varetage det internationale politisamarbejde.

Hvis anmodningen ikke kan fremsendes i tide ad denne kanal, kan den begærende kontraherende parts politimyndigheder sende den direkte til den anmodede kontraherende parts kompetente myndigheder, som kan besvare den direkte. I så fald underretter den begærende politimyndighed hurtigst muligt den centrale instans, der varetager det internationale politisamarbejde for den anmodede kontraherende part, om den direkte anmodning.

4. De kontraherende parters kompetente ministre kan indgå aftaler om samarbejde i grænseområder.

5. Bestemmelserne i denne artikel er ikke til hinder for mere vidtgående bilaterale aftaler, der er eller måtte blive indgået mellem kontraherende parter med fælles landegrænse. De kontraherende parter underretter hinanden om sådanne aftaler.

Artikel 40

1. Hvis en kontraherende stats politi som led i efterforskningen af en kriminalsag i den pågældende stat holder en person, der mistænkes for at være impliceret i en strafbar handling, som kan medføre udlevering, under observation, kan det fortsætte denne observation på en anden kontraherende parts område, når denne har givet sin tilladelse hertil efter forinden at have modtaget en anmodning om gensidig retshjælp. Der kan knyttes betingelser til denne tilladelse.

Observationen af den pågældende skal efter anmodning overlades til politiet i den kontraherende stat, på hvis område den finder sted.

Anmodninger om gensidig retshjælp, jf. første afsnit, rettes til den myndighed, som de kontraherende parter har udpeget, og som er kompetent til at give eller fremsende en sådan tilladelse.

2. Hvis det i særligt hastende tilfælde ikke er muligt forinden at anmode den anden kontraherende part om tilladelse, kan polititjenestemænd, der observerer en person, som mistænkes for at have begået en af de strafbare handlinger, der er anført i stk. 7, fortsætte denne observation på den anden side af grænsen på følgende betingelser:

- a) Den i stk. 5 nævnte myndighed i den kontraherende stat, på hvis område observationen fortsættes, skal omgående, allerede mens observationen finder sted, underrettes om, at grænsen vil blive passeret.
- b) Der skal straks indgives en anmodning om gensidig retshjælp, jf. stk. 1, med en begrundelse for, at grænsen blev passeret uden forudgående tilladelse.

Observationen indstilles i samme øjeblik, den kontraherende part, på hvis område den finder sted, kræver det som følge af underretning ef-

ter litra a) eller anmodning efter litra b), eller hvis tilladelse ikke foreligger fem timer efter grænsepassagen.

3. Observation efter stk. 1 og 2 må udelukkende finde sted på følgende almindelige betingelser:

- a) De observerende polititjenestemænd skal overholde bestemmelserne i denne artikel og lovgivningen i den kontraherende stat, på hvis område de opererer; de skal efterkomme påbud fra de kompetente lokale myndigheder.
- b) Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, skal polititjenestemændene under observationen kunne forevise dokumentation for, at tilladelsen er meddelt.
- c) De observerende polititjenestemænd skal til enhver tid kunne legitimere sig som polititjenestemænd.
- d) De observerende polititjenestemænd kan medføre deres tjenestevåben under observationen, medmindre den anmodede kontraherende part udtrykkelig har modsat sig dette; tjenestevåben må kun benyttes i tilfælde af nødværge.
- e) Polititjenestemændene har ikke adgang til private boliger og steder, der ikke er tilgængelige for offentligheden.
- f) De må hverken standse eller anholde den observerede person.
- g) For hver operation indgives der rapport til myndighederne i den kontraherende stat, på hvis område observationen fandt sted; der kan kræves personligt fremmøde af de pågældende polititjenestemænd.
- h) Myndighederne i de observerende polititjenestemænds hjemland skal efter anmodning fra myndighederne i den kontraherende stat, på hvis område observationen fandt sted, bistå dem ved den efterfølgende efterforskning, herunder også ved retsforfølgning.

4. Følgende polititjenestemænd er omfattet af stk. 1 og 2:

- for Kongeriget Belgien: polititjenestemænd ved la police judiciaire près les Parquets, la gendarmerie og la police communale, samt

på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 6, toldembedsmænd for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald

- for Forbundsrepublikken Tyskland: polititjenestemænd ved Polizeien des Bundes und der Länder samt embedsmænd ved Zollfahndungsdienst (toldefterforskningstjenesten) i deres egenskab af repræsentanter for anklagemyndigheden for så vidt angår udelukkende ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer samt våben
- for Den Franske Republik: polititjenestemænd ansat ved la police judiciaire de la police nationale og la gendarmerie nationale samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 6, toldembedsmænd for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald
- for Storhertugdømmet Luxembourg: polititjenestemænd ved la gendarmerie og la police, samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 6, toldembedsmænd for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer, samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald
- for Kongeriget Nederlandene: polititjenestemænd ved Rijkspolitie og Gemeentepolitie, samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 6, embedsmænd ved told- og afgiftsmyndighedernes kompetente efterforskningsafdelinger for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald.

5. Den i stk. 1 og 2 nævnte myndighed er:

- for Kongeriget Belgien: Commissariat général de la Police judiciaire
- for Forbundsrepublikken Tyskland: Bundeskriminalamt
- for Den Franske Republik: Direction centrale de la Police judiciaire

- for Storhertugdømmet Luxembourg: Procureur général d'Etat
- for Kongeriget Nederlandene: Landelijk Officier van Justitie med ansvar for observation på en anden kontraherende parts område.

6. De kontraherende parter kan bilateralt udvide anvendelsesområdet for denne artikel og vedtage supplerende gennemførelsesbestemmelser hertil.

7. Observation efter stk. 2 må kun finde sted, når der foreligger en af nedennævnte strafbare handlinger:

- drab
- manddrab
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- falskmøntneri
- tyveri og hæleri af særlig grov beskaffenhed
- afpresning
- bortførelse og gidseltagning
- menneskehandel
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- overtrædelser af våben- og sprængstoflovgivningen
- sprængstofattentater
- ulovlig transport af giftigt og farligt affald.

Artikel 41

1. Hvis en kontraherende stats politi i denne stat har optaget forfølgelse af en person, der er antruffet på fersk gerning i færd med at begå en strafbar handling, jf. stk. 4, eller at medvirke til en af disse handlinger, kan det fortsætte forfølgelsen ind på en anden kontraherende parts område uden forinden at have indhentet tilladelse hertil, når der ikke inden grænsepassagen var tid til at underrette den anden kontraherende parts kompetente myndigheder via et af de i artikel 44 nævnte kommunikationsmidler, eller når disse myndigheder ikke kunne nå frem i tide til at overtage forfølgelsen.

Tilsvarende gælder, når den forfulgte er undvejet fra varetægtsarrest eller fængsel.

De forfølgende polititjenestemænd skal se- nest ved passagen af grænsen tage kontakt

med de kompetente myndigheder i den kontraherende stat, på hvis område forfølgelsen fortsættes. Forfølgelsen indstilles, så snart den kontraherende part, på hvis område forfølgelsen finder sted, kræver det. De kompetente lokale myndigheder skal på anmodning af de forfølgende polititjenestemænd pågribe den forfulgte og fastslå den pågældendes identitet eller anholde vedkommende.

2. Forfølgelsen foregår på en af følgende betingelser, som er fastlagt i erklæringen efter stk. 9:

- a) De forfølgende polititjenestemænd har ikke ret til at standse den forfulgte.
- b) Hvis forfølgelsen ikke er krævet indstillet, og de kompetente lokale myndigheder ikke kan overtage forfølgelsen i tide, må de forfølgende politimænd standse den forfulgte, indtil politiet i den kontraherende stat, på hvis område forfølgelsen finder sted, og som straks skal underrettes, kan fastslå den forfulgtes identitet eller anholde vedkommende.

3. Forfølgelsen foregår i overensstemmelse med stk. 1 og 2 på en af følgende betingelser, som er fastlagt i erklæringen efter stk. 9:

- a) inden for et givet område eller et givet tidsrum efter grænsepassagen som fastlagt i erklæringen efter stk. 9
- b) uden geografisk eller tidsmæssig begrænsning.

4. I en erklæring efter stk. 9 anfører de kontraherende parter, hvilke strafbare handlinger der er omfattet af stk. 1 på en af følgende betingelser:

a) Følgende strafbare handlinger:

- drab
- manddrab
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- falskmøntneri
- tyveri og hæleri af særlig grov beskaffenhed
- afpresning
- bortførelse og gidseltagning
- menneskehandel

- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
 - overtrædelser af våben- og sprængstoflovgivningen
 - sprængstofattentater
 - ulovlig transport af giftigt og farligt affald.
 - flugt fra ulykkesstedet, hvor ulykken har medført døden eller grov legemsbeskadigelse.
- b) Strafbare handlinger, der kan medføre udlevering.

5. Forfølgelsen må kun finde sted på følgende almindelige betingelser:

- a) De forfølgende polititjenestemænd skal overholde bestemmelserne i denne artikel og lovgivningen i den kontraherende stat, på hvis område de opererer; de skal efterkomme påbud fra kompetente lokale myndigheder.
- b) Forfølgelsen må udelukkende ske over landgrænser.
- c) De forfølgende polititjenestemænd har ikke adgang til private boliger og steder, der ikke er tilgængelige for offentligheden.
- d) De forfølgende polititjenestemænd skal let kunne identificeres, enten ved hjælp af uniform, armbind eller anordninger anbragt på deres motorkøretøj; de må ikke uden førnævnte kendetegn være civilklædte og benytte motorkøretøjer uden politikendetegn; de skal til enhver tid kunne legitimere sig som polititjenestemænd.
- e) De forfølgende polititjenestemænd kan medføre deres tjenestevåben; det må kun benyttes i tilfælde af nødværge.
- f) Med henblik på fremstilling for de kompetente lokale myndigheder må den forfulgte efter pågribelse, jf. stk. 2, litra b), kun underkastes sikkerhedsmæssig kropsvisitering, den pågældende må lægges i håndjern under transport, og genstande i den forfulgtes besiddelse må beslaglægges.
- g) Efter hver operation som nævnt i stk. 1, 2 og 3 aflægger de forfølgende polititjenestemænd ved personligt fremmøde rapport til de kompetente lokale myndigheder i den kontraherende stat, på hvis område opera-

tionen fandt sted; hvis disse myndigheder anmoder derom, skal de stå til rådighed, indtil alle omstændigheder i forbindelse med deres operation er tilstrækkeligt belyst; dette gælder også, selv om den forfulgte ikke er blevet anholdt.

- h) Myndighederne i de forfølgende polititjenestemænds hjemland skal efter anmodning fra myndighederne i den kontraherende stat, på hvis område forfølgelsen fandt sted, bistå ved den efterfølgende efterforskning, herunder også ved retsforfølgning.

6. En person, som under den i stk. 2 nævnte operation er blevet anholdt af de kompetente lokale myndigheder, kan uanset den pågældendes nationalitet tilbageholdes med henblik på afhøring. De relevante bestemmelser i den nationale lovgivning finder tilsvarende anvendelse.

Hvis personen ikke er statsborger i den kontraherende stat, på hvis område den pågældende blev anholdt, skal vedkommende sættes på fri fod senest seks timer efter anholdelsen, tiden mellem midnat og kl. 09.00 ikke medregnet, medmindre de kompetente lokale myndigheder forinden har modtaget en begæring under en hvilken som helst form om foreløbig anholdelse og fængsling af vedkommende med henblik på udlevering.

7. Følgende polititjenestemænd er omfattet af de foregående stykker:

- for Kongeriget Belgien: polititjenestemænd ved la police judiciaire près les parquets, la gendarmerie og la police communale, samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 10, toldembedsmænd for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald
- for Forbundsrepublikken Tyskland: polititjenestemænd ved Polizeien des Bundes und der Länder samt embedsmænd ved Zollfahndungsdienst (toldefterforskningstjenesten) i deres egenskab af repræsentanter for anklagemyndigheden for så vidt angår ude-

lukkende ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer samt våben

- for Den Franske Republik: polititjenestemænd ved la police judiciaire de la police nationale og la gendarmerie nationale, samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 10, toldembedsmænd for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald
- for Storhertugdømmet Luxembourg: polititjenestemænd ved la gendarmerie og la police, samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 10, toldembedsmænd for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald
- for Kongeriget Nederlandene: polititjenestemænd ved Rijkspolitie og Gemeentepolitie, samt på betingelserne i de relevante bilaterale aftaler, jf. stk. 10, embedsmænd ved told- og afgiftsmyndighedernes kompetente efterforskningsafdelinger for så vidt angår beføjelser i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, våben og sprængstoffer samt ulovlig transport af giftigt og farligt affald.

8. Artikel 27 i Benelux-traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager, som ændret ved protokol af 11. maj 1974, berøres ikke af denne artikel.

9. Ved undertegnelsen af denne konvention afgiver hver enkelt kontraherende part en erklæring, hvori den på grundlag af bestemmelserne i stk. 2, 3 og 4 fastlægger betingelserne for, hvorledes de kontraherende parter, som den pågældende part har fælles grænse med, kan udøve deres ret til forfølgelse på den pågældende parts område.

En kontraherende part kan til enhver tid lade sin erklæring erstattes af en ny, forudsat at den ikke indskrænker den foregåendes rækkevidde.

En erklæring afgives efter samråd med hver enkelt af de berørte kontraherende parter, og

der tilstræbes ensartede regler på begge sider af de indre grænser.

10. De kontraherende parter kan bilateralt udvide anvendelsesområdet for stk. 1 og vedtage supplerende gennemførelsesbestemmelser herfor.

Artikel 42

Under operationer efter artikel 40 og 41 si-destilles polititjenestemænd, der udfører opgaver på en anden kontraherende parts område, med denne parts egne polititjenestemænd, for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås mod eller af dem.

Artikel 43

1. Når en kontraherende stats polititjenestemænd udfører opgaver på en anden kontraherende parts område, jf. denne konventions artikel 40 og 41, er førstnævnte kontraherende stat ansvarlig for den skade, de måtte forvolde under udførelsen af deres opgaver, i overensstemmelse med lovgivningen i den kontraherende stat, på hvis område de opererer.

2. Den kontraherende part, på hvis område den i stk. 1 nævnte skade forvoldes, erstatter disse skader på samme måde som skader forvoldt af dens egne polititjenestemænd.

3. Den kontraherende part, hvis polititjenestemænd har forvoldt skader på en anden kontraherende parts område, skal godtgøre alle de beløb, som sidstnævnte har udbetalt i skadeserstatning til skadelidte eller disses retssuccessorer.

4. Bortset fra det i stk. 3 nævnte tilfælde giver den enkelte kontraherende part i det tilfælde, der er nævnt i stk. 1, afkald på at kræve skadeserstatninger godtgjort af en anden kontraherende part, dog med forbehold af eventuelle rettigheder over for tredjemand.

Artikel 44

1. I overensstemmelse med de relevante internationale konventioner og under hensyn til

de lokale forhold og tekniske muligheder etablerer de kontraherende parter, navnlig i grænseområder, telefon-, radio-, og telexforbindelser og andre direkte forbindelser, der kan lette politi- og toldsamarbejdet, bl.a. med henblik på at sikre, at oplysninger i forbindelse med observation og forfølgelse på en anden parts område når frem i tide.

2. Ud over disse øjeblikkelige foranstaltninger skal de navnlig undersøge mulighederne for:

- a) udveksling af udstyr eller udstationering af forbindelsesofficerer udstyret med egnet radiomateriel.
- b) udvidelse af de frekvensbånd, der benyttes i grænseområder.
- c) etablering af en fælles forbindelse mellem politi- og toldvæsen inden for disse områder
- d) samordning af deres indkøbsprogrammer for kommunikationsudstyr med henblik på at installere standardiserede og kompatible kommunikationssystemer.

Artikel 45

1. De kontraherende parter forpligter sig til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre,

- a) at hotelværter eller disses befuldmægtigede sørger for, at udenlandske gæster, herunder også statsborgere fra andre kontraherende parter og andre af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, dog ikke ledsagende ægtefæller og mindreårige børn eller deltagere i grupperejser, personligt udfylder og underskriver anmeldelser, og at de identificerer sig ved forevisning af gyldig legitimation;
- b) at de udfyldte anmeldelser opbevares til brug for de kompetente myndigheder eller indgives til disse, når det skønnes nødvendigt til forebyggelse af trusler, af hensyn til retsforfølgning eller med henblik på at opklare sager vedrørende forsvundne eller tilskadekomne personer, medmindre andet er bestemt i den nationale lovgivning.

2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på personer, der overnatter på steder, der erhvervsmæssigt stilles til rådighed, herunder telte, campingvogne og både.

Artikel 46

1. I særlige tilfælde kan de enkelte kontraherende parter inden for rammerne af deres nationale lovgivning uopfordret meddele den berørte kontraherende part oplysninger, der kan hjælpe denne med at bekæmpe fremtidige lovovertrædelser og forebygge strafbare handlinger eller handlinger, der udgør en trussel mod den offentlige orden og sikkerhed.

2. Med forbehold af aftaler om samarbejde i grænseområder efter artikel 39, stk. 4, foregår denne informationsudveksling via et centralt organ, der skal udpeges. I særligt hastende tilfælde kan oplysninger efter denne artikel udveksles direkte mellem de pågældende politimyndigheder, medmindre andet er bestemt i den nationale lovgivning. Det centrale organ underrettes hurtigst muligt herom.

Artikel 47

1. De kontraherende parter kan indgå bilaterale aftaler om tidsbegrænset eller tidsubegrænset udstationering af forbindelsesofficerer ved en anden kontraherende parts politi.

2. Denne tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede udstationering af forbindelsesofficerer har til formål at fremme og fremskynde samarbejdet mellem de kontraherende parter navnlig ved

- a) at bistå med informationsudvekslingen med henblik på såvel forebyggelse som bekæmpelse af kriminalitet
- b) at bistå med efterkommelse af anmodninger om gensidig retshjælp mellem landenes politi og retsvæsen i straffesager
- c) at yde bistand til de myndigheder, der har til opgave at overvåge de ydre grænser.

3. Forbindelsesofficererne har til opgave at rådgive og yde bistand. De har ikke kompetence til at udføre politiopgaver på egen hånd. De

giver oplysninger og udfører opgaver inden for rammerne af de instrukser, de modtager fra hjemlandet og det land, hvor de er udstationeret. De aflægger regelmæssigt rapport til lederen af den politiafdeling, de er tilknyttet.

4. De kontraherende parter kan bilateralt eller multilateralt aftale, at polititjenestemænd, der er udsendt af en kontraherende part til et tredjeland, tillige varetager en eller flere andre kontraherende parters interesser. I medfør af sådanne aftaler kan forbindelsesofficerer, der er udstationeret i tredjelande, videregive oplysninger til andre kontraherende parter enten efter anmodning eller på eget initiativ og kan inden for rammerne af deres kompetence udføre opgaver for disse parter. De kontraherende parter underretter hinanden om påtænkte udstationeringer af forbindelsesofficerer i tredjelande.

Kapitel 2

Gensidig retshjælp i straffesager

Artikel 48

1. Bestemmelserne i dette kapitel har til formål at supplere og lette anvendelsen af den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager samt, for så vidt angår forbindelserne mellem de kontraherende parter, der er medlem af Den Økonomiske Union Benelux, kapitel II i Benelux-traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager, som ændret ved protokol af 11. maj 1974.

2. Stk. 1 berører ikke anvendelsen af mere vidtgående bestemmelser i gældende bilaterale aftaler mellem de kontraherende parter.

Artikel 49

Der ydes ligeledes gensidig retshjælp

a) ved retsforfølgning for handlinger, der ifølge en eller begge kontraherende parters nationale ret betragtes som overtrædelser af bestemmelser, som kan afgøres af administrative myndigheder, hvis afgørelser kan

indankes for en domstol med kompetence i straffesager.

- b) i sager vedrørende erstatning for uberettiget retsforfølgning eller domfældelse
- c) i benådningssager
- d) i civile søgsmål anlagt i forbindelse med straffesager, så længe kriminalretten endnu ikke har truffet endelig afgørelse i straffesagen.
- e) ved forkyndelse af retsdokumenter i forbindelse med fuldbyrdelse af en straf eller sikkerhedsforanstaltning, inddrivelse af bøder eller betaling af sagsomkostninger
- f) ved foranstaltninger i forbindelse med udsættelse af domfældelsen eller udsættelse af fuldbyrdelsen af en straf eller sikkerhedsforanstaltning, betinget løsladelse, suspension af fuldbyrdelsen eller afbrydelse af fuldbyrdelsen af en straf eller sikkerhedsforanstaltning.

Artikel 50

1. De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med den i artikel 48 nævnte konvention og traktat at yde hinanden gensidig retshjælp ved overtrædelser af love og bestemmelser vedrørende punktafgifter, moms og told. Ved toldforskrifter forstås de bestemmelser, der er indeholdt i artikel 2 i konventionen af 7. september 1967 mellem Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene om gensidig bistand mellem toldforvaltningerne, samt i artikel 2 i Rådets forordning 1468/81/EØF af 19. maj 1981.

2. Anmodninger om retshjælp i sager vedrørende unddragelse af punktafgifter kan ikke afvises under henvisning til, at den anmodede kontraherende part ikke opkræver punktafgifter af de varer, der er nævnt i anmodningen.

3. Den begærende kontraherende part må ikke uden forudgående samtykke fra den anmodede kontraherende part videregive eller anvende oplysninger eller bevismidler modtaget fra denne part til efterforskning eller retsforfølgning i andre sager end dem, der er anført i anmodningen.

4. Gensidig retshjælp efter denne artikel kan afslås, når de for lidt indbetalte eller unddragne afgifter skønnes at udgøre et beløb på 25 000 ecu eller derunder, eller når de ulovligt udførte eller indførte varer skønnes at have en værdi på 100 000 ecu eller derunder, medmindre den begærende kontraherende part som følge af sagens særlige omstændigheder eller de implicerede personer anser den for at være af særlig grov beskaffenhed.

5. Bestemmelserne i denne artikel finder også anvendelse, når der anmodes om retshjælp i forbindelse med handlinger, der udelukkende straffes med bøde, som f.eks. overtrædelser af bestemmelser, som afgøres af administrative myndigheder, og når anmodningen om retshjælp er indgivet af en retlig myndighed.

Artikel 51

De kontraherende parter må ikke stille andre betingelser for efterkommelse af retsanmodninger om ransagning og beslaglæggelse end følgende:

- a) Den handling, der ligger til grund for retsanmodningen, skal efter begge kontraherende parter lovgivning kunne straffes med frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst 6 måneder, eller den skal efter den ene kontraherende parts lovgivning kunne straffes tilsvarende og efter den anden kontraherende parts lovgivning kunne afgøres som en overtrædelse af bestemmelser af administrative myndigheder, hvis afgørelse kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager.
- b) Efterkommelsen af retsanmodningen skal være forenelig med den anmodede kontraherende parts lovgivning.

Artikel 52

1. Retsdokumenter kan af de kontraherende parter sendes direkte med posten til personer, der opholder sig på en anden kontraherende parts område. De kontraherende parter indgiver en liste over de retsdokumenter, der kan fremsendes på denne måde, til Eksekutivkomitéen.

2. Når der er grund til at antage, at modtageren ikke forstår det sprog, retsdokumentet er affattet på, skal dette, eller i det mindste de væsentlige afsnit heraf, oversættes til det eller et af de nationale sprog i den kontraherende stat, på hvis område modtageren opholder sig. Hvis de fremsendende myndigheder er bekendt med, at modtageren kun forstår ét andet sprog, skal dokumentet, eller i det mindste de væsentlige afsnit heraf, oversættes til dette andet sprog.

3. Et vidne eller en sagkyndig, der ikke har efterkommet en stævning, der er fremsendt med posten, må ikke, heller ikke selv om stævningen indeholder advarsel om straf for udeblivelse, pålægges nogen sanktion eller tvangsforanstaltning, medmindre den pågældende senere frivilligt tager til den begærende kontraherende parts område og dér på behørig vis indstævnes på ny. En myndighed, der fremsender stævninger med posten, påser, at disse ikke indeholder nogen form for advarsel om straf for udeblivelse. Denne bestemmelse berører ikke bestemmelserne i artikel 34 i Beneluxtraktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager, som ændret ved protokol af 11. maj 1974.

4. Hvis den handling, der ligger til grund for anmodningen om retshjælp, efter begge kontraherende parter lovgivning udgør en overtrædelse af bestemmelser, som kan afgøres af administrative myndigheder, hvis afgørelse kan indankes for en domstol med kompetence i straffesager, skal retsdokumenter principielt fremsendes efter stk. 1.

5. Uanset stk. 1 kan retsdokumenter fremsendes via den anmodede kontraherende parts retlige myndigheder, når modtagerens adresse er ukendt, eller når den begærende kontraherende part kræver en personlig forkyndelse.

Artikel 53

1. Anmodninger om retshjælp og svar herpå kan fremsendes direkte mellem de retlige myndigheder.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at anmodninger og svar herpå fremsendes via de pågældende stators justitsministerier eller centrale Interpol-kontorer.

3. Anmodninger om midlertidig overførelse eller transit af personer, der er midlertidigt anholdt, varetægtsfængslet eller underkastet anden form for frihedsberøvelse, samt regelmæssig eller lejlighedsvis udveksling af oplysninger om straffeattester skal fremsendes via justitsministerierne.

4. I overensstemmelse med den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager forstås ved justitsministerium for Forbundsrepublikken Tysklands vedkommende der Bundesminister der Justiz og die Justizminister/-senatoren der Länder.

5. Begæringer i medfør af artikel 21 i den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager eller artikel 42 i Benelux-traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og retshjælp i straffesager, som ændret ved protokol af 11. maj 1974, om retsforfølgning for overtrædelser af køre- og hviletidsbestemmelser, kan af den begærende kontraherende parts retlige myndigheder sendes direkte til den anmodede kontraherende parts retlige myndigheder.

Kapitel 3

Straffedommes negative retsvirkninger (ne bis in idem)

Artikel 54

En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning.

Artikel 55

1. En kontraherende part kan på tidspunktet for ratifikation, accept eller godkendelse af denne konvention erklære, at den ikke er bundet af artikel 54 i et eller flere af følgende tilfælde:

- a) Når de strafbare handlinger, der ligger til grund for den udenlandske dom, helt eller delvis er begået på dens område. I sidstnævnte tilfælde gælder undtagelsen imidlertid ikke, hvis de pågældendes handlinger delvis er begået på den dømmende kontraherende parts område.
- b) Når de strafbare handlinger, der ligger til grund for den udenlandske dom, udgør en krænkelse af denne kontraherende parts sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser.
- c) Når de strafbare handlinger, der ligger til grund for den udenlandske dom, er begået af en ansat i denne stats tjeneste i strid med den pågældendes embedspligter.

2. En kontraherende part, der har afgivet en erklæring om undtagelsen i stk. 1, litra b), skal angive, hvilke former for strafbare handlinger denne undtagelse gælder.

3. En kontraherende part kan til enhver tid tilbagekalde en sådan erklæring om en eller flere af undtagelserne i stk. 1.

4. Undtagelser, der er nævnt i en erklæring efter stk. 1, finder ikke anvendelse, når den pågældende kontraherende part har anmodet den anden kontraherende part om at iværksætte retsforfølgning for de samme strafbare handlinger eller har efterkommet en begæring om udlevering af den pågældende.

Artikel 56

Hvis der indledes ny retsforfølgning mod en person, over for hvem en anden kontraherende part har afsagt endelig dom for de samme strafbare handlinger, skal ethvert tidsrum med frihedsberøvelse, som den pågældende har udstået på denne kontraherende parts område som følge af disse handlinger, fradrages i den straf, vedkommende måtte blive idømt. I det omfang de nationale lovgivninger tillader dette, tages der tillige hensyn til den udstået straf end frihedsberøvelse.

Artikel 57

1. Hvis der af en kontraherende part rejses tiltale mod en person for en strafbar handling, og hvis denne parts kompetente myndigheder har grund til at antage, at tiltalen vedrører de

samme strafbare handlinger som dem, en anden kontraherende part har afsagt endelig dom for, kan disse myndigheder, hvis de skønner det nødvendigt, anmode de kompetente myndigheder i den kontraherende stat, på hvis område dommen blev afsagt, om alle relevante oplysninger i sagen.

2. Disse oplysninger meddeles hurtigst muligt og indgår i vurderingen af, hvorvidt tiltalen skal opretholdes.

3. Hver enkelt kontraherende part skal på tidspunktet for denne konventions ratifikation, accept eller godkendelse udpege de myndigheder, der skal have beføjelse til at anmode om og modtage oplysninger efter denne artikel.

Artikel 58

De foregående bestemmelser er ikke til hinder for anvendelsen af mere vidtgående nationale bestemmelser om straffedommes negative retsvirkning (ne bis in idem) i forbindelse med udenlandske retsafgørelser.

Kapitel 4

Udlevering

Artikel 59

1. Bestemmelserne i dette kapitel har til formål at supplere og lette anvendelsen af bestemmelserne i den europæiske konvention af 13. september 1957 om udlevering samt, for så vidt angår forbindelserne mellem de kontraherende parter, der er medlem af Den Økonomiske Union Benelux, kapitel I i Benelux-Traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager, som ændret ved protokol af 11. maj 1974.

2. Stk. 1 berører ikke anvendelsen af mere vidtgående bestemmelser i gældende bilaterale aftaler mellem de kontraherende parter.

Artikel 60

I forholdet mellem to kontraherende parter, hvoraf den ene ikke har undertegnet den europæiske udleveringskonvention af 13. september 1957 finder nævnte konventions bestemmelser anvendelse under hensyn til de forbehold og erklæringer, der er afgivet enten ved nævnte konventions ratifikation eller, for så

vidt angår de kontraherende parter, der ikke har undertegnet den, ved denne konventions ratifikation, accept eller godkendelse.

Artikel 61

Den Franske Republik forpligter sig til efter begæring fra en anden kontraherende part at udlevere personer, der kan retsforfølges for strafbare handlinger, som efter fransk lovgivning kan medføre en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst to år og efter den begærende kontraherende parts lovgivning en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst et år.

Artikel 62

1. Alene den begærende kontraherende parts lovgivning gælder med hensyn til forældelsesfristens afbrydelse.

2. Selv om den anmodede kontraherende part har meddelt amnesti, er det ikke til hinder for udlevering, medmindre den strafbare handling henhører under denne parts straffemyndighed.

3. Hvis kun den anmodede kontraherende parts lovgivning indeholder krav om, at der skal foreligge et anklageskrift eller en officiel bemyndigelse til retsforfølgning, berøres udleveringspligten ikke af, at et sådant dokument ikke foreligger.

Artikel 63

De kontraherende parter forpligter sig i overensstemmelse med den konvention og traktat, der er nævnt i artikel 59, til at udlevere personer til hinanden, der af den begærende kontraherende parts retlige myndigheder retsforfølges for en af overtrædelserne efter artikel 50, stk. 1, eller eftersøges af disse med henblik på fuldbyrdelse af en straf eller sikkerhedsforanstaltning, der er idømt for en sådan overtrædelse.

Artikel 64

En indberetning til Schengen-informations-systemet efter artikel 95 sidestilles med en begæring om foreløbig anholdelse og fængsling, jf. artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention af 13. september 1957 eller artikel 15 i

Benelux-traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager, som ændret ved protokol af 11. maj 1974.

Artikel 65

1. Begæringer om udlevering og transit rettes kompetente ministerium til den anmodede kontraherende parts kompetente ministerium, idet dette dog ikke udelukker muligheden for fremsendelse af begæringer via diplomatiske kanaler.

2. Følgende ministerier er kompetente:

- for Kongeriget Belgien: Justitsministeriet
- for Forbundsrepublikken Tyskland: Forbundsjustitsministeriet og delstaternes justitsministre eller -senatorer
- for Den Franske Republik: Udenrigsministeriet
- for Storhertugdømmet Luxembourg: Justitsministeriet
- for Kongeriget Nederlandene: Justitsministeriet.

Artikel 66

1. Hvis udlevering af en person, der begæres udleveret, ikke er klart ulovlig efter den anmodede kontraherende parts lovgivning, kan denne part give tilladelse til udlevering uden at iværksætte en formel udleveringsprocedure, dersom den person, der begæres udleveret, giver sit officielle samtykke hertil; samtykket føres til protokol af en kompetent retsembedsmand, efter at denne har belært personen om vedkommendes ret til en formel udleveringsprocedure. Den pågældende har under denne belæring ret til at få juridisk bistand.

2. Ved udlevering efter stk. 1 kan den person, der begæres udleveret, og som udtrykkeligt erklærer at give afkald på den beskyttelse, der tilkommer vedkommende efter specialitetsprincippet, ikke tilbagekalde denne erklæring.

Kapitel 5

Overførelse af fuldbyrdelseskompetence i straffesager

Artikel 67

Nedenstående bestemmelser har til formål at supplere bestemmelserne i Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte for så vidt angår de kontraherende parter, som har undertegnet nævnte konvention.

Artikel 68

1. En kontraherende part, på hvis område en statsborger fra en anden kontraherende stat er idømt frihedsstraf eller anden frihedsberøvende sikkerhedsforanstaltning ved retskraftig dom, men derefter har unddraget sig denne straf eller foranstaltning ved at flygte til sit hjemland, kan anmode denne anden part om at overtage fuldbyrdelsen af straffen eller foranstaltningen, hvis den undvegne befinder sig på denne anden parts område.

2. Indtil de dokumenter, der kræves vedlagt begæringen om overtagelse af fuldbyrdelsen af straffen eller foranstaltningen eller den endnu ikke udståede del af straffen, er fremkommet, og indtil afgørelsen om denne begæring er truffet, kan den anmodede kontraherende part på anmodning af den begærende kontraherende part tage den domfældte i forvaring eller træffe andre foranstaltninger til at sikre, at vedkommende forbliver på dens område.

Artikel 69

Overførelse af straffuldbyrdelse efter artikel 68 er ikke betinget af den domfældtes samtykke. De øvrige bestemmelser i Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 6

Narkotika

Artikel 70

1. De kontraherende parter nedsætter en stående arbejdsgruppe, der skal drøfte fælles problemer i forbindelse med bekæmpelse af narkotikakriminalitet og eventuelt udarbejde forslag til at forbedre de praktiske og tekniske aspekter af samarbejdet mellem de kontrahe-

rende parter, hvis det er nødvendigt. Arbejdsgruppen forelægger sine forslag for Eksekutivkomitéen.

2. Den i stk. 1 nævnte arbejdsgruppe, hvis medlemmer udpeges af de kompetente nationale organer, skal bl.a. bestå af repræsentanter for de myndigheder, der har ansvaret for udførelsen af politi- og toldopgaver.

Artikel 71

1. For så vidt angår direkte eller indirekte handel med narkotika og psykotrope stoffer af enhver art, herunder også cannabis, samt besiddelse af sådanne stoffer med henblik på videresalg eller udførsel, forpligter de kontraherende parter sig til i overensstemmelse med de eksisterende FN-konventioner(*) at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge og bekæmpe ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.

2. De kontraherende parter forpligter sig til med administrative og strafferetlige foranstaltninger at forebygge og bekæmpe ulovlig udførsel af narkotika og psykotrope stoffer, herunder også cannabis, samt salg, levering og overdragelse af disse stoffer, jf. dog de relevante bestemmelser i artikel 74, 75 og 76.

3. Med henblik på at bekæmpe ulovlig indførsel af narkotika og psykotrope stoffer, herunder også cannabis, skærper de kontraherende parter kontrollen med person- og varebevægelser samt med transportmidler ved de ydre grænser. Disse foranstaltninger fastlægges nærmere af den arbejdsgruppe, der er nævnt i artikel 70. Denne arbejdsgruppe skal navnlig overveje en overflytning af det politi- og toldpersonale, der frigøres ved de indre grænser, samt overveje anvendelsen af moderne narkotikasporingsmetoder og narkotikahunde.

4. For at sikre overholdelsen af denne artikels bestemmelser overvåger de kontraherende parter i særdeleshed de steder, hvor der erfaringsmæssigt drives narkotikahandel.

5. For så vidt angår bekæmpelse af ulovlig

efterspørgsel efter narkotika og psykotrope stoffer af enhver art, herunder også cannabis, gør de kontraherende parter alt, hvad der står i deres magt for at forebygge og bekæmpe de negative virkninger af denne ulovlige efterspørgsel. Hver enkelt kontraherende part er selv ansvarlig for, hvilke foranstaltninger der skal træffes med henblik herpå.

Artikel 72

I overensstemmelse med deres forfatning og retsorden sørger de kontraherende parter for, at der vedtages nationale retsfor skrifter, således at udbyttet fra ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer kan beslaglægges og konfiskeres.

Artikel 73

1. I overensstemmelse med deres forfatning og retsorden forpligter de kontraherende parter sig til at træffe foranstaltninger, der gør det muligt at gennemføre kontrollerede leverancer i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.

2. Beslutninger om anvendelse af kontrolrede leverancer træffes i hvert enkelt tilfælde på grundlag af en forudgående tilladelse fra hver enkelt af de berørte kontraherende parter.

3. Hver enkelt kontraherende part bevarer styringen af og kontrollen med operationer, der gennemføres på dens område, og er bemyndiget til at gribe ind.

Artikel 74

For så vidt angår lovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer er de kontraherende parter enige om, at den kontrol, der gennemføres ved de indre grænser efter de FN-konventioner, der er nævnt i artikel 71, så vidt muligt bør foretages inde i landet.

Artikel 75

1. Rejsende mellem eller inden for de kontraherende parters områder kan medbringe narkotika og psykotrope stoffer i nødvendigt

(*) Enkeltkonventionen af 1961 om kontrol med narkotiske midler, som ændret ved protokollen af 1972 om ændring af enkeltkonventionen om narkotiske midler af 1961; konventionen af 1971 om psykotrope stoffer, FN-konventionen af 20. december 1988 om ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.

omfang som led i en medicinsk behandling, hvis de i forbindelse med en kontrol kan fremvise en attest, der er udstedt eller bekræftet af en kompetent myndighed i bopælslandet.

2. Eksekutivkomitéen fastlægger formen og indholdet af den i stk. 1 nævnte attest, der udstedes af en kontraherende part, herunder navnlig oplysninger om stoffernes art og mængde samt rejsens varighed.

3. De kontraherende parter underretter hinanden om, hvilke myndigheder der er kompetente til at udstede eller bekræfte den i stk. 2 nævnte attest.

Artikel 76

1. De kontraherende parter træffer i overensstemmelse med deres lægelige, etiske og praktiske sædvane passende foranstaltninger til kontrol med narkotika og psykotrope stoffer, som på en eller flere andre kontraherende parters område er underkastet strengere kontrol end på deres eget område, således at denne strengere kontrol ikke hæmmes.

2. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på stoffer, der hyppigt anvendes til fremstilling af narkotika og psykotrope stoffer.

3. De kontraherende parter underretter hinanden om, hvilke foranstaltninger der er truffet til gennemførelse af overvågningen af den lovlige handel med de stoffer, der er nævnt i stk. 1 og 2.

4. Eksekutivkomitéen drøfter regelmæssigt problemer, der måtte opstå i denne forbindelse.

Kapitel 7

Skydevåben og ammunition

Artikel 77

1. De kontraherende parter forpligter sig til at tilpasse deres love og administrative bestemmelser om erhvervelse og besiddelse af samt handel med og overdragelse af skydevåben og ammunition til bestemmelserne i dette kapitel.

2. Dette kapitel finder anvendelse på fysiske og juridiske persons erhvervelse og besiddelse

af samt handel med og overdragelse af skydevåben og ammunition; det finder ikke anvendelse på leverancer til statslige og lokale myndigheder, de væbnede styrker og politiet, disses erhvervelse og besiddelse af skydevåben og ammunition eller offentlige virksomheders fremstilling af skydevåben og ammunition.

Artikel 78

1. I dette kapitel klassificeres skydevåben således:

- a) forbudte våben
- b) våben, for hvilke der kræves tilladelse
- c) våben, der skal anmeldes.

2. Låsemekanismen, magasinet og løbet på skydevåben er underlagt samme bestemmelser som den genstand, som de er eller skal være en del af.

3. Ved korte våben forstås i denne konvention skydevåben, hvis løb måler højst 30 cm, eller hvis samlede længde er højst 60 cm; alle andre skydevåben betragtes som lange våben.

Artikel 79

1. Listen over forbudte skydevåben og ammunition omfatter:

- a) skydevåben, der sædvanligvis anvendes som krigsskydevåben
- b) fuldautomatiske skydevåben, selv om der ikke er tale om krigsskydevåben
- c) skydevåben, der er camoufleret som en anden genstand
- d) panserbrydende ammunition, brisant- eller brandammunition samt projektiler til disse ammunitionstyper
- e) ammunition til pistoler og revolvere med dum-dum kugler eller hulspidsprojektiler samt projektiler til disse ammunitionstyper.

2. De kompetente myndigheder kan i særlige tilfælde give tilladelser til skydevåben og ammunition efter stk. 1, hvis dette ikke strider mod hensynet til den offentlige orden og sikkerhed.

Artikel 80

1. Listen over skydevåben, hvortil der kræves en tilladelse til erhvervelse og besiddelse, omfatter mindst følgende skydevåben, hvis de ikke er forbudte:

- a) korte halvautomatiske våben eller repetér-våben
- b) korte enkeltladerskydevåben med central-antænding
- c) korte enkeltladerskydevåben med randantænding med en samlet længde på under 28 cm
- d) lange halvautomatiske skydevåben, hvis magasin og kammer kan indeholde mere end tre patroner
- e) lange repetérskydevåben og halvautomatiske skydevåben med glat løb, hvis løb højst måler 60 cm
- f) halvautomatiske civile skydevåben, der ligner automatiske krigsskydevåben.

2. Listen over skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, omfatter ikke:

- a) advarsels-, gas- og signalvåben, for hvilke der med tekniske anordninger er skabt sikkerhed for, at de ikke ved hjælp af almindeligt værktøj kan ændres til våben, der kan udskyde projektiler, og for at udskydning af et irriterende stof ikke kan forårsage uoprettelig legemsskade
- b) lange halvautomatiske skydevåben, hvis magasin og kammer højst kan indeholde tre patroner uden genladning, på betingelse af, at ladeskinnen er indbygget, eller at der er sikkerhed for, at de ikke ved hjælp af almindeligt værktøj kan ændres til våben, hvis magasin og kammer kan indeholde mere end tre patroner.

Artikel 81

Listen over skydevåben, der skal anmeldes, omfatter følgende våben, hvis disse hverken er forbudt eller kræver tilladelse:

- a) lange repetérskydevåben
- b) lange enkeltladerskydevåben med et eller flere riflede løb
- c) korte enkeltladerskydevåben med randantænding og med en samlet længde på over 28 cm
- d) de våben, der er nævnt i artikel 80, stk. 2, litra b).

Artikel 82

Våben som nævnt i artikel 79, 80 og 81 omfatter ikke:

- a) skydevåben, hvis model er udformet før 1. januar 1870, eller som er fremstillet før 1.

januar 1870 med forbehold af undtagelser, under forudsætning af at disse våben ikke kan udskyde ammunition, der er bestemt til forbudte våben eller våben, for hvilke der kræves tilladelse

- b) reproduktioner af våben efter litra a), under forudsætning af at der ikke kan benyttes en patron i metalhylster
- c) skydevåben, der er gjort uegnede til udskydning af enhver form for ammunition ved anvendelse af tekniske metoder, som bærer et officielt organs stempel eller er anerkendt af et sådant organ.

Artikel 83

Tilladelse til erhvervelse og besiddelse af skydevåben efter artikel 80 må kun gives:

- a) hvis den pågældende er fyldt atten år, medmindre der gøres undtagelse for jagt- eller sportsudøvelse
- b) hvis den pågældende ikke er uegnet til at erhverve eller besidde et skydevåben som følge af en sindssygdom eller anden fysisk eller psykisk lidelse
- c) hvis den pågældende ikke er dømt for en strafbar handling eller ikke på grund af andre forhold må formodes at være til fare for den offentlige orden eller sikkerhed
- d) hvis den pågældende kan anføre en rimelig begrundelse for erhvervelse og besiddelse af et skydevåben.

Artikel 84

1. Anmeldelser af våben efter artikel 81 optages i et register, der føres af de personer, der er nævnt i artikel 85.

2. Hvis et våben sælges af en person, der ikke er nævnt i artikel 85, skal der ske anmeldelse efter nærmere bestemmelser, der fastsættes af hver enkelt kontraherende part.

3. Anmeldelser efter denne artikel skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at identificere de pågældende personer og våben.

Artikel 85

1. De kontraherende parter forpligter sig til at kræve, at alle personer, der fremstiller eller handler med skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, skal indhente tilladelse hertil, og at alle personer, der fremstiller eller handler

Bilag til f. t. l. vedr. tiltrædelse af Schengen-konventionen

med skydevåben, der skal anmeldes, skal foretage en sådan anmeldelse. En tilladelse vedrørende skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, omfatter også de skydevåben, der skal anmeldes. De kontraherende parter fører tilsyn med alle våbenfabrikanter og våbenhandlere, således at der sikres en effektiv kontrol.

2. De kontraherende parter forpligter sig til at vedtage bestemmelser om, at alle skydevåben mindst skal være forsynet med et identifikationsløbenummer, der ikke kan slettes, og med fabrikantens mærke.

3. De kontraherende parter forpligter våbenfabrikanter og våbenhandlere til at registrere alle skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, eller som skal anmeldes. Registrene skal gøre det muligt hurtigt at fastslå et skydevåbens art, oprindelse og erhverver.

4. Med hensyn til skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, jf. artikel 79 og 80, forpligter de kontraherende parter sig til at vedtage forskrifter om, at skydevåbnets identifikationsnummer og mærke anføres i den tilladelse, der udstedes til den person, som besidder våbnet.

Artikel 86

1. De kontraherende parter forpligter sig til at vedtage forskrifter, der forbyder personer, der lovligt besidder skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, eller som skal anmeldes, at overdrage disse våben til personer, der ikke har tilladelse til erhvervelse eller ikke har et bevis for anmeldelse.

2. De kontraherende parter kan give tilladelse til midlertidig overdragelse af disse våben efter nærmere bestemmelser, som de selv fastlægger.

Artikel 87

1. De kontraherende parter indfører i deres nationale lovgivning bestemmelser om, at tilladelsen kan inddrages, hvis den pågældende person ikke længere opfylder betingelserne i artikel 83 for udstedelse af tilladelsen.

2. De kontraherende parter forpligter sig til at træffe passende foranstaltninger, herunder navnlig beslaglæggelse af skydevåben og ind-

dragelse af tilladelse, og til at indføre passende sanktioner for overtrædelse af de gældende love og administrative bestemmelser om skydevåben. Sådanne sanktioner kan omfatte konfiskation af skydevåbnene.

Artikel 88

1. Personer, der har tilladelse til erhvervelse af et skydevåben, behøver ikke søge tilladelse til erhvervelse af ammunition til dette våben.

2. For personer, der ikke har tilladelse til erhvervelse af våben, gælder de samme regler for erhvervelse af ammunition som for det våben, som ammunitionen er beregnet til. Der kan udstedes tilladelse for en ammunitionstype eller for samtlige ammunitionstyper.

Artikel 89

Listen over forbudte skydevåben, skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse, og skydevåben, der skal anmeldes, kan ændres eller udvides af Eksekutivkomitéen under hensyn til den tekniske og økonomiske udvikling og statens sikkerhed.

Artikel 90

De kontraherende parter kan vedtage strengere love eller bestemmelser om skydevåben og ammunition hertil.

Artikel 91

1. På grundlag af den europæiske konvention af 28. juni 1978 om kontrol med enkeltpersoners erhvervelse og besiddelse af skydevåben forpligter de kontraherende parter sig til inden for rammerne af deres nationale lovgivning at udveksle oplysninger om erhvervelse af skydevåben foretaget af enkeltpersoner eller detailvåbenhandlere, der har deres sædvanlige opholdssted i eller er etableret i en anden kontraherende stat. Ved detailvåbenhandler forstås en person, hvis erhvervsmæssige virksomhed helt eller delvis består i detailhandel med skydevåben.

2. Udvekslingen af oplysninger finder sted:
a) mellem to kontraherende parter, der har ratificeret den i stk. 1 nævnte konvention, om de skydevåben, der er anført i tillæg 1, del A, stk. 1, punkt a-h, i nævnte konvention

b) mellem to kontraherende parter, hvoraf mindst én ikke har ratificeret den i stk. 1 nævnte konvention, om de våben, for hvilke der i hver af de kontraherende stater kræves tilladelse eller anmeldelse.

3. Oplysninger om erhvervelse af skydevåben skal fremsendes hurtigst muligt og angive:

- a) erhvervsdato og erhververs identitet:
- for fysiske personer: efternavn, fornavn(e), fødselsdato og fødested, adresse og pasnummer eller identitetskortnummer samt udstedelsesdato og angivelse af den udstedende myndighed, uanset om den pågældende er våbenhandler
 - for juridiske personer: firmanavn og hjemsted samt efternavn, fornavn(e), fødselsdato og fødested, adresse og pasnummer eller identitetskortnummer vedrørende den person, der er bemyndiget til at repræsentere den juridiske person
- b) model, fabriksnummer, kaliber og lignende oplysninger om det pågældende skydevåben samt identifikationsnummer.

4. Hver enkelt kontraherende part udpeger en national myndighed, der fremsender og modtager de oplysninger, der er nævnt i stk. 2 og 3, og underretter straks de øvrige kontraherende parter om enhver ændring vedrørende den udpegede myndighed.

5. Den myndighed, der er udpeget af de kontraherende part, kan videregive modtagne oplysninger til de kompetente lokale politimyndigheder og til grænsekontrolmyndighederne med henblik på at forebygge eller retsforfølge straffbare handlinger og lovovertrædelser.

AFSNIT IV

Schengen-informationssystemet

Kapitel 1

Oprettelse af Schengen-informationssystemet

Artikel 92

1. De kontraherende parter opretter og driver et fælles informationssystem, i det følgende benævnt Schengen-informationssystemet, bestående af en national del i hver enkelt kontraherende stat og en teknisk støttefunktion. Schengen-informationssystemet giver ved hjælp af elektronisk søgning de myndigheder,

der er udpeget af de kontraherende parter, adgang til indberetninger om personer og genstande til brug for grænsekontrollen og for anden politi- og toldkontrol inde i landet i overensstemmelse med den nationale lovgivning samt, kun hvad angår den type indberetning, der er nævnt i artikel 96, til brug for proceduren for visumudstedelse, udstedelse af opholdstilladelser og håndhævelse af udlændingelovgivningen som led i anvendelsen af denne konventions bestemmelser om persontrafik.

2. Hver enkelt kontraherende part opretter og driver for egen regning og på eget ansvar sin nationale del af Schengen-informationssystemet, hvis database skal være identisk med databaserne i hver af de øvrige kontraherende parters nationale del via den tekniske støttefunktion. Med henblik på en hurtig og effektiv videregivelse af oplysninger, jf. stk. 3, følger hver enkelt kontraherende part ved oprettelsen af sin nationale del de protokoller og procedurer, som de kontraherende parter har fastlagt i fællesskab for den tekniske støttefunktion. Der kan søges elektronisk i den nationale dels database på den pågældende kontraherende parts område. Der kan ikke søges i andre kontraherende parters databaser.

3. De kontraherende parter opretter og driver for fælles regning og under fælles ansvar Schengen-informationssystemets tekniske støttefunktion. Den Franske Republik er ansvarlig for denne støttefunktion, der etableres i Strasbourg. Den tekniske støttefunktion omfatter en database til online-videregivelse af oplysninger, således at det sikres, at de nationale deles databaser forbliver identiske. I den tekniske støttefunktions databaser optages indberetninger om personer og genstande, for så vidt de vedrører samtlige kontraherende parter. Den tekniske støttefunktions database indeholder ikke andre oplysninger end dem, der er nævnt i dette stykke og i artikel 113, stk. 2.

Kapitel 2

Drift og udnyttelse af Schengen-informationssystemet

Artikel 93

Schengen-informationssystemet har i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention og ved hjælp af oplysningerne i

dette system til formål at bevare den offentlige orden og sikkerhed, herunder også statens sikkerhed, og sikre anvendelsen af denne konventions bestemmelser om persontrafik på de kontraherende parter område.

Artikel 94

1. Schengen-informationssystemet indeholder udelukkende de kategorier af oplysninger, der meddeles af de kontraherende parter, og som er nødvendige til at opfylde de formål, der er nævnt i artikel 95-100. Den indberettende kontraherende part undersøger, om det pågældende tilfælde er så vigtigt, at indberetningen bør optages i Schengen-informationssystemet.

2. Oplysningerne opdeles i følgende kategorier:

- a) indberettede personer
- b) genstande som nævnt i artikel 100 og motorkøretøjer som nævnt i artikel 99.

3. Om personer må højst følgende oplysninger indberettes:

- a) efternavn og fornavn, med henvisning til et eventuelt særskilt registreret kaldenavn
- b) særlige fysiske kendetegn af objektiv og blivende karakter
- c) første bogstav i andet fornavn
- d) fødselsdato og fødested
- e) køn
- f) nationalitet
- g) om vedkommende er bevæbnet
- h) om vedkommende er voldelig
- i) indberetningsgrund
- j) forholdsregler

Der må ikke optages andre oplysninger, navnlig ikke oplysninger som anført i artikel 6, første punktum, i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

4. Hvis en kontraherende part finder, at en indberetning i overensstemmelse med artikel 95, 97 eller 99 ikke er forenelig med dens nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller væsentlige nationale hensyn, kan den, efter at indberetningen er foretaget, få indsat en påtegning i databasen i sin nationale del af Schengen-informationssystemet om, at de pågældende forholdsregler ikke vil blive iværksat på dens område på baggrund af denne indbe-

retning. De øvrige kontraherende parter skal konsulteres herom. Hvis den indberettende kontraherende part ikke trækker indberetningen tilbage, bevares den i fuldt omfang for de øvrige kontraherende parter.

Artikel 95

1. Oplysninger om eftersøgte personer, der begæres anholdt med henblik på udlevering, optages i systemet efter anmodning fra den begærende kontraherende parts retlige myndigheder.

2. Inden indberetningen foretages, undersøger den indberettende kontraherende part, om de anmodede kontraherende parter nationale lovgivning tillader anholdelse. I tvivlstilfælde skal den indberettende kontraherende part konsultere de øvrige berørte kontraherende parter.

Den indberettende kontraherende part skal samtidig med indberetningen sende de anmodede kontraherende parter følgende væsentlige oplysninger om sagen ad den hurtigst mulige vej:

- a) hvilken myndighed der har anmodet om anholdelsen
- b) om der foreligger arrestordre eller en anden beslutning med samme retskraft eller en ek-sigibel dom
- c) hvilken strafbar handling der er tale om og henvisning til den relevante straffebestemmelse
- d) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder den strafbare handling er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den indberettede persons deltagelse heri
- e) så vidt muligt følgerne af den strafbare handling.

3. En kontraherende part, der anmodes om at foretage anholdelse, kan få indsat en påtegning i databasen i sin nationale del af Schengen-informationssystemet om, at der ikke må foretages anholdelse på baggrund af indberetningen, før denne påtegning er slettet. Påtegningen skal slettes senest fireogtyve timer efter, at indberetningen er optaget, medmindre den kontraherende part af juridiske grunde eller ud fra særlige hensyn afslår at foretage den ønskede anholdelse. I ganske ekstraordinære tilfælde, hvor det sagsforhold, der ligger til grund for indberetningen, er særligt kompliceret, kan

denne frist forlænges indtil en uge. De øvrige kontraherende parter kan uanset en sådan påtegning eller et sådant afslag foretage den anholdelse, der anmodes om ifølge indberetningen.

4. Hvis en kontraherende part i særlige hastetilfælde ønsker en øjeblikkelig eftersøgning, undersøger den anmodede kontraherende part, om den kan frafalde påtegningen. Den anmodede kontraherende part træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at den ønskede anholdelse kan foretages omgående, hvis indberetningen godkendes.

5. Hvis der ikke kan foretages anholdelse, fordi den anmodede kontraherende part endnu ikke har afsluttet undersøgelsen eller har besluttet at afslå begæringen om anholdelse, skal denne kontraherende part behandle indberetningen som en anmodning om meddelelse af den pågældende persons opholdssted.

6. De anmodede kontraherende parter iværksætter de forholdsregler, de anmodes om at træffe på baggrund af indberetningen i overensstemmelse med de gældende udleveringskonventioner og deres nationale lovgivning. De har ikke pligt til at iværksætte de ønskede forholdsregler, hvis det drejer sig om en af deres egne statsborgere, hvilket dog ikke er til hinder for, at de kan foretage anholdelse efter deres nationale lovgivning.

Artikel 96

1. Oplysninger om uønskede udlændinge, der nægtes indrejse, optages i systemet på grundlag af de nationale indberetninger, som er en følge af afgørelser truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder under overholdelse af de nationale retsplejeregler.

2. Disse afgørelser kan bygge på, at den pågældende udlændings tilstedeværelse i landet formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller for den nationale sikkerhed.

Dette gælder i særdeleshed:

a) når en udlænding er blevet idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst ét år på grund af en strafbar handling

b) når der er begrundet mistanke om, at en udlænding har begået alvorlige strafbare handlinger, herunder handlinger som nævnt i artikel 71, eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til hensigt at begå sådanne handlinger på en kontraherende parts område.

3. Disse afgørelser kan ligeledes bygge på, at den pågældende udlænding tidligere er blevet udsendt, afvist eller udvist, når disse foranstaltninger ikke er blevet udsendt eller suspenderet, og de indebærer eller er ledsaget af et indrejseforbud eller eventuelt et forbud mod at tage ophold som følge af en overtrædelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

Artikel 97

Oplysninger om forsvundne personer eller personer, der af hensyn til deres egen sikkerhed eller til forebyggelse af trusler midlertidigt bør tages i varetægt på anmodning af den indberettende kontraherende parts kompetente eller retlige myndighed, optages i systemet, således at politimyndighederne kan underrette den indberettende kontraherende part om personens opholdssted eller tage den pågældende i varetægt for at forhindre vedkommende i at fortsætte sin rejse, hvis den nationale lovgivning tillader det. Dette gælder i særdeleshed mindreårige og personer, der skal tvangsanbringes på grundlag af en afgørelse truffet af en kompetent myndighed. Oplysninger om myndige personer må kun videregives med de pågældendes samtykke.

Artikel 98

1. Oplysninger om vidner, personer, der er indstævnet for en domstol som led i en straffesag på grund af handlinger, som de retsforfølges for, eller personer, der skal have forkyndt en strafferetlig dom eller tilsigelse til afsoning af en frihedsstraf, optages på anmodning af de kompetente retlige myndigheder med henblik på videregivelse af oplysninger om opholdssted eller bopæl.

2. De ønskede oplysninger videregives til den kontraherende part i overensstemmelse

med national lovgivning og gældende konventioner om gensidig retshjælp i straffesager.

Artikel 99

1. Under overholdelse af den indberettende kontraherende parts lovgivning optages oplysninger om personer og motorkøretøjer med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol i overensstemmelse med stk. 5.

2. En sådan indberetning kan foretages med henblik på retsforfølgning af strafbare handlinger og på forebyggelse af trusler mod den offentlige sikkerhed,

- a) når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende er i færd med eller har til hensigt at begå et større antal særligt alvorlige strafbare handlinger, eller
- b) når det ud fra en samlet vurdering af den pågældende, navnlig under hensyn til tidligere begåede strafbare handlinger, må formodes, at vedkommende også i fremtiden vil begå særligt alvorlige strafbare handlinger.

3. En indberetning kan endvidere foretages i overensstemmelse med national lovgivning på anmodning af de instanser, der har ansvaret for statens sikkerhed, når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at de oplysninger, der er nævnt i stk. 4, er nødvendige for at forebygge en alvorlig trussel fra den pågældendes side eller andre alvorlige trusler mod statens sikkerhed indadtil eller udadtil. Den indberettende kontraherende part skal forinden konsultere de øvrige kontraherende parter.

4. Som led i en diskret overvågning kan alle eller en del af følgende oplysninger indsamles og videregives til den indberettende myndighed til brug for grænsekontrollen eller for anden politi- og toldkontrol inde i landet:

- a) oplysning om at den indberettede person eller det indberettede motorkøretøj er fundet
- b) sted og tidspunkt for kontrollen samt årsagen hertil
- c) rejserute og mål
- d) ledsagere eller passagerer
- e) benyttet motorkøretøj
- f) medbragte genstande

g) under hvilke omstændigheder den pågældende person eller det pågældende motorkøretøj er fundet.

Når sådanne oplysninger indsamles, bør det sikres, at overvågningsens diskrete karakter bibeholdes.

5. I forbindelse med den målrettede kontrol, der er nævnt i stk. 1, kan der i overensstemmelse med national lovgivning foretages undersøgelser af personer, motorkøretøjer og medbragte genstande med de i stk. 2 og 3 nævnte formål. Hvis den målrettede kontrol ikke er tilfaldt ifølge en kontraherende parts lovgivning, ændres den automatisk til diskret overvågning for denne kontraherende parts vedkommende.

6. En anmodet kontraherende part kan få indsat en påtegning i databasen i sin nationale del af Schengen-informationssystemet om, at der ikke må iværksættes foranstaltninger med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol på baggrund af indberetningen, før denne påtegning er slettet. Påtegningen skal slettes senest fireogtyve timer efter, at indberetningen er optaget, medmindre den kontraherende part af juridiske grunde eller ud fra særlige hensyn afslår at iværksætte den ønskede foranstaltning. De øvrige kontraherende parter kan uanset en sådan påtegning eller et sådant afslag iværksætte den foranstaltning, der anmodes om ifølge indberetningen.

Artikel 100

1. Oplysninger om genstande, der eftersøges med henblik på beslaglæggelse eller som bevismidler i en straffesag, optages i Schengen-informationssystemet.

2. Hvis der ved en søgning viser sig at foreligge en indberetning om en fundet genstand, tager den myndighed, der har konstateret dette, kontakt til den indberettende myndighed for at aftale, hvilke foranstaltninger der skal træffes. Med henblik herpå kan der også videregives personoplysninger efter bestemmelserne i denne konvention. De foranstaltninger, der skal træffes af den kontraherende part, som har fundet den pågældende genstand, skal være i overensstemmelse med dens nationale lovgivning.

3. Der optages oplysninger om følgende kategorier af genstande:

- a) stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne motorkøretøjer med et slagvolumen på over 50 cc
- b) stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne påhængsvogne og campingvogne med på egenvægt på over 750 kg
- c) stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne skydevåben
- d) stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne blankodokumenter
- e) stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne udstedte identitetsdokumenter (pas, identitetskort, førerbeviser)
- f) pengesedler (med registrerede numre).

Artikel 101

1. Adgang til oplysningerne i Schengen-informationssystemet samt ret til direkte søgning i disse oplysninger er forbeholdt myndigheder med ansvar for:

- a) grænsekontrol
- b) anden politi- og toldkontrol inde i landet samt samordning heraf.

2. Endvidere har myndigheder med ansvar for udstedelse af visum, centrale myndigheder med ansvar for behandling af visumansøgninger samt myndigheder med ansvar for udstedelse af opholdstilladelser og forvaltning af udlændingelovgivningen adgang til de oplysninger, der er optaget i systemet, jf. artikel 96, samt ret til direkte søgning i disse oplysninger som led i gennemførelsen af denne konventions bestemmelser om persontrafik. Adgangen til disse oplysninger er underlagt bestemmelserne i den enkelte kontraherende parts lovgivning.

3. Brugere må kun søge de oplysninger, der er nødvendige til varetagelsen af deres opgaver.

4. Hver kontraherende part indgiver til Eksekutivkomitéen en liste over, hvilke kompetente myndigheder der har tilladelse til direkte søgning i oplysningerne i Schengen-informationssystemet. For hver myndighed på denne liste skal det angives, hvilke oplysninger den må søge og til hvilke formål.

Kapitel 3

Beskyttelse og sikring af personoplysninger i Schengen-informationssystemet

Artikel 102

1. De kontraherende parter må kun benytte de oplysninger, der er nævnt i artikel 95-100 til de formål, der svarer til hver af de indberetninger, der er nævnt i disse artikler.

2. Oplysningerne må kun kopieres til tekniske formål, når dette er nødvendigt for, at de myndigheder, der er nævnt i artikel 101, kan foretage direkte søgning. Andre kontraherende parters indberetninger må ikke kopieres fra den nationale del af Schengen-informationssystemet til andre nationale databaser.

3. For så vidt angår de indberetninger, der er nævnt i artikel 95-100 i denne konvention, er det kun tilladt at fravige stk. 1 for at overgå fra én indberetningskategori til en anden, hvis det er nødvendigt for at forebygge en umiddelbar, overhængende trussel mod den offentlige orden og sikkerhed, af tungtvejende hensyn til statens sikkerhed eller til forebyggelse af en alvorlig strafbar handling. I så fald skal der forinden indhentes tilladelse fra den indberettende kontraherende part.

4. Oplysningerne må ikke benyttes til administrative formål. Som en undtagelse må de oplysninger, der er optaget efter artikel 96, kun benyttes til de formål, der er nævnt i artikel 101, stk. 2, i overensstemmelse med de kontraherende parters nationale lovgivning.

5. Enhver anvendelse af oplysninger i strid med stk. 1-4 skal betragtes som misbrug efter bestemmelserne i den pågældende kontraherende parts nationale lovgivning.

Artikel 103

Hver enkelt kontraherende part påser, at den instans, der forvalter databasen, registrerer gennemsnitligt hver tiende videregivelse af personoplysninger i den nationale del af Schengen-informationssystemet, for at kontrollere, om søgningen er tilladt. Registreringen må kun anvendes til dette formål og slettes efter seks måneder.

Artikel 104

1. Den indberettende kontraherende parts nationale lovgivning finder anvendelse på indberetningerne, medmindre denne konvention fastsætter strengere bestemmelser.

2. For så vidt denne konvention ikke fastsætter særlige bestemmelser, finder den kontraherende parts lovgivning anvendelse på oplysningerne i den nationale del af Schengen-informationssystemet.

3. For så vidt denne konvention ikke fastsætter særlige bestemmelser om iværksættelse af de foranstaltninger, der anmodes om ifølge indberetningen, finder den anmodede kontraherende parts nationale lovgivning anvendelse. For så vidt der i denne konvention er fastsat særlige bestemmelser om iværksættelse af foranstaltninger på grundlag af indberetningen, afgrænses kompetencen til at iværksætte sådanne foranstaltninger af den anmodede kontraherende parts nationale lovgivning. Hvis den ønskede foranstaltning ikke kan iværksættes, underretter den anmodede kontraherende part straks den indberettende kontraherende part herom.

Artikel 105

Den indberettende kontraherende part har ansvaret for, at de oplysninger, der optages i Schengen-informationssystemet, er korrekte og aktuelle, samt at de er lovligt indberettet.

Artikel 106

1. Kun den indberettende kontraherende part må ændre, supplere, rette eller slette de oplysninger, den har indberettet.

2. Hvis én af de kontraherende parter, som ikke har foretaget indberetningen, er i besiddelse af konkrete indicier, der lader formode, at en oplysning er ukorrekt eller ulovligt indberettet, underretter den hurtigst muligt den indberettende kontraherende part, der har pligt til at kontrollere denne meddelelse og om nødvendigt omgående rette eller slette oplysningen.

3. Hvis de kontraherende parter ikke kan nå til enighed, forelægger den kontraherende part, der ikke har foretaget indberetningen, sa-

gen for den fælles tilsynsmyndighed, jf. artikel 115, stk. 1, med henblik på en udtalelse.

Artikel 107

Når der allerede findes en indberetning om en given person i Schengen-informationssystemet, aftaler den kontraherende part, der indgiver en ny indberetning, med den kontraherende part, der indgav den første indberetning, optagelsen af indberetningerne. De kontraherende parter kan også vedtage generelle bestemmelser herom.

Artikel 108

1. Hver enkelt af kontraherende parter udpeger en central myndighed, der er ansvarlig for den nationale del af Schengen-informationssystemet.

2. Hver enkelt af de kontraherende parter foretager sine indberetninger via denne myndighed.

3. Myndigheden er ansvarlig for, at den nationale del af Schengen-informationssystemet fungerer korrekt, og træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at bestemmelserne i denne konvention overholdes.

4. De kontraherende parter underretter via depositaren hinanden om, hvilken myndighed de har udpeget, jf. stk. 1.

Artikel 109

1. En persons ret til at få adgang til oplysninger om sig selv i Schengen-informationssystemet er undergivet lovgivningen i den kontraherende stat, på hvis område denne ret gøres gældende. Hvis den nationale lovgivning tillader det, afgør den nationale tilsynsmyndighed, der er nævnt i artikel 114, stk. 1, om oplysningerne skal videregives og på hvilken måde. En kontraherende part må ikke videregive oplysninger om en indberetning, den ikke selv har foretaget, medmindre den forinden har givet den indberettende kontraherende part lejlighed til at udtale sig herom.

2. Den pågældende person nægtes adgang til oplysningerne, hvis det kan skade gennemførelsen af den lovlige foranstaltning, der følger af indberetningen, eller for at beskytte

tredjemands rettigheder og frihedsrettigheder. Oplysninger må aldrig videregives i en periode, hvor der foretages diskret overvågning som følge af en indberetning.

Artikel 110

Enhver person har ret til at få rettet oplysninger om sig selv, der er ukorrekte, eller få slettet oplysninger om sig selv, der er ulovligt indberettet.

Artikel 111

1. Enhver indberettet person kan på hver enkelt kontraherende parts område indbringe spørgsmålet for den domstol eller myndighed, der er kompetent ifølge den nationale lovgivning, med påstand om rettelse eller sletning af oplysningerne, aktindsigt eller skadeserstatning.

2. De kontraherende parter forpligter sig gensidigt til at gennemføre endelige afgørelser, der er truffet af de domstole eller myndigheder, der er nævnt i stk. 1, jf. dog artikel 116.

Artikel 112

1. Personoplysninger, der er optaget i Schengen-informationssystemet i forbindelse med eftersøgning af personer, bevares kun så længe, det er nødvendigt for at opfylde det formål, af hensyn til hvilket de blev givet. Senest tre år efter optagelsen skal den indberettende kontraherende part undersøge, om det er nødvendigt at bevare dem. For så vidt angår indberetninger efter artikel 99 er denne frist et år.

2. Hver enkelt kontraherende part fastsætter eventuelt kortere undersøgelsesfrister i overensstemmelse med sin nationale lovgivning.

3. Schengen-informationssystemets tekniske støttefunktion underretter automatisk med en måneds varsel de kontraherende parter om en planlagt sletning af oplysninger.

4. Den indberettende kontraherende part kan inden udløbet af undersøgelsesfristen beslutte at bevare indberetningen, hvis dette er nødvendigt af hensyn til det formål, der ligger til grund for indberetningen. Hvis det besluttes at bevare indberetningen længere, skal det

meddeles den tekniske støttefunktion. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 113

1. Andre oplysninger end dem, der er nævnt i artikel 112, bevares i højst ti år, oplysninger om udstedte identitetsdokumenter og registrerede pengesedler i højst fem år og oplysninger om motorkøretøjer, påhængsvogne og campingvogne i højst tre år.

2. Slettede oplysninger bevares i et år i den tekniske støttefunktion. I løbet af denne periode må de kun hentes frem til efterfølgende kontrol af, om de er korrekte, og om de er lovligt indberettet. Herefter tilintetgøres oplysningerne.

Artikel 114

1. Hver enkelt kontraherende part udpeger en tilsynsmyndighed, der i overensstemmelse med den nationale lovgivning fører uafhængigt tilsyn med databasen i den nationale del af Schengen-informationssystemet og kontrollerer, at behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er optaget i Schengen-informationssystemet ikke krænker de berørte personers rettigheder. Til dette formål skal tilsynsmyndigheden have adgang til databasen i den nationale del af Schengen-informationssystemet.

2. Enhver person har ret til at anmode tilsynsmyndighederne om at kontrollere oplysninger i Schengen-informationssystemet, der vedrører den pågældende selv, samt kontrollere, hvilken brug der er gjort af disse oplysninger. Denne ret udøves efter bestemmelserne i den nationale lovgivning i den kontraherende stat, hvor anmodningen indgives. Hvis oplysningerne er optaget af en anden kontraherende part, foretages kontrollen i nært samarbejde med denne kontraherende parts tilsynsmyndighed.

Artikel 115

1. Der oprettes en fælles tilsynsmyndighed, der skal føre tilsyn med Schengen-informationssystemets tekniske støttefunktion. Denne myndighed består af to repræsentanter for hver af de nationale tilsynsmyndigheder. Hver enkelt kontraherende part råder over én stem-

me ved afstemninger. Tilsynet føres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention, Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, under hensyn til anbefaling R (87) 15 vedtaget den 17. september 1987 af Europarådets Ministerudvalg om politiets brug af personoplysninger samt i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den kontraherende stat, der har ansvaret for den tekniske støttefunktion.

2. Med hensyn til Schengen-informationssystemets tekniske støttefunktion har den fælles tilsynsmyndighed til opgave at føre tilsyn med, at denne konventions bestemmelser anvendes korrekt. Den skal med henblik herpå have adgang til den tekniske støttefunktion.

3. Den fælles tilsynsmyndighed har ligeledes kompetence til at undersøge de anvendelses- eller fortolkningsproblemer, der måtte opstå under driften af Schengen-informationssystemet, til at undersøge problemer i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders uafhængige kontrol eller udøvelsen af deres ret til at få adgang til systemet, og til at udarbejde harmoniserede forslag til fælles løsninger af problemer.

4. Rapporterne fra den fælles tilsynsmyndighed sendes til de myndigheder, som de nationale tilsynsmyndigheder sender deres rapporter til.

Artikel 116

1. Hver enkelt af de kontraherende parter er ansvarlig i overensstemmelse med den nationale lovgivning for enhver skade, der tilføjes en person i forbindelse med brugen af den nationale database i Schengen-informationssystemet. Dette gælder også, hvis skaden forvoldes af den indberettende kontraherende part, fordi denne har optaget ukorrekte oplysninger eller oplysninger, der er ulovligt indberettet.

2. Hvis den kontraherende part, mod hvilken der rejses sag, ikke er den samme som den indberettende kontraherende part, skal sidstnævnte efter anmodning godtgøre de beløb, som er udbetalt i skadeserstatning, medmindre den anmodede kontraherende part har benyt-

tet oplysningerne i strid med denne konvention.

Artikel 117

1. Med hensyn til elektronisk behandling af personoplysninger, der er videregivet efter bestemmelserne i dette afsnit træffer hver enkelt kontraherende part senest på datoen for denne konventions ikrafttræden de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der mindst lever op til principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger samt under hensyn til anbefaling R (87) 15 vedtaget den 17. september 1987 af Europarådets Ministerudvalg om politiets brug af personoplysninger.

2. Personoplysninger må ikke videregives efter bestemmelserne i dette afsnit, før bestemmelserne i stk. 1 om beskyttelse af personoplysninger er trådt i kraft i de kontraherende stater, der er omfattet af videregivelsen af oplysningerne.

Artikel 118

1. Hver enkelt kontraherende part forpligter sig til for sin nationale del af Schengen-informationssystemet at træffe foranstaltninger til:

- a) at forhindre, at uautoriserede får adgang til de anlæg, der benyttes til behandling af personoplysninger (kontrol med fysisk adgang til anlæggene)
- b) at forhindre, at databærene kan læses, kopieres, ændres eller fjernes af uautoriserede personer (kontrol med databærere)
- c) at forhindre uautoriseret indlæsning af oplysninger samt uautoriseret læsning, ændring eller sletning af indlæste personoplysninger (kontrol med optagelse)
- d) at forhindre, at edb-systemerne kan benyttes af uautoriserede personer ved hjælp af datatransmissionsudstyr (brugerkontrol)
- e) at sikre, at autoriserede personer hvad angår brugen af et edb-system, kun får adgang til de oplysninger, som henhører under deres kompetence (adgangskontrol)
- f) at sikre, at det er muligt at undersøge og fastslå, til hvilke myndigheder der kan vide-

- regives personoplysninger via datatransmissionsudstyr (kontrol med videregivelse)
- g) at sikre, at det er muligt efterfølgende at undersøge og fastslå, hvilke personoplysninger der er indlæst i edb-systemerne, hvornår og af hvem (efterfølgende kontrol med indlæsning)
- h) at forhindre uautoriseret læsning, kopiering, ændring eller sletning af personoplysninger i forbindelse med videregivelse af oplysninger eller transport af databærere (kontrol med overførsler).

2. Hver enkelt kontraherende part skal træffe særlige foranstaltninger for at garantere oplysningernes sikkerhed i forbindelse med deres videregivelse til instanser uden for de kontraherende parters område. Den fælles tilsynsmyndighed underrettes om sådanne foranstaltninger.

3. Hver enkelt kontraherende part må kun udpege særligt kvalificerede og sikkerhedsgodkendte personer til at arbejde med databehandling af oplysningerne i den nationale del af Schengen-informationssystemet.

4. Den kontraherende part, der er ansvarlig for Schengen-informationssystemets tekniske støttefunktion, træffer de foranstaltninger for denne funktion, der er nævnt i stk. 1-3.

Kapitel 4

Fordeling af omkostningerne i forbindelse med Schengen-informationssystemet

Artikel 119

1. Omkostningerne i forbindelse med etablering og brug af den i artikel 92, stk. 3, nævnte tekniske støttefunktion, herunder omkostningerne i forbindelse med kabeltilslutning mellem de nationale dele af Schengen-informationssystemet og den tekniske støttefunktion, afholdes i fællesskab af de kontraherende parter. Den enkelte kontraherende parts andel fastsættes på grundlag af den sats, som gælder for den enkelte kontraherende part på det ensartede momsregningsgrundlag, jf. artikel 2, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse af 24. juni 1988 om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter.

2. Den enkelte kontraherende part afholder selv omkostningerne i forbindelse med etablering og brug af sin nationale del af Schengen-informationssystemet.

AFSNIT V

Transport og varebevægelser

Artikel 120

1. De kontraherende parter sørger i fællesskab for, at deres love og administrative bestemmelser ikke uden gyldig grund hindrer varebevægelserne over de indre grænser.

2. De kontraherende parter letter varebevægelserne over de indre grænser, ved at formaliteter i forbindelse med forbud og restriktioner udføres samtidig med fortoldningen af varerne til frit forbrug. Det skal være muligt at vælge, om fortoldning skal ske inde i landet eller ved den indre grænse. De kontraherende parter bestræber sig på at lade fortoldningen foregå inde i landet.

3. For så vidt forenklingerne efter stk. 2 ikke eller kun delvis kan gennemføres på visse områder, bestræber de kontraherende parter sig på at skabe betingelser for, at de kan gennemføres enten ved indbyrdes aftaler eller inden for rammerne af De Europæiske Fællesskaber.

Dette stykke finder navnlig anvendelse på kontrol med transporttilladelser og teknisk kontrol af transportmidler, dyreskyttelses- og dyresundhedskontrol, kødkontrol, plante-sundhedskontrol samt kontrol med transport af farligt gods og affald.

4. De kontraherende parter bestræber sig på at harmonisere formaliteterne i forbindelse med varebevægelser over de ydre grænser og kontrollere, at de overholdes efter ensartede principper. Med henblik herpå arbejder de kontraherende parter tæt sammen i Eksekutivkomitéen, inden for De Europæiske Fællesskaber og i andre internationale fora.

Artikel 121

1. De kontraherende parter giver i overensstemmelse med fællesskabsretten afkald på den plantesundhedskontrol og det krav om fremlæggelse af plantesundhedscertifikater, der er fastsat i fællesskabsretten for visse planter og planteprodukter.

Eksekutivkomitéen udarbejder en liste over de planter og planteprodukter, som er omfattet af den forenkling, der er nævnt i første punktum. Komitéen kan ændre denne liste og fastsætter, hvornår ændringen træder i kraft. De kontraherende parter underretter hinanden om de foranstaltninger, som de har truffet.

2. I tilfælde af risiko for indslæbning eller spredning af skadegørere, kan en kontraherende part kræve en midlertidig genindførelse af de kontrolforanstaltninger, der er fastsat i fællesskabsretten, og selv iværksætte dem. Den pågældende part underretter straks de øvrige kontraherende parter herom skriftligt og begrundet beslutningen.

3. Plantesundhedscertifikatet kan fortsat anvendes som det certifikat, der kræves efter lovgivningen om arternes beskyttelse.

4. De pågældende myndigheder udsteder efter anmodning herom et plantesundhedscertifikat, når forsendelsen helt eller delvis er beregnet til genudførelse, og hvis kravene til plantesundhedsbeskyttelse er overholdt for så vidt angår de pågældende planter eller planteprodukter.

Artikel 122

1. De kontraherende parter styrker samarbejdet for at garantere sikkerheden i forbindelse med transport af farligt gods og forpligter sig til at harmonisere de nationale bestemmelser, der er truffet i medfør af gældende internationale konventioner. For at bevare det nuværende sikkerhedsniveau forpligter de sig endvidere navnlig til:

- a) at harmonisere kravene til chaufførernes faglige kvalifikationer
- b) at harmonisere betingelserne for og omfanget af den kontrol, der udføres under transporten og i virksomhederne
- c) at harmonisere beskrivelsen af overtrædelserne og retsfor skrifterne for gældende sanktioner
- d) at sikre en permanent udveksling af oplysninger og af de erfaringer, som er indhøstet i forbindelse med de foranstaltninger og den kontrol, der er gennemført.

2. De kontraherende parter styrker samar-

bejdet for at kontrollere overførsel af farligt og ufarligt affald over de indre grænser.

I den forbindelse bestræber de sig på at indtage en fælles holdning med hensyn til ændring af fællesskabsdirektiverne vedrørende kontrol og forvaltning af overførsel af farligt affald og med hensyn til udarbejdelse af fællesskabsretsakter om ufarligt affald med det formål at skabe en tilstrækkelig infrastruktur for bortskaffelse og fastsætte harmoniserede bortskaffelsesstandarder på et højt niveau.

Indtil der er udarbejdet fællesskabsregler for ufarligt affald, kontrolleres overførsel af sådant affald på grund af en særlig procedure, der gør det muligt at kontrollere overførslen på bestemmelsesstedet under behandlingen.

Bestemmelserne i stk. 1, andet punktum, finder ligeledes anvendelse på dette stykke.

Artikel 123

1. De kontraherende parter forpligter sig til at rådføre sig med hinanden med det formål at ophæve den nugældende indbyrdes forpligtelse til at fremlægge en udførselstilladelse for strategiske industriprodukter og -teknologier og om nødvendigt erstatte denne tilladelse med en smidig procedure, for så vidt det første og det endelige bestemmelsessted er en kontraherende part.

Med forbehold af disse samråd og for at sikre effektiviteten af den kontrol, der måtte være nødvendig, bestræber de kontraherende parter sig på i tæt samarbejde gennem en koordineringsmekanisme på at udveksle de nødvendige oplysninger under hensyn til den nationale lovgivning.

2. For så vidt angår andre produkter end strategiske industriprodukter og -teknologier, jf. stk. 1, bestræber de kontraherende parter sig på dels at lade udførselsformaliteterne foregå inde i landet, dels at harmonisere deres kontrolprocedurer.

3. Med udgangspunkt i de målsætninger, der er fastsat i stk. 1 og 2, konsulterer de kontraherende parter de øvrige berørte partnere.

Artikel 124

Hyppigheden og omfanget af varekontrollen i forbindelse med rejsendes passage af de indre grænser nedbringes mest muligt. En fortsat

nedbringelse og endelig afskaffelse af denne kontrol er betinget af en progressiv forhøjelse af afgiftsfritagelsen for rejsende og af den fremtidige udvikling i bestemmelserne for den grænseoverskridende persontrafik.

Artikel 125

1. De kontraherende parter indgår aftaler om udstationering af forbindelsesofficerer fra deres toldmyndigheder.

2. Udstationeringen af forbindelsesofficerer har til formål at fremme samarbejdet mellem de kontraherende parter generelt, navnlig inden for rammerne af eksisterende konventioner og Fællesskabets retsakter om gensidig bistand.

3. Forbindelsesofficererne varetager rådgivende og assisterende opgaver. De er ikke bemyndiget til på eget initiativ at træffe toldforanstaltninger. De tilvejebringer oplysninger og udfører deres opgave på grundlag af de instrukser, de modtager fra deres hjemland.

AFSNIT VI

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 126

1. Med hensyn til elektronisk behandling af personoplysninger, der er videregivet efter bestemmelserne i denne konvention, træffer hver enkelt kontraherende part senest på dagen for denne konventions ikrafttræden de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der mindst lever op til principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

2. Personoplysninger må ikke videregives efter bestemmelserne i denne konvention, før bestemmelserne i stk. 1 om beskyttelse af personoplysninger er trådt i kraft i de kontraherende stater, hvortil oplysningerne videregives.

3. For så vidt angår elektronisk behandling af personoplysninger, der videregives efter denne konvention gælder i øvrigt følgende:

a) Den modtagende kontraherende part må kun benytte oplysningerne til de formål, for

hvilke det i denne konvention er fastsat, at sådanne oplysninger må videregives; anvendelse af oplysningerne til andre formål er kun mulig efter forudgående tilladelse fra den kontraherende part, der har videregivet oplysningerne, og under overholdelse af den modtagende kontraherende parts lovgivning; en sådan tilladelse kan gives, når den videregivende kontraherende parts nationale lovgivning tillader det.

- b) Oplysningerne må kun anvendes af de retlige myndigheder, de tjenester og instanser, der varetager en opgave eller udøver en funktion, der henhører under de formål, som er nævnt i litra a).
- c) Den videregivende kontraherende part skal påse, at oplysningerne er korrekte. Hvis den enten selv eller efter anmodning fra den indberettede person konstaterer, at oplysningerne er ukorrekte, eller at de ikke burde være videregivet, skal den straks underrette den eller de modtagende kontraherende parter herom. Denne eller disse skal efterfølgende rette eller tilintetgøre oplysningerne eller anføre, at de er ukorrekte eller ikke burde være videregivet.
- d) En kontraherende part kan ikke frasige sig det ansvar, der ifølge dens nationale lovgivning påhviler den over for en skadelidt person, under påberåbelse af, at en anden kontraherende part har videregivet ukorrekte oplysninger. Hvis den modtagende kontraherende part skal yde skadeserstatning, fordi der er benyttet videregivne ukorrekte oplysninger, skal den videregivende kontraherende part godtgøre alle de erstatningsbehold, som den modtagende kontraherende part har udbetalt.
- e) Videregivelse og modtagelse af personoplysninger skal registreres i den database, de er videregivet fra og i den database, de optages i.
- f) Den fælles tilsynsmyndighed, der er nævnt i artikel 115, kan efter anmodning fra en af de kontraherende parter afgive udtalelse om eventuelle problemer med anvendelsen og fortolkningen af denne artikel.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på videregivelse af oplysninger efter bestemmelserne i afsnit II, kapitel 7, og i afsnit IV. Stk. 3 finder ikke anvendelse på videregivelse af oplysninger efter bestemmelserne i afsnit III, kapitel 2, 3, 4 og 5.

Artikel 127

1. Når personoplysninger videregives til en anden kontraherende part i medfør af denne konvention, finder bestemmelserne i artikel 126 anvendelse på videregivelse af oplysninger, der hidrører fra og optages i et ikke-elektronisk register.

2. Når der i andre tilfælde end dem, der er nævnt i artikel 126, stk. 1, eller i denne artikels stk. 1 videregives personoplysninger til en anden kontraherende part i medfør af denne konvention, finder artikel 126, stk. 3, anvendelse, med undtagelse af litra e). Endvidere gælder følgende bestemmelser:

- a) Videregivelse og modtagelse af personoplysninger skal registreres skriftligt; dette gælder dog ikke, når det ikke er nødvendigt at registrere oplysningerne for at kunne benytte dem, navnlig ikke når oplysningerne ikke benyttes eller kun benyttes i ganske kort tid.
- b) Den modtagende kontraherende part skal for så vidt angår anvendelsen af de videregivne oplysninger sikre et beskyttelsesniveau, der mindst er det samme som det, der er fastsat i dens lovgivning med hensyn til anvendelsen af lignende oplysninger.
- c) Spørgsmålet om adgang til oplysningerne og om betingelserne herfor afgøres på grundlag af den nationale lovgivning i den kontraherende stat, hvor den pågældende indgiver sin anmodning.

3. Denne artikel finder ikke anvendelse på videregivelse af oplysninger efter bestemmelserne i afsnit II, kapitel 7, i afsnit III, kapitel 2, 3, 4 og 5, samt i afsnit IV.

Artikel 128

1. Personoplysninger må ikke videregives efter denne konvention, før de kontraherende parter, der er berørt af videregivelsen, har pålagt en national tilsynsmyndighed at føre uafhængigt tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i artikel 126 og 127 samt af de bestemmelser, der vedtages til gennemførelsen heraf, for så vidt angår behandling af personoplysninger i databaser.

2. Hvis en kontraherende part i overensstemmelse med sin nationale lovgivning har

pålagt en tilsynsmyndighed på et eller flere områder at føre uafhængigt tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger, der ikke er optaget i en database, pålægger denne kontraherende part vedkommende myndighed at føre tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit på de pågældende områder.

3. Denne artikel finder ikke anvendelse på videregivelse af oplysninger efter bestemmelserne i afsnit II, kapitel 7, og i afsnit III, kapitel 2,3,4 og 5.

Artikel 129

Med hensyn til videregivelse af personoplysninger efter afsnit III, kapitel 1, forpligter de kontraherende parter sig til, med forbehold af artikel 126 og 127, at sikre et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der lever op til principperne i anbefaling R (87) 15 vedtaget 17. september 1987 af Europarådets Ministerudvalg om politiets brug af personoplysninger. Med hensyn til videregivelse af oplysninger efter artikel 46 gælder i øvrigt følgende bestemmelser:

- a) Den modtagende kontraherende part må kun benytte oplysningerne til de formål, der er angivet af den videregivende kontraherende part under overholdelse af de betingelser, denne kontraherende part har fastsat.
- b) Oplysningerne må kun videregives til politiet; de må dog videregives til andre myndigheder efter forudgående tilladelse fra den videregivende kontraherende part.
- c) Den modtagende kontraherende part skal efter anmodning underrette den videregivende kontraherende part om, hvad oplysningerne er blevet benyttet til, og hvilke resultater de har ført til.

Artikel 130

Hvis der videregives personoplysninger gennem en forbindelsesofficer, jf. artikel 47 og 125, finder bestemmelserne i dette afsnit kun anvendelse, når denne forbindelsesofficer videregiver oplysninger til den kontraherende part, som har udsendt vedkommende til den anden kontraherende parts område.

AFSNIT VII*Eksekutivkomitéen**Artikel 131*

1. Der nedsættes en eksekutivkomité med henblik på anvendelsen af denne konvention.

2. Med forbehold af de særlige beføjelser, der tillægges Eksekutivkomitéen ved denne konvention, er dens overordnede opgave at sikre en korrekt anvendelse af konventionen.

Artikel 132

1. Alle de kontraherende parter har ét sæde i Eksekutivkomitéen. De kontraherende parter repræsenteres i komitéen af en minister med ansvar for gennemførelsen af denne konvention; denne kan om nødvendigt lade sig bistå af sagkyndige, der kan deltage i drøftelserne.

2. Eksekutivkomitéen træffer afgørelser med enstemmighed. Den fastsætter selv sine arbejdsmetoder og kan i den forbindelse vedtage, at beslutninger kan træffes ved skriftlig procedure.

3. Efter anmodning fra en kontraherende parts repræsentant kan den endelige afgørelse om forslag, som Eksekutivkomitéen har taget stilling til, udsættes i højst to måneder, efter at forslaget er fremsat.

4. Eksekutivkomitéen kan med henblik på forberedelse af afgørelser eller andre opgaver nedsætte arbejdsgrupper bestående af repræsentanter for de kontraherende parter myndigheder.

Artikel 133

Eksekutivkomitéens møder holdes på skift på de forskellige kontraherende parter områder. Komitéen holder møde, så ofte det er nødvendigt for at varetage dens opgaver.

AFSNIT VIII*Afsluttende bestemmelser**Artikel 134*

Denne konventions bestemmelser finder kun anvendelse i det omfang, de er forenelige med fællesskabsretten.

Artikel 135

Konventionens bestemmelser finder anvendelse med forbehold af bestemmelserne i Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967.

Artikel 136

1. En kontraherende part, der har til hensigt at føre forhandlinger med et tredjeland om grænsekontrol, underretter i god tid de øvrige kontraherende parter herom.

2. En kontraherende part må ikke indgå aftaler om forenkling eller ophævelse af grænsekontrollen med en eller flere tredjelande uden forudgående samtykke fra de øvrige kontraherende parter, hvilket dog ikke berører De Europæiske Fællesskabers medlemsstaters ret til at indgå sådanne aftaler i fællesskab.

3. Stk. 2 finder ikke anvendelse på aftaler om mindre grænsetrafik, for så vidt sådanne aftaler overholder de undtagelser og betingelser, som er fastsat i artikel 3, stk. 1.

Artikel 137

Der kan ikke tages forbehold med hensyn til denne konvention, dog med undtagelse af forbeholdene som nævnt i artikel 60.

Artikel 138

Bestemmelserne i denne konvention finder for Den Franske Republiks vedkommende kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Bestemmelserne i denne konvention finder for Kongeriget Nederlandenes vedkommende kun anvendelse på det område, der er beliggende i Europa.

Artikel 139

1. Denne konvention skal ratificeres, godkendes eller accepteres. Ratifikations-, godkendelses- eller acceptinstrumenterne deponeres hos Storhertugdømmet Luxembourgs regering, som giver alle kontraherende parter meddelelse om deponeringen.

2. Denne konvention træder i kraft den første dag i den anden måned, der følger efter de-

poneringen af det sidste ratifikations-, godkendelses- eller acceptinstrument. Bestemmelserne om oprettelsen af Eksekutivkomitéen, dens virksomhed og beføjelser finder anvendelse, så snart konventionen træder i kraft. De øvrige bestemmelser finder anvendelse fra den første dag i den tredje måned, der følger efter konventionens ikrafttræden.

3. Storhertugdømmet Luxembourgs regering underretter alle kontraherende parter om ikrafttrædelsesdatoen.

Artikel 140

1. Alle medlemsstater af De Europæiske Fællesskaber kan tiltræde denne konvention. Tiltrædelsen sker efter aftale mellem denne stat og de kontraherende parter.

2. Denne aftale skal ratificeres, godkendes eller accepteres af den tiltrædende stat og af hver enkelt af de kontraherende parter. Den træder i kraft den første dag i den anden måned, der følger efter deponeringen af det sidste ratifikations-, godkendelses- eller acceptinstrument.

Artikel 141

1. Alle kontraherende parter kan til depositaren sende forslag til ændring af denne konvention. Depositaren videresender sådanne forslag til de øvrige kontraherende parter. Efter anmodning fra en kontraherende part tager de kontraherende parter bestemmelserne i denne konvention op til fornyet overvejelse, når de forhold, der gjaldt ved denne konventions ikrafttræden, efter deres opfattelse har undergået grundlæggende ændringer.

2. De kontraherende parter vedtager ændringer til denne konvention efter fælles aftale.

3. Ændringer træder i kraft den første dag i den anden måned, der følger efter deponeringen af det sidste ratifikations-, godkendelses- eller acceptinstrument.

Artikel 142

1. Når der indgås konventioner mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater med henblik på virkeliggørelse af et område uden indre grænser, bliver de kontraherende parter

enige om, på hvilke betingelser denne konventions bestemmelser kan erstattes eller ændres i forhold til de tilsvarende bestemmelser i sådanne konventioner.

De kontraherende parter tager i denne forbindelse hensyn til, at bestemmelserne i denne konvention kan indebære et videregående samarbejde end bestemmelserne i sådanne konventioner.

Bestemmelser, der strider mod bestemmelser, der er vedtaget mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, tilpasses under alle omstændigheder.

2. De ændringer til denne konvention, som de kontraherende parter måtte finde nødvendige, skal ratificeres, godkendes eller accepteres. Artikel 141, stk. 3, finder anvendelse, idet ændringerne dog ikke træder i kraft, før de pågældende konventioner mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater er trådt i kraft.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Schengen den nittende juni nittenhundredoghalvfems i ét originalt eksemplar på tysk, fransk og nederlandsk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i Storhertugdømmet Luxembourgs regerings arkiver. Denne regering fremsender en bekræftet genpart til hver af de kontraherende parter.

For Kongeriget Belgiens regering

For Forbundsrepublikken Tysklands regering

For den Franske Republiks regering

For Storhertugdømmet Luxembourgs regering

For Kongeriget Nederlandenes regering

SLUTAKT

I forbindelse med undertegnelsen af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kon-

trollen ved de fælles grænser har de kontraherende parter vedtaget følgende erklæringer:

1. Fælleserklæring om artikel 139

Signatarstaterne underretter allerede inden konventionens ikrafttræden hinanden om alle forhold af betydning for de spørgsmål, der er omhandlet af konventionen, og for dens ikrafttræden.

Konventionen træder først i kraft, når forudsætningerne for konventionens gennemførelse er opfyldt i signatarstaterne, og når kontrollen ved de ydre grænser er effektiv.

2. Fælleserklæring om artikel 4

De kontraherende parter forpligter sig til at gøre alt for at overholde denne frist samtidig og forhindre eventuelle sikkerhedsmangler. Inden den 31. december 1992 undersøger Eksekutivkomitéen, hvilke fremskridt der er gjort. Kongeriget Nederlandene understreger, at det ikke kan udelukkes, at der opstår problemer med hensyn til tidsfristen for en bestemt lufthavn, uden at det dog skaber sikkerhedsmangler. De øvrige kontraherende parter vil tage hensyn til denne situation, uden at dette dog må medføre problemer for det indre marked.

Hvis der opstår problemer, undersøger Eksekutivkomitéen, hvorledes disse foranstaltninger bedst kan iværksættes samtidig i lufthavnene.

3. Fælleserklæring om artikel 71, stk. 2

For så vidt en af de kontraherende parter som led i sin nationale politik for forebyggelse og behandling af misbrug af narkotika og psykotrope stoffer fraviger princippet i artikel 71, stk. 2, træffer alle kontraherende parter de nødvendige administrative og strafferetlige foranstaltninger til at forebygge og bekæmpe ulovlig indførsel og udførsel af disse stoffer navnlig til de øvrige kontraherende parters område.

4. Fælleserklæring om artikel 121

I overensstemmelse med fællesskabsretten giver de kontraherende parter afkald på den plantesundhedskontrol og det krav om fremlæggelse af plantesundhedscertifikater, der er fastsat i fællesskabsretten for planter og planteprodukter, som er

- a) opført under nr. 1, eller
- b) opført under nr. 2-6, og som har oprindelse i en af de kontraherende stater.

1. Afskårne blomster og plantedele, til udsmykning, af:

Castanea
Chrysanthemum
Dendranthema
Dianthus
Gladiolus
Gypsophila
Prunus
Quercus
Rosa
Salix
Syringa
Vitis.

2. Friske frugter af:

Citrus
Cydonia
Malus
Prunus
Pyrus.

3. Træ af:

Castanea
Quercus.

4. Vækstmedium, der helt eller delvis består af jord eller fast organisk materiale såsom plantedele, tørv og bark med muld, men som dog ikke består udelukkende af tørv.

5. Frø.

6. Levende planter, der er anført nedenfor med den relevante KN- kode i toldnomenklaturen, som er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 7.9.1987.

KN-kode	Varebeskrivelse
0601 20 30	Løg, rod- og stængelknolde, rodstokke og jordstængler, i vækst eller i blomst: orkidéer, hyacinter, narcisser, tulipaner
0601 20 90	Løg, rod- og stængelknolde, rodstokke og jordstængler, i vækst eller i blomst: andre varer
0602 30 10	Rhododendron simsii (Azalea indica)
0602 99 51	Frilandsplanter: stauder
0602 99 59	Frilandsplanter: andre varer
0602 99 91	Stueplanter: blomsterplanter med knopper eller blomster, undtagen kaktusser
0602 99 99	Stueplanter: andre varer.

Bilag til f. t. l. vedr. tiltrædelse af Schengen-konventionen

5. Fælleserklæring om de enkelte landes asylpolitik

De kontraherende parter udarbejder en redegørelse for deres nationale asylpolitik med henblik på en harmonisering.

6. Fælleserklæring om artikel 132

De kontraherende parter underretter deres nationale parlamenter om denne konventions ikrafttræden.

Udfærdiget i Schengen den nittende juni nittenhundredoghalvfems i ét originalt eksemplar på tysk, fransk og nederlandsk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i Storhertugdømmet Luxembourgs regerings arkiver. Denne regering fremsender en bekræftet genpart til hver af de kontraherende parter.

For Kongeriget Belgiens regering

For forbundsrepublikken Tysklands regering

For Den Franske Republiks regering

For Storhertugdømmet Luxembourgs regering

For Kongeriget Nederlandenes regering

PROTOKOL

I tilknytning til slutakten til konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser har de kontraherende parter vedtaget følgende fælleserklæring og noteret sig nedenstående ensidige erklæringer, der er fremsat i tilknytning til nævnte konvention:

I. Erklæring om anvendelsesområdet

De kontraherende parter fastslår følgende: efter foreningen af de to Tysklænder finder konventionen i folkeretlig henseende også anvendelse på Den Tyske Demokratiske Republiks nuværende område.

II. Erklæringer fra Forbundsrepublikken Tyskland om fortolkningen af konventionen.

1. Konventionen indgås med den forestående forening af de to Tysklænder for øje.

Den Tyske Demokratiske Republik er ikke et udland i forhold til Forbundsrepublikken Tyskland.

Artikel 136 finder ikke anvendelse på forbindelserne mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Den Tyske Demokratiske Republik.

2. Denne konvention berører ikke den ordning, der er aftalt i den tysk-østrigske brevveksling af 20. august 1984 om en lempelse af kontrollen ved de fælles grænser for statsborgerne fra de to stater. Denne ordning skal imidlertid anvendes under hensyn til de kontraherende Schengen-parters sikkerhedskrav og indvandringsbestemmelser, således at lempelserne i praksis begrænses til østrigske statsborgere.

III. Erklæring fra Kongeriget Belgien om artikel 67

Med hensyn til overtagelse af fuldbyrdelsen af udenlandske domme vil Belgien ikke anvende den interne procedure, der er fastsat i den belgiske lovgivning om overførelse af domfældte, men en særlig procedure, som vil blive fastlagt ved ratifikationen af denne konvention.

Udfærdiget i Schengen den nittende juni nittenhundredoghalvfems i ét originalt eksemplar på tysk, fransk og nederlandsk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i Storhertugdømmet Luxembourgs regerings arkiver. Denne regering fremsender en bekræftet genpart til hver af de kontraherende parter.

For Kongeriget Belgiens regering

For forbundsrepublikken Tysklands regering

For Den Franske Republiks regering

For Storhertugdømmet Luxembourgs regering

For Kongeriget Nederlandenes regering

FÆLLESERKLÆRING

fra ministre og statssekretærer

forsamlet i Schengen den 19. juni 1990

Regeringerne for de kontraherende parter i Schengen-aftalen indleder eller fortsætter drøftelser navnlig på følgende områder:

- forbedring og forenkling af udleveringspraksis
- forbedring af samarbejdet med hensyn til retsforfølgning af overtrædelser af færdselslovgivningen
- regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om frakendelse af førerretten
- mulighed for gensidig fuldbyrdelse af bødestraffe
- udformning af regler for gensidig overførelse af straffesager, herunder muligheden for at overføre tiltalte til hjemlandet
- udformning af regler for repatriering af mindreårige, som ulovligt er fjernet fra den person, der har forældremyndigheden

- fortsat forenkling af kontrollen med varebevægelser i forbindelse med samhandel.

Udfærdiget i Schengen den nittende juni nittenhundreddeoghalvfems i ét originalt eksemplar på tysk, fransk og nederlandsk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i Storhertugdømmet Luxembourgs regerings arkiver. Denne regering fremsender en bekræftet genpart til hver af de øvrige kontraherende parter.

For Kongeriget Belgiens regering

For forbundsrepublikken Tysklands regering

For Den Franske Republiks regering

For Storhertugdømmet Luxembourgs regering

For Kongeriget Nederlandenes regering

Skriftlig fremsættelse (10. april 1997)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Herved tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen.

(Lovforslag nr. L 221).

Lovforslagets formål er at skabe grundlag for Danmarks tiltrædelse af det mellemstatslige Schengen-samarbejde.

Samarbejdet har to overordnede formål.

Det ene formål er at etablere fri personbevægelighed over de indre grænser. Reglerne om det indre marked, der blev vedtaget i 1986 af medlemmerne af De Europæiske Fællesskaber (nu Den Europæiske Union), har bl.a. samme formål. Det har imidlertid efterfølgende vist sig, at der ikke blandt alle EU-lande har kunnet opnås enighed om den nærmere gennemførelse heraf. Der er heller ikke udsigt til, at en sådan enighed umiddelbart vil kunne opnås.

Schengen-samarbejdet er derfor et alternativ i bestræbelserne på at gennemføre den frie personbevægelighed i Europa.

Schengen-samarbejdets andet overordnede formål er en styrkelse af indsatsen mod international kriminalitet og illegal indvandring. Denne indsats skal bl.a. udgøre en modvægt til den frie personbevægelighed, således at bortfaldet af personkontrol ved de indre grænser ikke kan misbruges af personer, som f.eks. måtte være eftersøgt eller udvist i anledning af begået kriminalitet.

Det udvidede samarbejde om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet skal også ses i lyset af de senere års generelle udvikling i det internationale samfund, bl.a. i de central- og østeuropæiske lande. Med denne udvikling er verden, og ikke mindst Europa, blevet mindre. Det gælder også for de kriminelle. Der er derfor behov for et tæt internationalt samarbejde om bl.a. udveksling af oplysninger og er-

faringer til brug for de enkelte landes bekæmpelse af kriminaliteten.

Schengen-konventionen er inddelt i en række afsnit.

Konventionens afsnit I og II indeholder navnlig en række bestemmelser om ophævelse af grænsekontrollen m.v.

Afsnit III indeholder regler om politi og sikkerhed. Der er bestemmelser om politisamarbejde, gensidig retshjælp i straffesager, straffedommes internationale retskraft, udlevering af lovovertrædere, overførelse af fuldbyrdelseskompetence i straffesager, bekæmpelse af narkotikakriminalitet, samt om skydevåben og ammunition.

Afsnit IV indeholder bestemmelser om Schengen-informationssystemet (SIS). SIS er et fælles edb-baseret informationssystem, som skal sikre en hurtig og sikker udveksling af oplysninger mellem medlemslandene. Formålet med SIS er bl.a. at bevare den offentlige orden og sikkerhed, herunder også statens sikkerhed.

Afsnit V indeholder bestemmelser om transport og varebevægelser over de indre grænser. Disse bestemmelser er nu uden betydning, efter at der inden for EU er fastsat regler om etablering af fri varebevægelighed i det indre marked.

Afsnit VI indeholder bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, som videregives efter konventionen. Bestemmelserne stiller bl.a. krav til medlemslandenes registerlovgivning. De beskytter også på anden måde oplysninger, som udveksles mellem medlemslandene, f.eks. ved begrænsninger i, til hvilke myndigheder medlemslandene må videregive oplysninger, der er modtaget fra et andet medlemsland.

Afsnit VII indeholder bestemmelser om Schengen-Eksekutivkomitéen, og afsnit VIII indeholder konventionens afsluttende bestemmelser. Sidstnævnte afsnit indeholder bl.a. be-

stemmelser om konventionens forholdtil fællesskabsretten m.v.

Med henblik på opfyldelse af bestemmelserne om grænsekontrol m.v. i konventionens afsnit I og II har indenrigsministeren samtidig fremsat forslag til lov om ændring af udlændingeloven. I øvrigt kan Danmark inden for rammerne af den gældende lovgivning opfylde langt hovedparten af de pligter, som en tiltrædelse af Schengen-konventionen vil indebære.

Den danske tiltrædelseaftale er først undertegnet den 19. december 1996. Det har derfor

ikke været muligt at fremsætte lovforslaget tidligere. På den anden side findes det – med henblik på snarest muligt at kunne påbegynde de nærmere forberedelser m.v. til Danmarks deltagelse i Schengen-samarbejdet – rigtigst, at lovforslaget ikke udskydes til næste folketings-samling.

Idet jeg henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg herved anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.